

Redacció i Administració:
València, 244 1.º
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

No pot tenir a Déu
per pare el que no té
l'Església per mare

Sant Cebrià

Nº 9

Setmana del 25 de novembre al 1 de desembre de 1979

25 ptes.

Encontre ecumènic a Istambul

Juan Pablo II visitarà al Patriarca Dimitrios I

la del n.
pertoca.
Joan Pau II.
ció conste

ROMA.— Els propers dies 28, 29 i 30 de novembre el Papa anirà a Turquia. Així va anunciar-ho el mateix Pontífex durant l'allocució de l'Angelus del propassat diumenge dia 18. Al programa del seu viatge hi ha previst la visita a les ciutats d'Ankara, capital del país, Efezo i Estambul. L'ocasió d'aquest nou viatge pontifici és la celebració de la festivitat de Sant Andreu, patró de l'Església ortodoxa de Constantinopla.

"En primer lloc, viatjaré a Ankara, capital d'aquell país, on em trobaré amb les autoritats de la nació i els presentaré el meu homenatge. Després a Estambul, per a visitar a Sa Santedat el Patriarca Dimitrios I i participar en les celebracions de la festivitat de Sant Andreu, apòstol, el germà de Pere.

"Sant Andreu és el patró de l'església de Constantinopla", digué després el Papa, per afegir a continuació: D'aquesta manera, el germà correspon a la invitació del germà, Pere a la invitació d'Andreu."

"Aquesta visita és important—remarcà Joan Pau II— perquè demostra concretament la decisió del Papa, ja afirmada moltes vegades de portar a terme l'esforç vers la unitat de tots els cristians. Amb les venerables esglésies ortodoxes, estem en vigílies de començar un diàleg teològic, amb vistes a superar conjuntament les divergències que encara existeixen entre nosaltres", va afegir el Pontífex.

"Vull expressar—digué a continuació— el meu respecte, la meua pregona caritat fraternal envers totes aquestes esglésies i llurs patriarques, però sobretot al Patriarca ecumènic".

Joan Pau II va recordar que "l'Església de Roma està relacionada amb el Patriarca de Constantinopla per tants vincles seculars que, en el curs dels darrers anys, han tingut una nova força i actualitat, gràcies a l'acció sàvia i valenta del gran i venerat patriarca Atenàgoras i del meu gran i estimat predecessor, el Papa Pau VI".

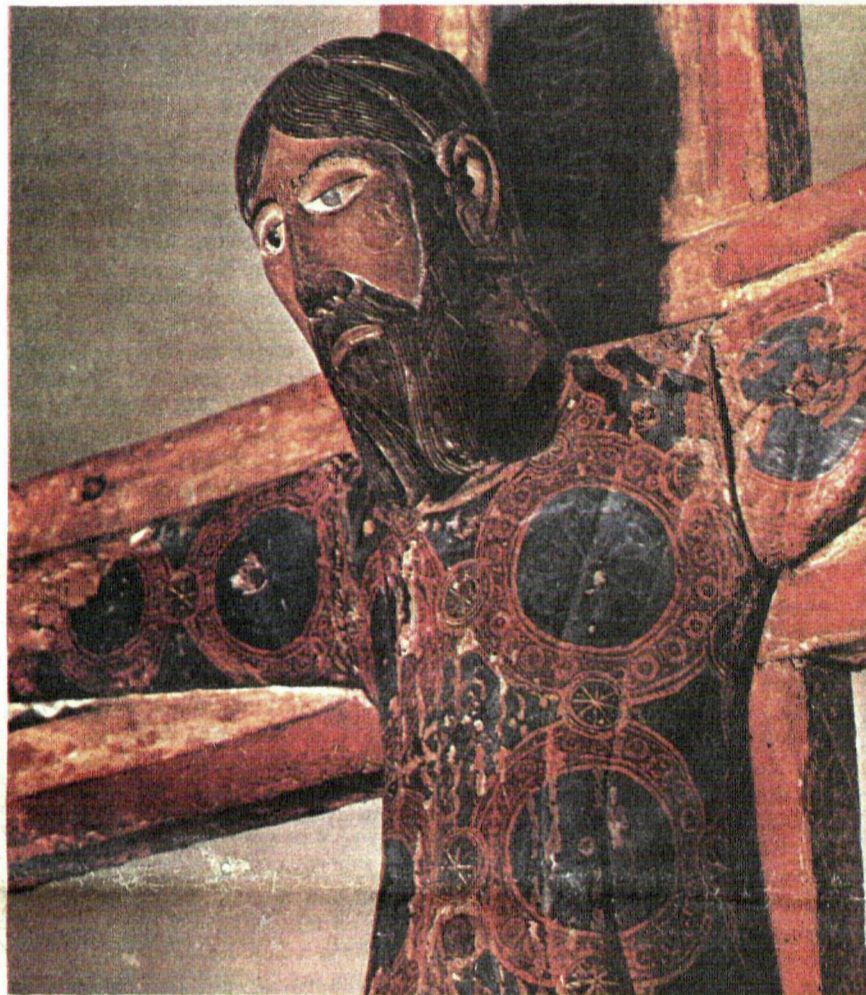
Primera «Diada» i llençament de l'Assemblea diocesana

Aquest diumenge, festivitat de Jesucrist Rei, es celebra a Barcelona, en el col·legi de Jesús-Maria de la Bonanova, la primera "diada" de les Organitzacions catòliques diocesanes que integren la Conferència d'aquestes associacions d'apostolat.

Aquesta Conferència, semblantment com ho fa la seva homònima internacional, acull totes les organitzacions del laicat, en peu d'igualtat i els ofereix, dintre un quadre federatiu una ocasió de contacte, de coneixement mutu i, si cal, de col·laboració, a la vegada que constitueix una instància orgànica per a la participació de tots en la pastoral de conjunt del bisbat.

La "Diada" d'enguany, oberta no sols als delegats sinó a tots els membres i simpatitzants, ultra l'assemblea estatutària anual, tindrà com a moment fort la presentació de l'Assemblea diocesana feta pel Dr. Joan A. Ventosa, president de la Comissió organitzadora. Una senzilla exposició de les publicacions i d'altra material de cada organització, oferirà als participants una excel·lent ocasió d'anar-se coneixent mutuament.

Festa de Crist Rei

Jesucrist, Rei nostre,
que regna
de la CREU estant

XXXII sessió plenària de la Conferència Episcopal

Reticències de Tarancon per les autonomies religioses

"Dues regions espanyoles han aconseguit ja la seva autonomia. Les altres volen aconseguir-la ràpi-

dament. Aquest és un tema essencialment polític i social que exigirà la transformació de l'Estat, si més

no en alguns aspectes, i per això no ens pertoca primàriament com a bisbes.

"Però no crec que ens excedim de la nostra missió si afirmem que pot ser en aquesta qüestió de tanta transcendència i de conseqüències no fàcilment previsibles, s'ha procedit amb una rapidesa i amb una alegria que no són la millor garantia que s'aconseguirà el que alguns somniem. Si aquestes autonomies no serveixen perquè desapareguin o si més no disminueixin les diferències que hi ha entre les diverses regions espanyoles perquè totes puguin participar d'una manera anàloga en el desenvolupament econòmic i social, no sé si haurà valgut la pena aquest esforç. Però això, com he dit, no ens correspon a nosaltres per la nostra condició de bisbes.

"Però, no us sembla que aquest fet tindrà conseqüències també en el terreny religiós i eclesial? Si en el segle passat fou un veritable perill el dels nacionalismes a ultrança que volien expressar-se en esglésies nacionals, ¿no podem ara caure en el perill dels autonomismes religiosos i eclesials, tot fent més difícil la unitat que ja troba bastants obstacles en aquests temps?

"El fet, per exemple, que en alguns llocs les comunitats cristianes exigeixin que els bisbes siguin nadius, té els seus avantatges, sens dubte, però pot produir un empobriment que després lamentariem".

Afinant

Comunió-Excomunió

Llegeixo en una revista "d'avançada": "El temps de les excomunionis ja ha passat a la història". I hi afegeixo: "Gràcies a Déu!". Reflexionat-hi, però, em dic: Aquesta afirmació, tant agradable, pot volgar dir dues coses. I només una, de les dues és veritat.

Pot volgar dir que, avui, pertanyer a una religió ja no comporta aventatges socials o d'altra mena, i que el clima de llibertat religiosa ha penetrat ja la nostra societat de tal manera que normalment es respecten les opcions religioses de cada u. I tot plegat porta a la conseqüència que, els qui per les raons que siguin, ja no vol ser més catòlic, posem per cas, deixa de ser-ho sense que ningú l'hagi d'"excomulgar". Si això fos així, n'hauriem d'alegrar.

Però si l'afirmació esmentada volgués dir que l'Església catòlica, posem per cas és quelcom indefinit i nebulós fins al punt que hom no sap mai gaire bé que és dintre i qui n'és fora, l'afirmació fóra falsa i inacceptable.

L'Església és definida. I es defineix, sobretot a ella mateixa, quan defineix veritats que cal creure, o actituds morals que cal adoptar, per a pertanyer-hi. L'Església és un poble i, com a tal, té fronteres clares i els seus ciutadans es reconeixen entre ells molt fàcilment. La qüestió, importantíssima de l'ànima de l'Església, "són figures d'un altre paner" que no canvia el que acaben de dir.

I no s'hi val a esgrimir allò de que l'Església "fóra la comunió dels que confessen a Jesucrist...". Encara caldria "definir"—o aclarir—quina "comunió", quina "confessió" i quin "Jesucrist".

Es més, i no hi ha res a fer, mal li pesi a algú, precisament perquè l'Església és una "comunió", li és consubstancial—com l'ombra— la "excomunió". Ara bé, aquesta pot ésser lliure i espontània, i aleshores mereix tot el respecte del món; o bé serà decretada i traumàtica i, avui fóra ben llastimosa.

J.E.J.

La divulgació de la «Santa Sindone»

CATALUNYA CRISTIANA, m'agrada llegir-la, i els desitjos de tot cor, sigui un èxit. Pot ser molt de bé, als cristians d'avui i als que no tenen fe. Però hi trobo a mancar quelcom...

No sé com explicar-li el que sento dintre meu, d'ençà d'el mes de juny, en el que vaig visitar amb la meua esposa la «Westminster Cathedral» de Londres, on vàrem anar a oír missa en diumenge. Hi arribàrem una hora abans de començar-la, veírem que hi havia al claustre de dalt una exposició de la «Santa Sindone», que contemplàrem detingudament.

Aquelles magnífiques fotografies, en negatiu i positiu, les breus explicacions en anglès, que vàrem comprendre bastant bé, i tot el que allí hi havia, van fer-me sentir més profundament que mai, el gran amor de Jesús envers els homes, i els sofriments horribles que va patir en la seva passió. La més avançada tècnica moderna ens dona una prova de l'autenticitat de la «Santa Sindone» i de la veritat de la passió, mort i resurrecció del Jesús històric. Per això trobo a faltar i lament, que aquest descobriment que la tecnologia moderna ha assolit, aquestes proves irrefutables de la mort i resurrecció del Crist, que constitueixen les veritats fonamentals de la nostra fe, no siguin prou conegudes. Ara que tenim a les nostres mans aquest tresor, quasi ni s'en parla a Espanya, ni s'ha divulgat prou pels mitjans de comunicació moderna. ¿Per què? Em pregunto jo.

«La Vanguardia» del dissabte passat anuncia «Pròximo Simposio Nacional de Parapsicología», pel dia 11 i a la tarda la projecció de «El Testigo Silencioso» sobre la «Sábana Santa de Turín».

CATALUNYA CRISTIANA podria fer molt bé, com ho fan les obres que van publicant-se, que no acaben d'arribar al poble cristià, per la seva limitació i preu. ¿Què li sembla a vosté?

Ara bé, parlant amb algunes persones sobre aquest tema, he conegut i he pogut llegir, la primera i tercera edició de: «El último reportero» de José-Luis Carreño Etzeandía, S.D.B. Hogar del Misionero - Alzuza (Navarra) i «La autenticidad de la Sábana Santa de Turín» de Jorge Loring, S.I.

Li adjunto la «Posdata» que portava el llibre del P. Carreño, qu'es força interessant.

Jo em pregunto per què Déu, que tot ho sap, ha esperat quasi 2.000 anys a reglar aquesta prova de la seva Passió i Resurrecció? No serà, això, providencial i el que el món d'avui dia necessita? Jo que no sóc cap tècnic, al veure les fotos a Londres, vaig comprendre, que aquell rostre i aquell cos de Crist, no podien haver quedat gravats per contacte, que n'hauria desfigurat la imatge, sinó per projecció, la qual cosa no es comprèn. Els de la NASA diuen que el cos va radiar calor, que va impressionar tant la nuca com els peus... que estava com ingràvit.

A Londres vaig adquirir també un opuscle tanany foli, paper couché, amb fotos perfectes i explicacions breus. ¿Perquè no s'editen ací i s'escampen per tot Espanya opuscles que divulguin aquest fet?

No creiem que tota la ciència és ineficaz? No creia que allò que varen fer els Apostols, entusiasmat per la resurrecció del Crist fou molt més eficaç... Doncs ara que tenim davant nostre aquesta prova de la Resurrecció, que és científicament irrefutable, i que el mateix Déu ens la posa al nostre fàcil abast, no serà per tal que entusiasmat tots els cristians d'avui, sortim tots plegats a escampat dins d'un món sense creences, aquesta providencial nova? Pot haver-hi un millor testimoniatge, de la mort i resurrecció que el que tenim amb el Sant Llençol?

Per què es menysprea o no s'en fa cas, d'aquesta reliquia?... Vaig anar a Mèxic i allí els pobres d'aquell país, tenen fe, perquè la Verge de Guadalupe, va gravar-se en una senzilla capa d'un indi pobre! A Déu li agraden les coses senzilles... I, si no ens fem com a nosaltres i senzilles, no entrarem al Regne.

Els Doctors de la Lleï, els savis d'aquell temps de Crist, no hi veien mena enllà del seu nas, i els pobres velen en Jesús crist el seu Salvador.

Si en quelcom puc col·laborar, ho faré amb gust.

Enric Pallàs

Pluralisme informatiu

Som un Equip de matrimoni - ja grandets - de Sabadell on tots estem suscrits a Catalunya Cristiana.

Tenim reunit cada 15 dies i dins de l'ordre de cada sessió ens ha semblat escaient dedicar

un temps - no massa - a comentar, criticar i apreciar els valors del contingut de la publicació.

El conjunt de la qualificació assolida, de moment, pel setmanari que dirigeix, es de «notable», encara no «excel·lent» doncs cal fer algunes reserves a la sintaxi, a l'ortografia, als titulars, etc. Crec que hi estarà d'acord.

El fet que, segons el nostre punt de vista, més favorablement ha influït en la puntuació positiva, va ser la publicació en el nº 5 i en una mateixa pàgina, dels dos articles sobre Joan Pau II. L'un firmat per J.M. Via i l'altre per Joaquim Gomis transcrits, segons indiquen, de La Vanguardia i de l'Avui.

No entrem en el judici de cadascun dels dos articles però el que nosaltres voldríem remarcar, en contra del que altres puguin creure com una equivocació o un desencert, es que entenem que la inserció dels dos articles, tan contraposats i, fins i tot, tan discrepants en llurs apreciacions i judicis, dona la mesura del tarannà obert i sense actituds apriorístiques excloents que volem mantenir a Catalunya Cristiana.

Creiem que al no establir cap judici previ sobre cap dels dos articles, considereu els lectors de C.C. com «adults» en la fe i, per tant, capaços de discernir entre dues crítiques o judicis desiguals per formar-se el seu propi judici sobre el contingut dels articles i les persones o fets que en els mateixos es comenten.

Pot ser que el nostre punt de vista sigui degut a que ja som una mica grans - tots els esposos passen dels 50 - i difícilment acceptem que ens facin la feina en qüestions que no són d'estricta competència del magisteri de l'Església.

Pius XII afirmà que l'opinió pública dins de l'Església era imprescindible per a la vida de la mateixa. I aquest principi suposa necessàriament la possibilitat d'opinions diverses, multiformes i, fins i tot, antagòniques. La història de la mateixa Teologia n'es una prova contundent d'això que diem.

Endavant, doncs, amb entusiasme i, per favor, no renunciem, dins dels límits que us heu imposat, a mantenir la vostra independència informativa.

Equip de Matrimoni - Sabadell (Vallès Occ.)

En l'últim número del setmanari de la seva digna direcció, m'ha cridat l'atenció el caire amb què l'articulista fa el comentari al títol L'ARQUEBISBE DE TOLEDO ES PRONUNCIA CONTRA EL DIVORCI.

No crec que «Diario 16» ni cap diari es posi a favor de la moral cristiana. Aquesta postura en tot cas es propia d'un setmanari catòlic com CATALUNYA CRISTIANA que ha d'assumir sincerament i sense claudicacions la moral evangèlica, de la que es diu defensora. Per tant trobo inadequats el comentari final com si els prelatos de l'Església i no de l'Estat espanyol, poguessin, com en termes polítics, transigir-més lliberalment o conservadorament - amb les aberracions del divorci i l'avortament, ben clarament condemnades pel Papa actual i sempre per l'Església de Jesucrist. De capità els cristians només en tenim un i de Mestre igual. Repugna aquest neutralisme incoherent. No feia cap falta el comentari aludit Els lectors son prou eixerits per treure'n conseqüències.

Lluís Serrat (Ripoll)

Separació i nul·litat del matrimoni canònic

A les mal anomenades «revistes del corazon», es publiquen reportatges sobre la vida pública i privada, amorosa sobre tot, de tota mena de personatges i personatges que pul·lulen pel

món social: polítics, artistes de tota mena, homes de negoci, etc.

Vull cridar la seva atenció sobre els casos que es relacionen a vegades de nous matrimonis per la Església, entre persones divorciades o bé amb situacions de nul·litat canònica matrimonial. Darrerament es dona com a notícia la possible anul·lació canònica del matrimoni cristià d'una conspícua parella quin casament es va produir a casa nostra amb gran ressò degut al context socio-polític-religiós que imperava llavors.

Crec que caldria explicar al poble cristià:

1. Quan i perquè s'otorga la separació i/o nul·litat del matrimoni canònic o sacramental.
2. En què consisteix la separació de cosos i bens, la nul·litat del matrimoni i si aquesta existeix, en quins casos és possible casar-se de nou, sempre segons el criteri i la normativa de l'Església.
3. I en el cas de personatges famosos, amb masiva projecció social, convindria puntualitzar, amb una actitud resolta per part de qui correspongui, els termes precisos en què per part de l'Església s'han atorgat dispenses i s'han recuperat puguin exercitar-se casant-se de nou.

Considero que seria molt aclaridora una paraula d'orientació sortida a les planes d'un setmanari com CATALUNYA CRISTIANA, que estimo molt preparat per a tractar aquests temes que estan al carrer. No es tracta de noves interpretacions, sinó de precisar els casos en què s'ha aplicat la doctrina de l'Església i els seus efectes.

Un partidari de la claredat (Barcelona)

Avortament, drets humans, pena de mort

Des de aquestes línies, voldria fer una crida a la reflexió en la dona, doncs crec que més que manca de sensibilitat és qüestió de que les que demanen la despenalització de l'avortament no s'aturen a pensar bé el que demanen.

Es un fet notable que les mateixes que clamen, amb tota justicació per part nostra, que es respectin escrupolosament els drets humans amb terroristes i qualsevol mena de delinqüents, siguin precisament les que demanen que es pot treure la vida a un ésser que la mare porta en el seu ventre, un petit cor palpitant i que té la seva pròpia identitat i que no ens pertany en absolut. Si us plau que no diguin que es legalitzi l'avortament tal com es fa en la clandestinitat, doncs el legalitzar aquest fet, és ésser còmplices d'un delict, perquè encara que sortís una llei que ho autoritzés, el fet que deixi de palpitant un cor té un nom molt fort que no vull dir però que està en el pensament de tot-hom.

La maternitat és una bonica realització per la dona que estigui destinada a ésser font de la vida per un privilegi especial meravellós. Qualsevol situació molestosa o conflictiva que pot esdevenir d'un embaràs, passarà a ésser un episodi resolt de la nostra vida amb el pas dels anys, però si no ens deixem guiar pel nostre egoisme i fem servir la violència per a desfer-nos d'un fill que ens pugui molestar a la actualitat, tal vegada amb el temps es converteixi en una càrrega que quedi en la nostra consciència per tota la vida.

El que li manca a la dona és equilibri i responsabilitat, i acceptar amb optimisme totes les situacions que ens porti la vida, doncs avui pot ésser un fill que ens necessita en els seus primers anys i demà un marit malalt, o una malaltia en

El lector esoria ...

nosaltres mateixes, i no podem anar eliminat obstacles, s'han d'acceptar amb fe en la nostra força, amb esperança en el previndre, i amb caritat amb tots els que envolten.

Fins i tot en els casos més extrems, un fill no pot ésser una tragèdia per a una dona, doncs la societat adopta una nova manera d'enfocar la vida, en la que qualsevol situació, per difícil que sigui, hi ha milers de famílies esperen poder adoptar al no poder tenir fi. Hi ha també tota mena d'anticonceptius, per qui no l'importi fer-los servir, i en tot cas la seguretat de que el propi benestar no es basi en treure la vida a un ésser indefens.

Carme Bogaños (Barcelona)

Un propietari del Liceu

En el comentari aparegut en el nº 6 de CATALUNYA CRISTIANA, dedicat a comentar la propera temporada d'òpera del Liceu, trobo que el seu crític musical s'ha «passat», sobretot en els dos últims paràgrafs.

Sort que al final reconeix que, malgrat tot, tenim ocasió de sentir en el nostre vituperat col·lapse, els primers cantants del món. ¿Cón fóra possible aquesta presència de primeríssimes figures del «bel canto» dins d'un conjunt musical i artístic tan atrotinat com el qualifica el seu col·laborador?

Tots els que, any rera any, som aïdus a les temporades del Liceu i les aguantem amb el nostre suport econòmic, som concrets de determinades imperfeccions i insuficiències originades per un conjunt de factors - econòmics o no -, la majoria guaribles per l'esforç, la tenacitat i la dedicació de temps per part de tots els que intervenen en el muntatge i funcionament de les activitats operístiques. El seu periodista recordará possiblement que no fa gaires anys el Liceu va estar a punt de tancar les seves portes. I potser si ho hagués fet hauria estat per sempre més, amb gran recança dels crítics que ara l'ataquen. Un gran nombre de barcelonins vàrem posar el crit al cel i ens mobilitàrem per impedir aquest fet irreparable. I el Liceu pogué continuar oferint les seves temporades a tots els amants de l'òpera.

Hem d'admetre, malgrat tot, que sobre aquesta realitat amb les imperfeccions conseqüents que, certament, arriben a crear una rutina, es pot edificar quelcom de més perfecte i de major qualitat, com de fet ja ha succeït en moltes temporades.

Comentaris derrotistes com el que comentem no són estimulants per superar els defectes que, com tota obra humana, existeixen en les representacions liceístiques.

Un propietari del Liceu

N. de la R.

El nostre crític musical, Ferran Camps, aïdu a les temporades del Liceu i que també aguanta amb el suport econòmic pagant les entrades, puix que no hi va amb passes o invitacions, es reafirma en sostenir que l'orquestra i cors del Liceu deixen molt que desitjar i sotmet el seu criteri a qualsevol jutge imparcial.

Avisos i comunicats

BARCELONA

INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME. - Organitza per a joves i formadors un cicle de conferències sobre: «La vida, la mort i el més enllà», a càrrec del catedràtic de Teologia Antonio Sancho O. P. El 28, dimecres, Jovenut, mite o repte? El 29, dijous, Vida, per a què?, una alternativa al desolació. Dia 30, divendres, La Religió, introduït per el més enllà? Tindràn lloc a la Sala Penafort, a les 8 de la tarda. L'entrada és lliure. Per informació, Ballén 10q Tel. 246.83.00.

PER A RELIGIOSES: PREPARACIO PER L'ADVENT. - El dia 1 de desembre, dissabte, a les 5 de la tarda, Mn. Pere Farnés dirigirà un Encontre de religioses. El tema serà: «El sentit de l'Advent» S'acabarà amb l'Eucaristia. L'entrada és lliure.

ANPE. - Organitza un Recés d'Advent. Es celebrarà el diumenge, dia 3 de desembre, a l'Església del Sm. Sagriment, carrer Aragó, 268. Començarà a les 10,30 del matí i acabarà a les 18,30 amb la celebració de l'Eucaristia. El dirigirà Mn. Vilumara. Poden assistir-hi totes les persones que ho desitjin.

Actes organitzats per la parroquia de Santa Maria del Pi

Pròximament: Jornada de pregària i reflexió:

Dia 25, festivitat de Crist Rei: A les 10; Pregària de la Litúrgia de les Hores (Tercia). - 10Q16; Exposició de pautes per a la pregària de silenci. A les 11: Conferència i col·loqui. - A les 12: Missa solemne de la Festivitat. - A les 18, fi de la Jornada. - Director: Mn. Agustí Vinyes i Reixach, prev.

Tema formatiu en vistes a la festa de la Immaculada:

Tema: «El Papa i Maria», per Mn. Vicenç M. Capdevilla i Muntaner, professor de la Facultat de Teologia i del Seminari de Girona. Dia 6 de desembre, a tres quarts de nou del vespre; entrar per Cardenal Casañas, 16.

Tema formatiu com a preparació per Nadal:

Tema: La infància de Jesús segons els evangelis, que exposarà el Rvnd. Dr. Isidre Gomà i Olivé, prev., professor de Sagrada Escritura. Tindrà lloc el dia 18 de desembre, a tres quarts de nou del vespre; entrar per Cardenal Casañas, 16.

L'Església i la cultura

Entre els temes de reflexió que el Sant Pare ha ofert als cardenals, tot demanant-los que l'ajudin en el seu ministeri universal, ha cusat una certa sorpresa el de «l'Església i la cultura». La reforma de la cúria i les finances eren temes, diuen els entesos, que es podien preveure i no és difícil endevinar per quins corriols han de transcorrer. El de «l'Església i la cultura», ja és més difícil veure quina amplitud pot tenir, quines qüestions s'hi poden incloure, etc. Seria ingenu imaginar que tot es pot concloure amb la revisió del procés a Galileu.

El que sí és cert, és que el tema té, pel Papa, una importància cabdal. En el seu discurs de clausura del consistori en va tornar a parlar i la cerimònia, en homenatge a Albert Einstein, pel centenari del seu naixement, a l'Acadèmia pontificia de ciències, va ser certament molt més que un gest protocolari. Va ser un signe d'intenció, a la manera com ho solia fer Pau VI, que el Papa Wojtyla tant admira.

En el seu discurs, Joan Pau II va recordar que el Concili Vaticà II, en la seva Constitució «Gaudium et Spes» —l'Església en el món d'avui— consagra un capítol a la cultura. La referència no és baldera. Després d'haver estat estudiada i comentada abundantment, durant els anys de després del Concili, aquesta Constitució —cal confessar-ho— ha estat oblidada, potser perquè l'Església ha concentrat la seva atenció més sobre la seva pròpia vida —i a vegades en coses ben fútils— que sobre la del món, i aleshores no tant des de l'angle evangèlicador que ens pertoca...

Oportunament, Joan Pau II recorda a l'Església la seva responsabilitat envers l'elaboració constant de la cultura, ja que es tracta del «terreny vital en el qual es juga el destí del món i de l'Església en aquest final del segle XX».

Des del Renaixement l'Església ha tingut dificultats en integrar en la seva concepció del món i de l'home, les aportacions de la cultura moderna. És cert. Les descobertes de les ciències exactes han estat difícils d'integrar per una teologia, a vegades massa rígida. I avui les ciències humanes demanen també ser escoltades. Tanmateix fora de conèixer la història de l'evangelització i la naturalesa de la revelació el fer-se mas il·lusions en aquest terreny (sense necessitat d'una pinzellada recordant la «certesa» relativa de la ciència). Demanar unes «relacions normals» entre la teologia —i no diguem, entre la fe— i la cultura, com s'ha fet no fa gaire a casa nostra, és demanar un ideal que certament no és «d'aquest món». Hi hem de tendir. I hem d'esperar que ens hi anirem apropant, a mesura que l'home es deixi impregnar cada vegada més per l'Evangeli i que els fidels el sapiguem traduir —sense traïr-lo al llenguatge modern.

No oblidem però que ja Sant Pau es va adonar —i li va coure d'acceptar-ho— que l'Evangeli no era acceptat «normalment» ni per la cultura jueva ni per la cultura greco-romana del seu temps. Pels uns era «escàndol», pels altres era «nícies». I les èpoques pretèrites que ara, amb la patina del temps, ens semblen de pau idíl·lica entre fe i saviesa humana, mirades de prop, es presenten ben plenes d'esgarrips i de trencaments.

Certament que l'Església s'ha de fer «grega amb els grecs» i «romana amb els romans», és a dir, ha d'esforçar-se a «dir l'Evangeli», que no és d'ella, amb les paraules dels homes amb els quals li toca viure. Però també és veritat que no qualsevol paraula d'home pot «dir» l'Evangeli. Li cal una conversió...

I encara. Per a l'Església, el deure d'evangelitzar és primordial. Ha d'evangelitzar, a temps i a destemps, amb les paraules més adequades possible o amb... les que tingui a l'abast a cada moment. Hi ha veritats, que l'Església ha «rebut» de la revelació, que en un cert moment cultural potser varen trobar una expressió i un vehicle de difusió força fel·lissos. Avui, es pot donar el cas que aquesta expressió, aquest vehicle, hagin perdut la seva força comunicadora i, fins i tot que l'entorpeixin. És un moment delicat per a l'Església evangelitzadora, ja que ni es pot entestar en «mantenir una cultura» perquè li facilitava la predicació, ni pot deixar d'evangelitzar, tot esperant que una nova «cultura» li forneixi un llenguatge més adient; dit barrejant, a vegades l'Església abans d'emmurdrir s'ha d'aconterar amb dir, amb mots revellits, la veritat sempre jove, perquè és de sempre.

En l'encert a trobar aquest justa posició, no de compromís, sinó ben al revés, de fidelitat a Déu i als homes és on cada generació cristiana es juga el seu mèrit o desmèrit. Al capdavant el problema de l'«integrisme» del «progressisme» o el de la «insignificància» rau en la solució que es pretengui donar a aquesta difícil fidelitat. Tot aferrament a unes formes —culturals, socials, presents, o anhelades— humanes perquè se les suposa l'únic suport de l'Evangeli, cau en l'integrisme. Tot abandó de la més petita parcel·la de la veritat revelada —i pels catòlics, els dispositaris en són els bisbes en comunió amb el bisbe de Roma—, amb la finalitat de fer suportable l'Evangeli a una cultura determinada, acaba en el «progressisme». I entre aquests dos èxils, no és cap solució, ja que és abominable per a l'«Esperit Sant», el mutisme poruc. Sant Pau ho sintetitzava en dues frases: al de mi si no evangelitzo! i, l'evangelització no es fa sense «parresia», sense coratge.

Consell Diocesà de Munich:

Donar parts del cos és un acte de caritat cristiana de cara al proïsme

MUNICH. — Els cristians catòlics han de manifestar, amb una declaració personal, l'ur dispositiu de donar, en cas de mort, els seus òrgans per a possibles trasplantaments a malalts. En la seva assemblea de tardor, el Consell Diocesà del Catòlics de l'Arxidiòcesi de Munich ha aprovat una declaració en la qual es qualifica l'ajuda a les persones malaltes com «una de les virtuts cristianes fonamentals». Textualment es diu: «El fet de posar a disposició del servei dels malalts parts del seu propi cos després de la seva mort, és un acte de caritat cristiana amb el pròxim».

En relació amb això, el consell Dio-

cesà va manifestar-se contrari a qualsevol disposició obligatòria i va defensar la donació voluntària dels òrgans. El president del Consell Diocesà, Ermin Breissmann, que va anunciar una propera acció dels catòlics per encoratjar la donació d'òrgans, va demanar que s'acceptés «aquesta oportunitat de caritat activa» i es venoessin els «entrebanes» de tipus tradicional.

El Consell Diocesà també entrà en el debat de la regulació de les festes a Baviera. A proposta del Consell Diocesà de la regió de Munich, l'assemblea general va expressar-se a favor de fixar per tot Baviera el nombre de festes durant l'any, en

Alterada resposta de la petició de llibertat per als ostatics

Joan Pau II i Khomeiny: Res o molt poc de comú

El Papa ha intervingut prop de l'iatollah Khomeiny preguntant-li de posar en llibertat els ostatics retinguts a l'ambaixada dels Estats Units a Teheran. Ha estat el pronomunci apostòlic a l'Iran, mons. Annibale Bugnini, qui ha trasmes el missatge del Papa. La televisió ha difós la imatge del pronomunci a casa de Khomeiny. La resposta de l'iatollah mereix qualificacions per damunt de frases i paraules. I l'iatollah s'ha fet fort per donar ressò a les seves respostes. Monsenyor Bugnini ha obtingut, almenys, el permís de visitar els ostatics. Ha passat dues hores i mitja a l'ambaixada dels Estats Units. Monsenyor Bugnini ha manifestat que l'estat de salut dels ostatics és bo donades les circumstàncies, però ha remarcat que la moral és baixa.

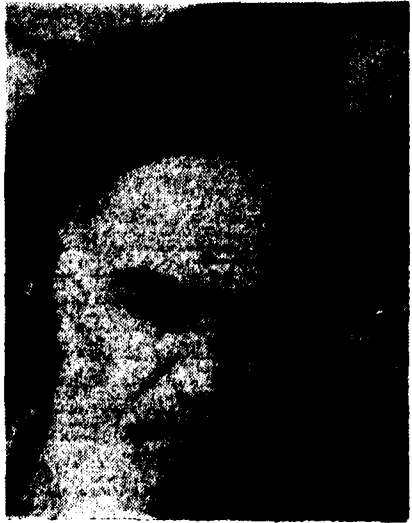
Khomeiny ha respost a la crida de Joan Pau II retrainat a la Santa Seu el no haver condemnat les atrocitats comeses pel Xa. I Khomeiny diu que ha rebut el representant del Papa, perquè «la posició del clergat cristià i del Papa mereix respecte». Ell, Khomeiny, espera que el Papa demani al president Carter el perquè imposa un tal home (és a dir el Xa) a la seva nació, perquè l'ha re-

but invocant l'hospitalitat, i sense ignorar els crims comesos pel Xa en el transcurs dels trenta darrers anys.

L'iatollah està d'acord en què un representant del Papa assisteixi com a observador al procés.

A la petició del Papa d'alliberar els ostatics, Khomeiny ha buscat la falsa fugida dient que l'Islam no admet les dictadures. Tampoc ell pot permetre's de decidir tot sol. Nosaltres respectem l'opinió públi-

ca —ha afegit—. Que el Papa condemni persones com Carter que s'acullen en les ensenyances de Crist; si el Crist fos aquí, condemnaria Carter i ens alliberaria d'aquest enemic.

A l'aconseguir-se, l'iatollah ha dit a Mons. Bugnini que saludi el Papa, afegint: ja que tenim una fe comuna en un sol Déu, volem que ajudin aquesta petita nació i que critiqueu les gran potències.

Ho exigeixen les Federacions de Pares d'Alumnes

Els centres d'ensenyament han de definir-se amb claredat sobre el seu ideari

BURGOS. — S'ha celebrat a Burgos una important reunió de pares de família i d'alumnes, a la que han assistit representants de totes les Juntres Provincials de les Federacions de Pares de Família i Pares d'Alumnes de Castella i León, més Asturias, Alava, Biscaia y Navarra, en nombre de 105 persones, que aglutinen 15 províncies, amb una representativitat que supera el mig milió de famílies, s'obtenen els següents acords:

La finalitat de l'assemblea ha estat analitzar la situació actual de l'ensenyament, i concretament, l'Estatut per a Centres Escolars que estudia la Comissió d'Educació del Congrés dels Diputats.

Al final de l'assemblea, els assistents facilitaren un comunicat que, textualment, diu:

Acord de sis punts

«Reunits a Burgos, a l'Institut Polític «Padre Aramburu», representats de les Juntres Provincials de les Federacions de Pares de Família i Pares d'alumnes, de Castella i León, més Asturias, Alava, Biscaia y Navarra, en nombre de 105 persones, que aglutinen 15 províncies, amb una representativitat que supera el mig milió de famílies, s'obtenen els següents acords:

— Primer. — Ratificar les conclusions adoptades a Vitòria, publicades al seu moment, entorn a la llibertat d'ensenyament i igualtat d'oportunitats.

— Segon. — Considerar utòpic que puguin existir centres ideològicament aseptics, i exigir, per tant, que cada centre es defineixi amb claredat a través del seu ideari.

— Tercer. — Defensar el caràcter social de l'ensenyament, que no pot confondre's amb la seva estatalització, mitjançant la seva gratuïtat que tregui tota discriminació per condicions econòmiques.

— Quart. — Denunciar l'intent dels qui volen tergiversar els nostres objectius d'una autèntica llibertat d'ensenyament, que defensa el dret de tots els pares a escollir l'educació dels seus fills.

— Cinquè. — Exigir que les Lleis de l'Estatut de Centres y de Financiació s'adeqüin als principis exposats anteriorment, imprescindibles en tota societat democràtica.

— Sisè. — Afirmar que l'escola única és incompatible amb el pluralisme d'una societat autènticament democràtica, que per desenvolupar-se lliurement ha de respectar totes les opcions educatives i, per conseqüència, es declaren disposats a exercitar totes aquelles accions que creguin convenientes per assolir el que s'ha acordat.

Reunions d'estudi

A l'Assemblea ser present la secretària general de la Confederació Nacional, Carmen Alvear. Més tard, un cop acabada la reunió, els assistents a la mateixa s'entrevistaren amb els parlamentaris de UOD de Burgos, als qui exposaren els acords presos i amb els que obriren un ampli debat sobre el tema.

Actualment es celebren diferents reunions arreu d'Espanya, amb motiu de l'estudi a les Corts dels projectes de llei d'estatuts de centres, financiació i de l'ensenyament obligatori i pressuposts de 1980.

La llibertat omple els temples

Redreçament de la pràctica religiosa a Guinea

Els infants de la Guinea Equatorial, des que s'han adonat que, després del cop d'Estat militar que enderroca el règim del president Macías, havia començat una nova era de llibertat, s'han llençat, en alegre festa, a dins les esglésies i capelles de les viles per a donar gràcies al Senyor que els hagi concedit de retrobar la llibertat religiosa.

Als qui els aconsellaven prudència ells responien: «La casa de Déu es la nostra pròpia casa: ningú no ens pot impedir-ne l'entrada».

Aquella frase, repetida queques anys d'opressió i de persecució, havia compromès l'obra portada terme en 96 anys d'evangelització per més de tres-cents Misioners Claretians en aquell país.

Documents

Un regnat que no és d'aquest món

«Certament avui té un significat de gran relleu el fet de trobar-se un representant de la Seu Apostòlica i de l'Església Catòlica entre els delegats dels Estats, la raó d'ésser dels quals, és la sobirania dels poders vinculats al territori i a la població. Aquesta Església és la d'aquell Crist que davant del tribunal del jutge romà, Pilat, es va declarar rei, si bé d'un regne que no era d'aquest món. Després, interrogat sobre la raó de ser del seu regnat entre els homes, va explicar-se així: «Jo sóc nascut per això, i per això sóc vingut al món, per a donar testimoni de la veritat.

Em plau, doncs, que l'Organització de les Nacions Unides accepti i respecti la dimensió religiosa d'aquells problemes humans dels que s'ocupa l'Església pel missatge de veritat i d'amor que porta al món. Això és el que demostra la invitació en concedir la veu al Papa en aquesta vostra Assemblea». (Discurs del Papa a l'ONU. 2-IX-79).

Als missioners de Crist Rei

Els Missioners de la Reialesa de Crist, en el cinquantenari de la fundació de l'Institut, merescueren escoltar de llavis del Sant Pare, en audiència especial, les paraules següents:

«Us felicito perquè sou els Missioners del Rei de l'Amor i de la Pau, de la Justícia i de la Santetat. Prou sabeu qui és; el quadre clínic d'aquesta societat de les darreres del segle XX sabeu el diagnòstic dels nostres temps. En mig de les formidables conquestes de la ciència i de la tècnica, de què ens beneficiem, hi ha una situació de malestar i d'inseguretat alarmant i espantosa. Les intel·ligències són obnubilades per una gran confusió ideològica. Hom nega la transcendència i la confia a un incert misticisme de naturalesa emotiva.

Viure bé avui i coratge per demà

Això ho digué el Papa a una peregrinació de 1.000 escolans de la diòcesi de Vicença, que va cloure els dos cursos de la seva instrucció litúrgica fent una visita al Papa.

«Veig en vosaltres uns vallets plens de vida i entusiasme de cara al futur. És propi de la vostra edat. Sou l'esperança, la reserva, la certesa del demà: fareu una societat més humana i més bona.

Una cosa vull recomenar-vos: Encara que entorn vostre vegeu moltes coses que van malament procureu comprometre-us a construir vosaltres, amb les vostres mans, amb el vostre cor, un món nou, on s'hi pugui viure serenament, en seguretat i en confiança mútua i total.

La vostra presència m'omple de joia també per un altre motiu, perquè sou escolans i viviu molt de prop, des de dintre diria, la vida mateixa de l'Església de Déu. Servint a la taula eucarística beveu directament a les fonts de la salvació, el vigor necessari per a poder viure bé avui i per a poder afrontar amb més coratge el vostre demà. A tots aquells que heu sentit la crida per a servir l'Església, com a sacerdots, jo us dic: cultiveu aquesta llavor, i sigueu generosos. L'Església us necessita, o més ben dit, és el Senyor que us necessita; és Ell qui té necessitat de vosaltres» (L'Osserv. Roma. 6-9-79).

V. N.

El Papa en la XX Conferència General de la FAO

La fam, el problema més feixuc i urgent del món d'avui

Joan Pau II dirigeix el seu discurs en la Seu de l'Organització de la ONU per a l'Alimentació i l'Agricultura (FAO).

Joan Pau II visità la seu de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura (FAO), nou anys més tard de la visita feta per Pau VI el 16 de novembre de 1970. Parlant en francès davant d'un miler de persones —delegats, observadors, diplomàtics i periodistes— els hi digué: «Entre tots els problemes que capten la vostra atenció i la del món, el més greu i urgent és el de la fam».

Rebut a la porta de l'edifici pel president i el director general de la FAO, el ministre espanyol d'Agricultura, Jaime Lamo de Espinosa i l'enginyer libanès Edouard Saouma, respectivament, el Papa arribà al saló de conferències, on va ser acollit amb els aplaudiments de tothom.

En un breu discurs de benvinguda, en francès, Saouma va parlar de la tasca d'enlairament humà de l'Església de la «Populorum Progressio» de Pau VI i de la defensa dels drets humans formulada constantment per Joan Pau II, sobretot en el seu discurs del 2 d'octubre a l'ONU.

Importància de l'agricultura

Joan Pau II es va referir, abans de res, al caràcter «insubstituïble» de l'acció de la FAO dins el marc de la família de les Nacions Unides, doncs l'agricultura dona al món els aliments indispensables i ocupa el 60 per cent de la població mundial i per tant la FAO contribueix segons especifica la seva acta fonamental a l'expansió de l'economia mundial i al benestar general.

El Papa al·ludí al fet que la seva intervenció coincidís amb el trenté aniversari de la decisió, adoptada el 20 de novembre de 1949, de traslladar la seu de la FAO des de Washington a Roma.

Recordà, també, que gràcies a les gestions del futur Pau VI, en aquells moments substituït de la Secretaria d'Estat, la FAO otorgà a la Santa Seu, el 23 de novembre de 1948, l'estatut especial d'observador permanent, que donà lloc a una fructífera col·laboració i a «relacions de confiança».

Aquesta col·laboració, observà el Papa, és tant més important donat que les activitats de la FAO impliquen un «problema de moral i de justícia».

Nova estratègia internacional

A més, afirmà Joan Pau II, la labor de la FAO és un aspecte vital del programa mundial de desenvolupament econòmic i social. Aquest programa, afegí, contribueix a la «promoció de la Pau, a l'ajut de poder suportar profundes tensions i a la donació, tanmateix, satisfacció a les primeres reivindicacions del poble que estan vinculades als drets inalienables de l'home».

«L'any 2000 —digué el Papa— està en l'òrbita de les vostres perspectives, amb els seus problemes específics que es plantegen cara a l'agricultura perquè pugui respondre a les necessitats previsibles: augment accelerat de la producció, necessitat de la reglamentació dels intercanvis i assistència exterior als Països que n'estiguin mancats per assegurar el seu enlairament econòmic.

Aquesta sessió de la FAO continuà dient el Papa, pot «donar una important contribució a la definició dels objectius urgents i criteris renovats que haurien de permetre portar a terme una nova estratègia internacional per al desenvolupament».

Artífexs del seu propi desenvolupament

En la lluita contra la fam, va dir després el Pontífex, la política de la FAO es caracteritza per la prioritat donada a l'esforç de cada país pel seu propi desenvolupament, de manera que l'ajut internacional s'arribi a fer en un marc decididament multilateral.

Joan Pau II va formular, d'altra banda, un avís sobre el perill que poden representar certes solucions tècniques i econòmiques, que creen unes «necessitats artificials» com a resultat de la publicitat, del joc del mercat o d'oposicions de força, logrades en els camps econòmic, financer i polític.

El desenvolupament, va afirmar sobre això, ha de «satisfer les necessitats humanes reals» i per això és precís afavorir la «participació lliure i responsable» de l'home en la programació del «creixement orgànic de la seva mateixa comunitat». Sempre tractant de la lluita contra la fam, el Papa donà suport a la «promoció d'un acord internacional per assegurar les reserves de cereals disponibles».

Per últim, Joan Pau II s'abellí la necessitat de no oblidar, en el necessari desenvolupament tècnic, les «realitats espirituals» de l'home i va recordar que la Terra «pertany a tots els homes, sense oblidar les generacions de l'avenir».

Lamo de Espinosa: «Santitat, gràcies per la vostra llum»

Acabat el discurs del Papa, que fou acollit amb els aplaudiments de tots els delegats posats dempeus, el president Lamo de Espinosa, agraï al Pontífex el seu discurs, amb unes breus paraules dites en castellà.

«Les paraules que acaba de dir el Sant Pare —digué el ministre espanyol— i estic segur que expresso l'unànimе sentiment de tots els delegats aquí reunits, hauran de servir

per a donar-nos força i esperança en l'examen minuciós i en la solució dels problemes que aquesta conferència ha de resoldre».

«Els pobles representats en aquesta conferència, en tota llur diversitat, s'uneixen en les seves aspiracions per a aconseguir un món millor i més just, respectant els drets inviolables de la persona humana en tots els seus aspectes».

Santetat —va concloure Lamo de Espinosa— en nom de tots els delegats i de totes les persones del món que representem, gent que aspira a que l'alimentació sigui un dret dels pobles, mercès per la vostra llum i les vostres orientacions».

Darrerament, el Papa sortí de la sala de conferències per anar al pati principal de la seu de la FAO lloc des del qual adreçà unes paraules al personal de l'Organització —unes tres mil persones— fent-ho en italià, francès, anglès i castellà, per aquest ordre.

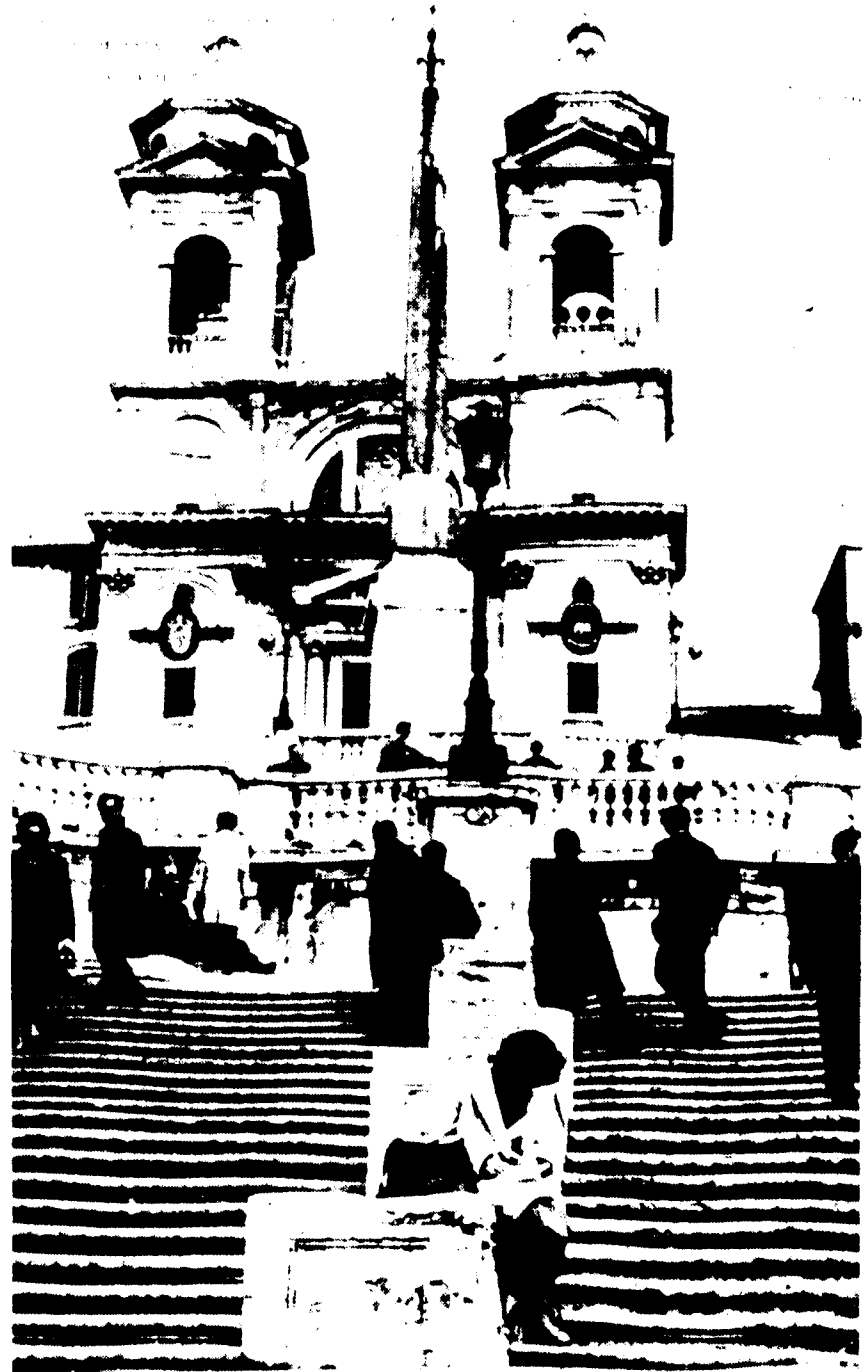
En aquesta allocució, Joan Pau II insistí sobre la necessitat de no desanimar-se davant l'amplitud de la tasca encomanada a una organització com aquesta, i de refusar «un determinisme fatalista de l'evolució econòmica del món» per obrar «amb fe i generositat».

Un malalt mental volia assassinar el Papa

«Haig de parlar amb el Papa, doncs, vull assassinar-lo»: És amb aquests mots que Luciano Sposito, de 26 anys, nascut a Treviso, s'acosta al guarda suís que hi ha en un dels punts a l'entrada de la porta de bronze, en la Ciutat del Vaticà. Mentre parlava, gesticulava amb un gros coltell. Amb reflex ràpid, el caporal A. Schmid pogué tombar d'esquena a Sposito i desarmant-lo el va lliurar a la policia italiana. Acusat de temptativa d'homicidi, Sposito va ingressar a la presó «Regina Coeli» de Roma. Com a resultat d'una baralla, cos a cos, Sposito va ferir al caporal Schmid.

Luciano Sposito ja havia estat una altra vegada a la porta de bronze, fet que va aporfitar per parlar amb el guarda suís que hi havia de punt, demostrant que no sabia pas gaire l'italià; el guarda va cridar al caporal Schmid, al que Sposito manifestà que volia veure al Papa. Schmid li respongué que havia de passar aquesta demanda als seus superiors. Passat això, Sposito s'allunyà. Pocs minuts després reaparegué portant el coltell amagat a la seva cintura: «Si no em deixeu passar entraré per força», digué Sposito, brandant el coltell, amb el que tocà diverses vegades el pit del soldat, sense ferir-lo perillosament. El caporal s'acortà al caporal, que, gràcies a una clau de judo, va lograr que Sposito caigués en un obrir i tancar d'ulls.

El Bisbe de Roma entre les seves parròquies

ROMA. — Continuant les seves visites pastorals per les parròquies de la seva diòcesi, el Papa Joan Pau II tornà a visitar la parròquia de Sant Pius V. Abans de ser elevat al seu pontificat, el cardenal Wojtyla havia celebrat sovint la missa en aquella església. El Papa ha concelebrat l'Eucaristia juntament amb els sacerdots de la parrò-

quia. En l'homilia que pronuncià, va recordar una vegada més que el nom de Pius ve està estretament vinculat a la batalla naval de Lepant (1571) que representà una gran victòria sobre els turcs. El Papa va recordar als fidels que calis estar a l'aguait i amantents amb els ateïsmes militants que intenten d'imposar el seu programa de la incredulitat.

La catequesi dels infants i dels adults, interès prioritari del Papa (i III)

En un món difícil, viure la fe és una joia pel cristià

VII — Com fer la catequesi

La veritat en els mètodes és un signe de vida i una riquesa.

La primera qüestió d'ordre general que es presenta concerneix al risc i a la temptació de barrejar indegudament en l'ensenyament catequístic les perspectives ideològiques obertes o larvades, sobretot de naturalesa polític-social, o de les opcions polítiques personals.

De la catequesi com de l'evangelització en general, podem dir-ne que està cridada a portar la força de l'Evangeli al cor de la cultura i de les cultures. Per això, la catequesi cercarà de conèixer aquestes cultures i els seus components essencials; procurarà aprendre'n les expressions més significatives, mantindrà un respecte pels valors i les primerenques riqueses. Es d'aquesta manera que podrà proposar a aquestes cultures el coneixement del misteri ocult i ajudar a fer-les sortir de llur pròpia tradició vivint les expressions originals de vida, de celebració i de pensament cristians.

Una altra qüestió de mètode concerneix a la valorització per a l'ensenyament catequístic, servant els elements vàlids de la pietat popular.

La darrera qüestió metodològica que convé, si més no, de subratllar —en el Sínode se n'ha fet molts cops debat— és la memoriativa. Els començaments de la catequesi cristiana, que van coincidir amb una civilització sobretot oral, han acudit molt ampliament al memorisme. La catequesi ha conegut sense trigar una llarga tradició d'aprenentatge de les principals veritats per la memòria. Tots nosaltres sabem que el mètode pot presentar alguns inconvenients.

Un cert memorisme de les paraules de Jesús, de passatges bíblics importants, de les pregàries essencials, de les nocions claus de la doctrina..., lluny de ser contrària al diàleg personal amb el Senyor, és una veritable necessitat.

La pluralitat dels mètodes en la catequesi contemporània pot ser signe de vitalitat i enginy. Sigui com sigui, importa que el mètode elegit es refereixi, a fi de comptes, a una llei fonamental per tota la vida de l'Església: la de la fidelitat a Déu i la fidelitat a l'home, en una mateixa actitud d'amor.

VIII — La joia de la fe en un món difícil

Per «tenir» en aquest món, per oferir a tothom un «diàleg de salvació» on cada un se senti respectat en la seva dignitat veritablement fonamental, la de cercador de Déu, nosaltres precisem d'una catequesi que ensenyi als joves i als adults de les nostres comunitats a romandre lúcids i coherents en la seva fe, a retenir serenament llur identitat cristiana i catòlica, a «veure l'invisible» i a adherir-se talment a l'absolut de Déu per tal que en puguin donar testimoni en una civilització materialista que el nega.

Es normal, de fet, d'adaptar al perfil de l'educació de la fe les tècniques perfeccionades i aprovades de l'educació del seu incipient inici. Convé, amb tot, tenir present en cada instant, l'originalitat fonamental de la fe.

Tot això té notables influències en el marc de la catequesi. Es tanmateix per ella un deure de trobar el llenguatge clar i comprensible pels infants i els joves del nostre temps en general, com també en altres categories de persones: llenguatge dels estudiants, dels intel·lectuals, dels homes de ciència, llenguatge dels analfabets o de les persones de cultura senzilla, llenguatge dels que han patit algun handicap, etc...

Quan eduquem els infants, els adolescents i els joves, no els donem pas de la fe un concepte negatiu del tot —com un no-saber res en absolut, una mena de ceguetat, un món tenebrós— sinó que procurem fer-los-hi veure la recerca humil i plena de coratge del creient, lluny de partit del no-res absolut, de simples il·lusions, d'opinions fallibles, d'incerteses, posant com a base la Paraula de Déu que no s'equivoca ni equivoca i es va construint sense cessar mai damunt la roca increbentable d'aquesta Paraula.

IX — La tasca ens concerneix a tots

Sí, jo desitjo sembrar amb abundor en el cor de tots els responsables, tan nombrosos i diversos, l'ensenyament religiós i l'entusiasme a la vida segons l'Evangeli, el coratge, l'esperança, l'ardidesa.

— Bisbes: Que la inquietud de promoure una catequesi activa i eficaç no cedeixi en res, qualsevulla que sigui una altra preocupació.

— Sacerdots: És igual que sigueu encarregats d'una parròquia, consiliaris d'escoles, d'institut o de la universitat, responsables de la pastoral a qualsevol nivell, animadors de grans o reduïdes comunitats, més per damunt de tot, de grups de joves, l'Església espera de vosaltres que no calqueu en cap mena de negligència que pugui afectar una obra catequística ben estructurada i orientada.

— Religiosos: En un moment que hom veu com s'afirmen els laïcs entre els religiosos i els pastors, i com a resultat, la presència activa de les comunitats religioses i de llurs membres en els projectes pastorals de les Esglésies locals, jo us exhorto de tot cor a vosaltres que la consagració religiosa deu fer-vos esdevenir més disponibles encara al servei de l'Església, que us prepareu el millor possible per la tasca catequística.

— Catequistes laïcs: Haig de donar-vos gràcies, en nom de l'Església, a vosaltres catequistes parroquials, seglars homes, i dones en un nombre encara major, que arreu esteu consagrats a l'educació religiosa de nombroses generacions.

Però són els catequistes de missió els que per excel·lència tenen dret al títol de «catequistes». Nascuts en famílies ja cristianes o convertits un dia al cristianisme i instruits pels missioners o per algun catequista, consagren amb zel llur vida, durant molts anys, emprant-los a catequitzar infants i adults del seu país.

— En Parròquia: Si és cert que es pot catequitzar arreu, jo vull subratllar —seguint el vot de nombrosos bisbes— que la comunitat parroquial ha de romandre l'animadora de la catequesi en el seu lloc privilegiat.

Resumit, sense monopolitzar o uniformar, la parròquia resta, com he dit suara, essent el lloc privilegiat de la catequesi. Cal, per això, que trobi la seva vocació, que no és cap altra que ser una llar casolana, fraternal i acollidora, on els batejats i els confirmats adquireixen consciència de ser poble de Déu.

— En família: L'acció catequística de la família té un caire particular i en un cert sentit insubstituïble.

La catequesi familiar, doncs, precodifica, acompanya, enriqueix qualsevol altra forma de catequesi. Encara més, allà on una manca de creences difosa o un secularisme invasor fa quasi del tot impossible un vertader creixement religiós «aquesta mena d'Església que forma la llar» resta com l'únic ambient on infants i joves reben una autèntica catequesi.

El caràcter apropiat i la raó profunda de l'escola catòlica, fa que els pares orientis la preferència, és justament la qualitat de l'ensenyament religiós integrat en l'educació dels alumnes. Si les institucions catòliques han de respectar la llibertat de consciència, és a dir, evitar de

«El nen són pur, són nous, sense gorgots», diria En Manuel Brunet. Els homes estimen els infants perquè ni el temps ni el món no han desdibuixat en la seva ànima la imatge de Déu. El nen corre, el Papa el pren en les seves mans, i els dos comencen a fer camí.

cercar-hi el contrapès de l'exterior, per les pressions físiques o morals, molt especialment en el que afecta als actes religiosos dels adolescents, són ells qui tenen el deure greu de proposar una formació religiosa dels adolescents, adaptada a les situacions sovint ben diverses dels alumnes, i mirar a la vegada que entenguin la crida de Déu i els preceptes de l'Església, sense reprimir a l'home, actitud que no l'obliga pas a capturar-se en consciència.

Mes jo també penso en l'escola no-confessional i en l'escola pública.

Faig expressió del meu ardent desig el qual, en resposta a un dret ben clar de la persona humana i de les famílies, respecte a la llibertat religiosa de tothom, faci possible a tots els alumnes catòlics de progressar en llur formació espiritual amb l'aportació d'un ensenyament religiós que l'Església manté, però que segons en quins països, pot venir afectat per la mateixa escola, o encara en el marc d'un acord amb els poders públics sobre el ritme escolar, si la catequesi només es fa a la parròquia o en algun centre pastoral.

Conclusió

Vulgui, doncs, l'Esperit Sant, per les pregàries de Maria, concedir a l'Església, un anhel sense precedent en l'obra catequística que li és essencial! Llavors l'Església complirà amb eficàcia, durant aquest temps de gràcia, la missió inalienable i universal rebuda del seu Mestre: «Marxeu per totes les nacions, fent nous deixebles».

Donat a Roma, prop de Sant Pere, el 16 d'octubre del 1979, en el segon any del meu pontificat.

Crònica de Roma

Més claredat sobre les finances del Vaticà

ROMA. (Del nostre corresponent). — La reunió del Col·legi Cardenalici, convocada primer per un Papa en vida des de fa uns quatre-cents anys, va acabar amb la relativa satisfacció dels eminents membres, a desgrat que la manca d'un adequat reglament impedia regular els debats, de tal manera que tots feren ús de la paraula amb la calma desitjada. Tot amb tot, resten encara tres mesos perquè en pau, des de les respectives mansions puguin formular-se algunes preguntes i donar-se algunes respostes.

Molts cardenals havien anat a Roma plens de reticències: un ordre del dia depassat i confús i, certament, la quantitat d'afers que els cardenals tenen en llurs diòcesis. Però l'alegria de trobar-se aplegats i poder dir el que opinen sobre qüestions atrelants ha permès un balanç de la trobada considerat com a positiu. La presència ha estat massiva; només raons de salut o de política delicada han impedit una total participació. Potser els mex exultants han estat els cardenals dimissionaris, que s'han sentit novament necessaris i escoltats.

La reunió va tenir tres temes centrals —de veritable interès— i un apèndix de «petegolezzi» (xafardeeries). El primer —deixem de banda l'ordre canònic— és, dit molt per damunt, el diàleg entre l'Església i l'alta cultura. Una qüestió, aquesta realment amagada per Pau VI, que va convertir a l'Església en un interlocutor elevat de les ciències, les arts, les lletres... qui sap si en alguna avinentesa aclucant l'ull en certs difícils equilibris doctrinals. El Papa i el Col·legi Cardenalici anhelaven mantenir diàleg i que aquest tingué una certa alçada, entre altres mides potenciant una vertadera Pontificia Acadèmia de Ciències —n'ha estat un primer pas molt considerat la Commemoració de l'Aniversari d'Einstein—, però partint de les fonts doctrinals i en l'ambient de la Universitat catòlica i dels grans centres de cultura, la intercomunicació de la qual cal que sigui fomentada.

Sobre l'economia vaticana s'han dit moltes coses, i gairebé totes inexactes. Per primera vegada en la història de l'Església moderna s'obre una finestrella sobre el tema. El seu estat actual no dona peu ni a l'optimisme ni al pessimisme, ni a l'escàndol ni a triomfalismes abillats de pseudo-pobresa. Als cardenals, abans de res, se'ls ha explicat l'economia d'una sola de les Administracions —l'anomenada Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica— que té cura dels pressupostos i balanços dels dicasteris i de L'Osservatore Romano: una administració de serveis, cosa que la fa deficitària. Altres administracions (Institut bancari) per a les obres de Religió, Governatorato (d'on depenen econòmics i altres fonts d'in-

gressos), Secció Extraordinària del Patrimoni, Fons privats del Papa, Propaganda Fide... No es van arribar a donar masses explicacions i els cardenals, és clar, les van demanar. I és de creure que més tard o més d'hora arribin fins a l'opinió pública. Quelcom que no va agradar als cardenals fou el constatar la mena de sangonera que representa no solament la Diòcesi de Roma —que després de tot és la del Papa— sinó en general l'Església italiana; tampoc seria gens estrany que anys a venir els fets comencessin a canviar en aquest sentit (si bé molt lentament) donada la situació d'un Papa estranger a Itàlia que podria fer-ho més fàcil. Ara com ara, el diari «L'Avenire» que en temps de Pau VI rebia quasi 400 milions de pesetes anyals, enguany en rebrà només la meitat i el pròxim 1980, ni una. L'obra romana de construcció de temples, haurà de començar l'any vinent una administració autònoma.

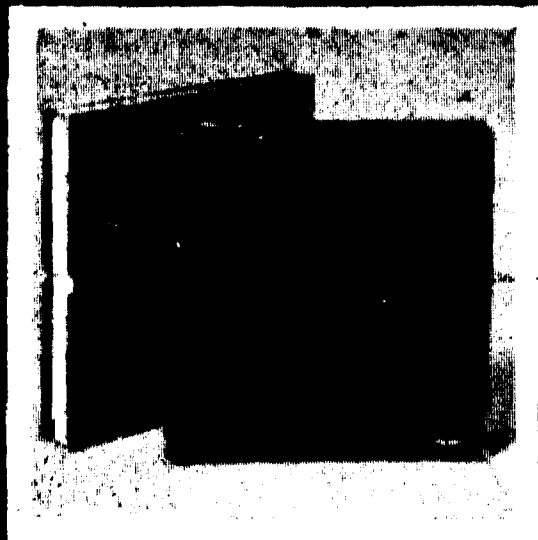
Els cardenals s'han proposat una reforma seriosa de la cúria. En el pla d'un decenni. Cercant l'acceleració primerament de la burocràcia curial i que aquesta no s'interfereixi en les decisions de les Conferències Episcopals i les pròpies diòcesis. Simple aplicació del principi subsidiari, tan esmentat en el Vaticà II: que el de dalt no faci allò que el de baix està en perfectes condicions de fer, amb prou capacitat. Mereix un parèntesi la situació actual de la cúria que està, com aquell qui diu, amb les mans sobre la taula; el Papa no és massa amic de fer servir els dicasteris; el petit maldecap que suposa, aplicat amb seny, serà un motiu més per a l'acceptació complaent de les reformes que es pretenen portar a terme.

Un apèndix de temes de passadís ha quedat vigent, temes de passadís sobre els quals fer conjectures però sense cap parer que doni idea de la importància real donada a algú o alguns. S'ha parlat molt d'un eventual document secret, deixat per Pau VI al lluir albir del seu successor, ple de suggeriments sobre temes candents (control de la natalitat, celibat, etc.). Res es coneix deixant de banda les paret d'una primera trobada que per un general ha deixat satisfets a tots els cardenals participants. Un d'ells comentava amb l'autor d'aquestes notes, que no va haver-hi cap gènere de tensions —ben diferentment dels preconcilios— degut abans de res a la presència amigable d'un Papa que, en el discurs de cloenda, s'ha complagut en posar de manifest el valor de la institució cardenalícia com a «punt cardinal» de l'Església, en ordre a la col·legialitat de la política central de l'Església. El Papa, que s'ha compromès a elaborar un projecte concret amb els suggeriments rebuts, estava molt content i els purpurats també.

Enric Planes

¿Ha pensado en coleccionar sellos?

EQUIPO COMPLETO DE FILATELICO POR SOLO 2.750,- PTS. El más original y agradecido regalo

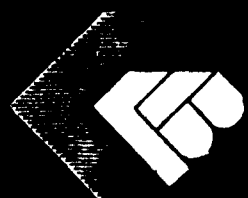
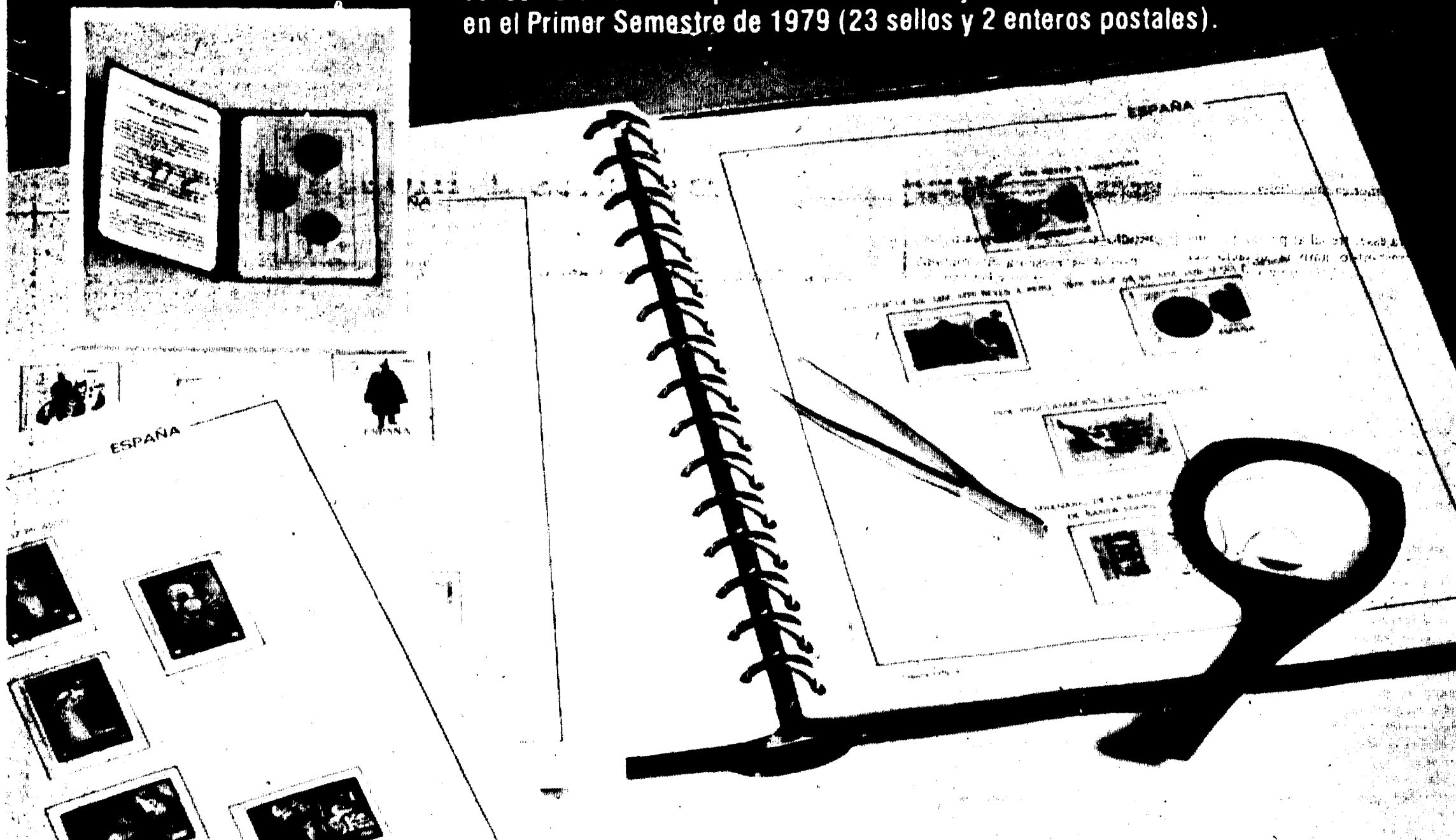

OBSEQUIO

Carterita monedas en Proof, con pulido brillo espejo, del Rey Juan Carlos I, valorada en 150 ptas. Editada y garantizada por la Casa de la Moneda. Especial para coleccionistas.

Esta especial oferta consta de:

Hojas del Album de España FILABO 1978 y Primer Semestre 1979 con la fotografía impresa de los sellos. Montadas con tiras de fibra de vidrio PRINZ. Tapas FILABO sistema 15 anillas, acolchadas y grabadas en oro, con su correspondiente cajetín. Lupa bifocal de gran aumento. Pinzas de acero inoxidable de importación. Serie sellos de Uniformes Militares. Serie sellos Viaje Real a Argentina. Serie sellos Viaje Real a Perú. Serie sellos Viaje Real a Méjico. Serie sellos Proclamación de la Constitución Española. Serie sellos 10 valores del pintor Pablo Picasso y todas las series emitidas en el Primer Semestre de 1979 (23 sellos y 2 enteros postales).

LAMAS BOLAÑO

FILATELIA

Avda. José Antonio, 610
(entre Balmes y Rbla. Cataluña)
Tel. 317 79 08 BARCELONA - 7

Ruego me envíen el lote filatélico especial. Me acojo a la forma de pago marcada con una cruz.

☐ Mando talón o giro postal (sin gastos de envío)

☐ Reembolso (75 ptas. gastos de envío)

TP-F

Nombre _____

Dirección _____

Población _____

Provincia _____

D.P. _____

Tel. _____

El envío de este cupón presupone que Lamas Bolaño le enviará periódicamente sus catálogos gratis sobre el mundo filatélico.

Al llarg d'una trobada a Pallejà

45 delegats estudiaren el problema de les vocacions

PALLEJA.(Baix Llobregat). — Amb l'aprobació de la Secretaria de la Conferència de Catalunya i com a fruit d'anteriors reunions s'ha celebrat un trobament de religiosos de vint-i-cinc Instituts diferents i amb una assistència de quaranta-cinc membres el primer dia, i de quarante-set el segon.

L'objectiu bàsic que promougué la reunió fou: «Intensificar la conciençiació de tots els delegats de vocacions com a agents actius i responsables de la Pastoral Vocacional dins de les comunitats Cristianes de Catalunya».

Després d'una breu presentació dels membres assistents, es desenvolupà el tema: «Nous camins de pastoral vocacional», a càrrec del Gma. Virgilio León, marista.

Feta l'exposició es dialogà aplemant en grups reduïts, i després s'exposà en assemblea general, pels secretaris de cada grup.

A primera hora de l'endemà, es desenvolupà el tema: «La joventut d'avui davant del problema vocacional», pel P. Pere Codinach, claretà.

Després de l'exposició es passà a un canvi d'impressions sobre la possibilitat de donar continuïtat a aquestes trobades, i a una acció conjunta periòdica, per aconseguir un intercanvi d'experiències, prestació de material i compartir intensament els ideals en la pregària comuna.

Es va confirmar la urgent necessitat d'esclarir la relació de la Conferència amb aquests moviments de Promoció Vocacional que sorgeixen de la base.

Determinacions

Per aconseguir aquests objectius,

es prenen les següents determinacions:

1. — Informar amb detall a la CONFER del desenvolupament d'aquesta trobada, així com a mossén Muñoz, Vicari Episcopal de religiosos, amb l'intent que faci arribar les nostres inquietuds al Sr. Cardenal.

2. — Connectar amb els Delegats Diocesans.

3. — Com a tasca a realitzar pel curs 78-80, es planificà el que segueix:

A nivell de delegats
Una reunió trimestral que tindrà com a objectiu: «Promoure una renovació constant dels mètodes en la Promoció Pastoral Vocacional, part integrant de tota evangelització cristiana».

Per a portar-ho a cap, es tractaria d'aprofundir en els punts següents:

1. — Posar en comú les pròpies experiències en aquest camp vocacional amb el fi d'arribar a un major coneixement de la riquesa carismàtica i apostòlica de cada Institut.

2. — Fer un intercanvi i aportació de material, així com propaganda de les diferents Congregacions, amb el mateix fi mencionat abans, coneixement mutu i estima dels diversos Instituts.

3. — Preparar els trobaments de joves que sigui convenient de realitzar.

4. — Començar o finalitzar aquests trobaments amb una pregària comuna.

A nivell de joves

1. — Una trobada, per Nadal, fent-la coincidir, si és possible, amb el concili de joves que es celebrarà a Barcelona.

2. — Celebrar la Setmana Vocacional.

I Congrés General de la Federació de Cristians de Catalunya

Compromís decidit i enèrgic de guardar l'esperit cristià

BARCELONA (Barcelonès). — La Comissió organitzadora del I Congrés General de la Federació de Cristians de Catalunya, davant de la importància d'aquest fet, ha fet públic un manifest on es passa revista als propòsits que els animen en aquest moment de redreçament nacional.

En la represa de responsabilitats per part del poble català, en la gestió de la seva vida col·lectiva, la Federació de Cristians de Catalunya vol ésser-hi present des del primer moment. Per això convoca el seu I Congrés General per tal de situar-se en condicions de prestar el màxim servei possible al seu poble.

Es evident que sols s'estima allò que es coneix i que com millor sigui el coneixement que tinguem de la vida actual del poble català, més sabrem estimar-lo en el que val i estarem en millors condicions per estimular llurs virtuts i corregir llurs defectes.

La nostra aportació al redreçament material i moral del poble, tindrà eficàcia, si partim de bases fermes i objectives, que ens poden ésser donades, per l'observació directa de la realitat social.

No podem confiar en les informacions que ens faciliten els mitjans de comunicació social, ni en els estudis personals, puix moltes vegades són mediatitzats per visioins partidistes o opinions subjectives que poden fàcilment desbuidar la realitat dels fets. Només una recerca portada a terme per una organització responsable i independent com és la nostra, creiem que pot oferir garanties de màxima autenticitat.

Mans a la feina, doncs, i que les nostres unions comarcals en particular, i tots els nostres associats en general, s'afanyin a recórrer ciutats i comarques per esbrinar la realitat de la nostra vida col·lectiva. En aquesta tasca ens poden ajudar molt totes aquelles persones amigues de la nostra Federació que per una pressió o unció són portades en els diferents temes que el Congrés es proposa esbrinar. Hi ha feina per a tothom: des de les condicions en què es desenvolupa la vida familiar catalana, fins a la presència del Crist en la història de la nostra pàtria, passant per les condicions materials de vida de la societat moderna, res no escapa a la peripècia del I Congrés General.

«Constitució pastoral sobre l'Església en el món d'avui» del Concili Vaticà II. Però aquest coneixement mancaria de sentit pràctic si, al mateix temps, no es conegués la realitat que ens envolta i no s'intentés aplicar la doctrina als fets. El Congrés, doncs, és una invitació a la descoberta dels fets —bons i dolents— de la nostra societat, per a judicar-los a la llum de la doctrina i assentar les bases d'una acció col·lectiva encaminada a estimular la correcció dels defectes i injustícies del món que ens envolta, vers una nova societat catalana on, com a fruit de la justícia, hi regnin la pau i la llibertat.

* * *

El Congrés també vol donar una llambregada a la història del nostre poble, pensant amb el que ens dela Torras i Bages, que: «Potser no hi ha altra nació tan entera i sòlidament cristiana com fou Catalunya. La infusió de la gràcia divina es féu en una raca forta, entenimentada i activa, pel qual l'element humà, fecundat per aquell element diví, produí una virtut i energia que es desenvolupà en una organització resistent i harmònica. Els grecs anomenen ma bun mateix mot els conceptes d'energia i de virtut; i Airtótil, en sa admirable teoria moral, pren per punt de partida l'activitat de l'ànim per a explicar les virtuts i els viciis. Mes l'activitat deu ésser educada, i la de la nostra raca fou governada i dirigida, fou tomentada i educada, des de que es pot dir poble català, per l'Església, que l'engendrà en les ombrívols valls del Pirineu. Tothom diu que Ripoll és el bressol de Catalunya...». «Crist, restaurador de la naturalesa, és el cor de la nació catalana, i al suau i ordenat ritme de la sabiduria i amor es movien els fundadors i pares del nostre poble.»

Com un tornaveu de les paraules del nostre Bisbe Torras i Bages, el Papa Joan Pau II clamava en terre polonesa: «Si treieu Crist de la història del nostre poble, no en restaria res de Polònia».

Estimulats, doncs, per tant assenyades paraules, recordem a tots els catalans que en la història mil·lenària de Catalunya, des de Ripoll passant per la Reinaxença, la presència de Crist ha estat una constant en la nostra vida col·lectiva. I és la nostra voluntat que continuï essent-ho en el present i en el futur del nostre país.

El Congrés vol ser el crit de «desperta ferro» a les consciències dels catòlics catalans vers el compromís decidit i enèrgic de servir i fomentar l'esperit cristià, que és la substància de la pàtria. Si aquesta substància es dissipés quedaria esvalida la pàtria. Catalunya deixaria d'ésser Catalunya i seria un altre poble, però no seria la nostra mare, la que ens ha donat el ser social que tenim.

* * *

Endavant, doncs, i una vegada més reafirmem la nostra voluntat de dur a cap el I Congrés General de la Federació de Cristians de Catalunya —sota el patrocini de la Verge de Montserrat— al servei dels homes del nostre poble, i de la identitat de la Pàtria catalana.

* * *

La Federació és conscient del buit creat a la doctrina social de l'Església, i per això promou els Cercles d'Estudi en els seus Grups, o els militants tracten de posar-se al dia amb l'estudi i divulgació de la

Dels nostres bisbes

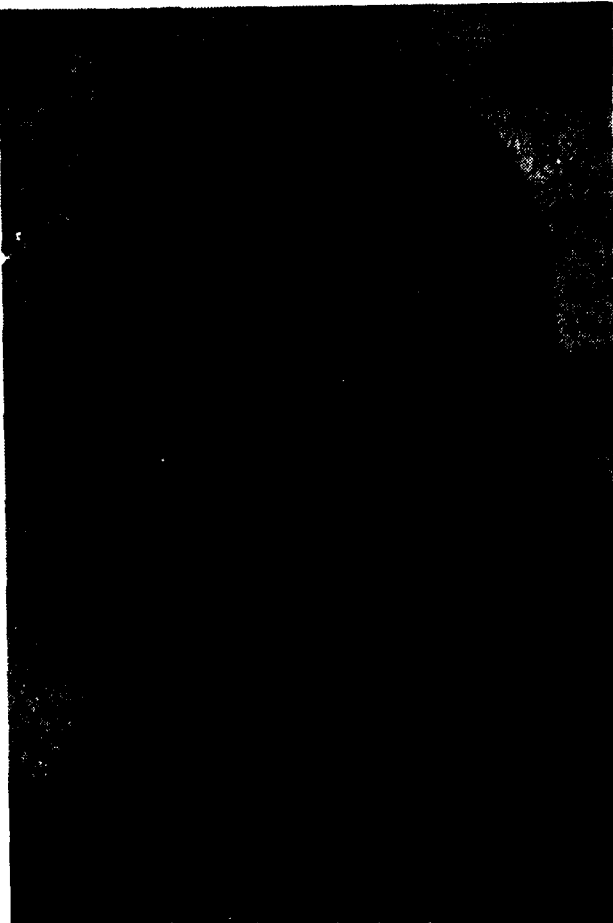
Cartes per al diàleg Quan veurem Déu.

El document de la «Congregació per a la doctrina de la fe» la presentació del qual vam fer el dia anterior, que puntualitza la doctrina de l'Església sobre les darreries de l'home, fa, resumint-ho, les afirmacions següents:

- L'Església creu en la resurrecció dels morts tal com ho diem en el «Credo».
- L'Església entén que la resurrecció afecta tot l'home: per als elegits, no és altra cosa que l'extensió de la mateixa Resurrecció de Crist als homes.
- L'Església afirma la supervivència i subsistència de l'ànima, després de la mort.
- L'Església exclou qualsevol forma de pensament o d'expressió que faci absurda o intel·ligible la seva oració, culte i ritus exequials per als difunts.
- L'Església, en conformitat amb la Sagrada Escriptura, espera «la gloriosa manifestació de Nostre Senyor Jesucrist» entesa, a més a més, com a diferent i ajornada, en relació amb la situació dels homes immediatament després de la mort.
- L'Església, en la seva ensenyança sobre la situació humana després de la mort, exclou tota explicació que tregui sentit a l'Assumpció de la Verge Maria al cel en cos i ànima en allò que té d'únic, és a dir, que la glorificació corporal de la Verge és una anticipació de la glorificació reservada a tots els elegits.
- L'Església, en la línia de fidelitat al Nou Testament i a la Tradició, creu en la felicitat futura dels justos que estaran un dia amb Crist. Creu igualment en el càstig etern que espera al pecador, el qual serà privat de la visió de Déu, i en la repercussió d'aquesta pena en tot el seu ésser. Creu, finalment per als elegits, en una eventual purificació, prèvia a la visió divina, totalment diferent, malgrat tot, del càstig dels condemnats. Això és el que l'Església entén quan parla de l'infern i del purgatori.

Pel que fa referència a la situació de l'home després de la mort, és molt de témer el perill de representacions imaginatives i arbitràries perquè els seus excessos formen part important de les dificultats que ben sovint troba la fe cristiana. Tot i així, les imatges emprades per la sagrada Escriptura mereixen tot el respecte. Es necessari comprendre el seu significat profund, evitant el perill d'atenuar-les massa, perquè això equivaldria sovint a buidar del seu contingut les realitats que tals imatges representen.

«Ni la sagrada Escriptura ni els teòlegs ens donen claror suficient per a una adequada descripció de la vida futura després de la mort. El cristià ha de mantenir fermes aquests dos punts essencials: d'una banda, ha de creure en la continuïtat fonamental existent en virtut de l'Esperit Sant, entre la vida present en

«Felip... el que em veu a mi veu el Pare» (Jo 14, 9)

Crist i la vida futura —realment la caritat és la llei del Regne de Déu, i per la nostra caritat en la terra s'amarà la nostra participació en la glòria divina en el cel— però, d'altra banda, el cristià ha de ser conscient de la ruptura radical que hi ha entre la vida present i la futura com sigui que l'economia de la fe és substituïda per l'economia de la plena llum: nosaltres estarem amb Crist i «veurem Déu»; promesa i misteri admirables en els quals consisteix essencialment la nostra esperança. Si la imaginació no hi pot arribar, el cor arriba instintivament i profundament. Així, les afirmacions estrictes. Seria bo d'explicar-les una mica més?

Us saluda.

El bisbe de Vic.

AGENTS DE PUBLICITAT per a promocionar

«CATALUNYA CRISTIANA»

Barcelona i Comarques

Els interessats poden passar el dimarts dia 27 de 9 a 12 i de 16 a 19 (Sr. Carrero) pel c. València, 244 1er. N. s'a-tendrà per telèfon.

Bisbats i moviments

Festes del Sant Crist

BALAGUER. (La Noguera). — S'han celebrat, a Balaguer, les tradicionals Festes del Sant Crist. El primer dia tingué lloc l'ofrena floral càrrec de tots els nens de la ciutat. Al vespre el Sr. Bisbe presidí la vetlla litúrgica de pregària. L'endemà dia 9, diada principal de les festes, tingué lloc la solenne concelebració eucarística presidida pel Sr. bisbe, amb participació de tots els preveres de la parròquia. El darrer dia es reuniren tots els sacerdots de l'Arxiprestat amb el Sr. Bisbe. A les festes del Sant Crist hi assisteixen devots de tota la Plana d'Urgell.

Cremen l'automòbil d'un sacerdot

ALBESA. (La Noguera). — La nit del 3 al 4 de novembre al rector d'Albessa, Mn. Pere Balgué, li fou robat el cotxe del lloc on el tenia tancat i l'endemà fou trobat cremat a tres kms. del poble. Hom té com a cosa certa que l'acció no és cap represàlia, perquè Mn. Pere es molt estimat en la parròquia, de tal manera que, assabentats els feligresos del possible trasllat que recentment es rumorejà, manifestaren unànimement la conveniència que continués en el càrrec. L'esmentat robari i posterior destrucció possiblemés és una acció violenta comuna que mereix la reprobació per part de tothom. L'ordre, la tranquil·litat i la pau, es a dir, el respecte dels drets humans, no són pas la característica de la vida pública no als pobles rurals. A cops els carrers són del qui és més valent i té menys honestat.

Homenatge al beat Enric d'Ossó

VINEBRE. (Baix Ebre). — Als voltants del Col·legi de la Companyia de Santa Teresa, junt a la casa nadiua del nou Neta Mn. Enric d'Ossó, un gran nombre de fills de Vinebre, presidits per llur Batlle, Religiosos de la Companyia i mig centenar de sacerdots i gent dels pobles veïns, varen respondre amb enfervoritzats aplaudiments el moment en que el Sr. Bisbe i el Governador Civil, descobrien la llosa que donava nom a un carrer, Avinguda d'Enric d'Ossó i Cervelló.

Finalitzat aquest acte, fou portada en processó l'imatge del nou Beat, que serà venerada a l'església parroquial.

Una vegada a l'església, plena de gom a gom, el Sr. Bisbe procedí a la benedicció de l'imatge i, a continuació, es va celebrar la santa Misa, presidida per Monsenyor Carles i concelebrada per tots els sacerdots assistents.

A l'homília, després de felicitar una vegada més al poble de Vinebre, es preguntava al mateix temps que donava una resposta de si era important i rentable un sant en l'època actual, la nostra societat els necessitava, potser més que mai.

Hi hagué ofrena de flors i fruits, i la part musical va ésser a càrrec de l'Orfeó de Flix.

Trobada de l'assemblea del poble de Déu

TERRASSA. (Vallès Occidental). — El propassat diumenge dia 11 al matí es celebrà una trobada general de l'Assemblea de Poble de Déu per a lliurar com a primer fruit d'aquesta, el Resum Provisional dels treballs presentats.

En una llarga, profunda i viva Celebració Eucarística de prop dues hores, presidida per Mn. Lluís Bonet, al col·legi de les germanes Salesianes, després de la Litúrgia de la Paraula, es féu l'Ofrena dels resums. L'assistència sobre passà llargament les trescentes persones de totes les edats i orígens, en un acte que sobreixia d'entusiasme, il·lusió i encoratjadora comunió. Entre d'altres assistents hi veiérem també diversos rectors d'altres parròquies de Terrassa.

Finalment, es passà a un saló annex on es féu un animat canvi d'impressions entre els assistents i es repartí el resum provisional als representants dels grups col·laboradors.

A partir d'ara, els grups hauran de revisar els resums per fer-hi si cal, esmenes a les omissions que pugui haver-hi, i s'hauran de lliurar en una propera reunió de representants el dia 10 de desembre. En aquesta mateixa reunió, un cop aprovat el resum provisional, caldrà pensar en l'organització de l'Assemblea Conclusiva.

S. C.

S'hi han fet obres de neteja i consolidació

Santa Maria de Gualter: Fi d'una època d'abandó total

GUALTER. (La Noguera). — En unes pàgines especials de «La Vanguardia» el 24-VI-1973 Jordi Ma. Rivero escrivia: «Cuando uno se encara con Santa María de Gualter se pregunta sino sería más razonable aplicar esa terapéutica de excavadora antes que permitir la subsistencia de un monumento en estado tan deplorable. Lo de Gualter es otro de aquellos casos que no caben en la cabeza». Ni en la de ningú. Però després de tanta anys d'inexplicable silenci sorgeix l'esperançadora notícia:

«L'arquitecte Sr. José Sancho Roda ha fet factible la concessió de la subvenció de quatre milions de pessetes que el Ministeri de C. i la D. G. del Patrimoni artístic han destinat per a les obres de consolidació del enderocar Monestir de Gualter».

(Portaveu, núm. 80, Pàg. 8).

El Monestir de Santa Maria de Gualter està situat a dos kms. de la capital del Mig segre i antigament era un Priorat Benedicte, lliurat, el 890, al monestir de Ripoll pel Comte Guifré el Pilós. Hi ha notícia de l'existència d'una comunitat l'any 1118 i d'una Confraria de clergues i laics que es responsabilitzaren de la construcció de la nova església, consagrada l'any 1207. La decadència

del monestir, iniciada el s. XV, acabà amb la seva supressió pel Papa Climent VIII el 1593. Fins el 1936 era l'església parroquial de Gualter,

durant la Guerra Civil fou utilitzada com a polvorí i després volada.

L'església romànica té tres naus amb creuer i cimbori octogonal. Actualment solament resten les parets laterals, una parte de l'absis i del claustre i els arcs torals de la volta.

L'espoliació ha estat constant i important: capitells, sarcòfags, retaules, imatges, tot ha desaparegut. El Museu d'Art de Catalunya guarda un valuós retaule de Sant Esteve, pintat pels germans Serra.

Ja anteiorment s'havien fet intents de defensa, consolidació i restauració del monestir. Tot havien estat només que projectes. Ara la subvenció estatal és quelcom més que boniques paraules i bons desigs. Els fets ho reafirmen. El Sr. Arxiprest de Ponts ens escriu:

«La neteja i desenrunament d'interiors i exteriors de l'església són ja acabats; resta ja descoberta tota l'obra d'aquest monument. S'han eliminat els perills que oferien diversos elements, i han estat assegurats tots els arcs de la nau central i consolidats els trams de la volta de la nau dreta, i s'han recuperat moltes peces arquitectòniques de valor».

Amb una nombrosa assistència de fidels i devots el dia 11 de novembre

s'hi celebrà una missa solemne en acció de gràcies per la recuperació artística i cultural de l'església de Santa Maria de Gualter. Missa de reconciliació amb l'art i la història.

Antoni Mirabet

Qui defineix el crim?

A la República Federal d'Alemanya, els pares de dos-cents fills minúsculs han iniciat un procés judicial contra la casa comercial «Schering» per haver llençat al mercat un producte farmacèutic sense les degudes seguretats. Segons aquests pares, el producte hauria produït diverses malformacions a vuit-cents infants d'Anglaterra i cinc-cents de la República Federal. El fet em recorda que fa una vintena d'anys es produí el cas «Softenon» — un tranquil·litzant pel temps de l'embaràs — responsable d'una catàstrofe pitjor. Es parlà de milers de fills del «softenon», infants, en general, sense oïes ni braços. El cas de Lieja es féu famós. Una mare que havia pres el Softenon, posà fi a la vida del filllet amb l'acord de la família i amb l'ajut d'un metge. Es a dir, el va matar. Iniciat el procés, es desfermà una forta pressió popular i foren absolts. Seguí després una gran campanya de publicitat a favor dels pares que prenen unes actituds semblants.

La notícia del procés iniciat a Alemanya ha coincidit amb una campanya a favor d'onze dones espanyoles culpables d'avortament. El cardenal Tarancón ha intervingut amb una «Carta cristiana» en la qual ha recordat el dret sagrat de la vida d'un innocent. Emprò, a posta, el mot «sagrat» perquè es tracta d'una

qüestió en la qual la línia divisòria de les opinions sembla força clara. Aquells pels quals hi ha una llei objectiva que s'imposa a l'home, una llei que es fonamenta en un manament explícit de Déu, l'avortament — com l'infanticidi i el suïcidi — és «la supressió d'un ser humà, un acte de mort, un manament greu», com han reafirmat els bisbes francesos a Lourdes. És la doctrina defensada amb coratge contagiós per Joan Pau II. Doctrina que pertany a la moral cristiana de sempre. Ara bé, d'una moral mancada de fonament religiós, se'n pot esperar la defensa més inesperada. Toquem amb el dit les relacions en profunditat que tenen Religió i Moral. És cert que la Moral és, fins a un cert punt, autònoma. L'Essència del valor — de tot valor, el moral inclòs — es imposa-se per ell mateix. Però el valor moral perd fàcilment el seu caràcter absolut, la idea del deure es trona inconsistent quan no té Déu per fonament. És el greu problema de L'ateisme que Monod, fent-se eco de Dostoiéski, formulava amb aquesta pregunta: «Qui defineix el crim?». Un vell apòleg jueu contingut en un «midrash» sobre el famós «vanitat de vanitats» de l'Eclesiastès, ho explica amb la imatge del vapor de les olles que fumegen. Es sabut que tradicionalment és traduït el molt hebreu «hé-

bel» per «vanitat». El seu significat etimològic, però, és alè, baf, vapor. I bé, sobre l'etimologia precisa, diu l'apòleg: «El vapor que s'enlaira d'una olla posada damunt del foc, no és pas el vapor dels vapors», ja que el recipient conté el líquid del qual emana. En tot cas, és el vapor de l'aigua. Però si en comptes d'una olla, en posem set, l'una damunt de l'altra de la inferior plena d'aigua, el vapor que s'elevi vers les olles superiors, serà molt més inconsistent com més allunyat estigui de la base. Com més pugi, més semblarà sostingut per d'altres vapors, esdevindrà cada cop més «vapor de vapors». Un jueu antic sentia perfectament la imatge: En la mesura que la consciència humana s'allunya de Déu, més inconsistent i vana es torna.

Sovint diem que el món està mancat d'un suplement d'ànima, que es materialitza. Cal saber veure on pot portar el materialisme pretesament científic convertit en norma banal de vida. La qüestió és greu, perquè hi ha en joc la vida humana: la de l'infant que no ha nascut encara, la de vell inútil, la del malalt inguarible, la del finet sense perspectives humanes... Quan els fonaments trontollen, és tot l'edifici que amenaça ruïna. Ens ha arribat l'hora, potser, de redescobrir-ho.

Martí Alsbeu

VIII reunió anual dels Grups d'Oració i Amistat

Consigna de l'any: Més temps dedicat a la pregària

BARCELONA (Barcelonès). — Ha tingut lloc la VII Reunió anual dels Grups d'Oració i d'Amistat de la diòcesi de Barcelona que aquest any celebren els deu anys d'existència.

Com cada any, fou un dia d'oració i de convivència plenament participada per tots els que omplien els espais locals, gairebé insuficients, del col·legi de sant Ignasi de Sarrià.

Cal destacar el cant de Laudes i la conferència del Dr. Cases, bisbe de Sogorb-Castelló, fundador d'aquests grups, seguida de mitja hora d'oració davant del Sm. exposat.

En l'Assemblea, entre altres coses, es va presentar el procés d'expansió dels grups per Espanya i altres països, des de la seva fundació. El Dr. Cases va insistir en la consigna de l'any: «Més temps dedicat a l'oració» i va donar lloc a un interessant intercanvi d'experiències sobre la pregària.

El dinar fou una veritable festa de família.

En la reunió de sacerdots, en la que hi participaren altres dirigents, es va estudiar la missió del consiliari dins del grup.

Posteriorment, la Coral Joia va fer honor al prestigi adquirit interpre-

tant delicadament unes quantes peces del seu ric repertori.

La jornada va culminar amb el cant de Vespres i Eucaristia presidida pel senyor cardenal Dr. Jubany i mona. Cases i concelebrada per divuit sacerdots consiliaris dels grups.

En l'homília el Dr. Jubany va urgir tots els assistents la necessitat de la conversió diària i del compromís apostòlic com a fruit de la pregària de cada dia. A l'ofertori, deu joves, nois i noies, presentaren cadascú un ciri encès adornat amb flors blanques i vermelles, símbol del que ha de ser el cristià en el món, flama que il·lumina i bona olor de Crist. Els ciris volien recordar l'esforç dels qui treballen en els grups, i la presència, en esperit, de tots els que d'alguna manera formen aquesta gran família d'orants arreu del món, malalts, religiosos i religiosos de clausura, missioners i altres absents per diversos motius.

Aquesta jornada, que va voler ser d'acció de gràcies a Déu pel treball realitzat, va ser molt estimulante pels mateixos grups i engrescadora per aquelles persones que coneixien per primera vegada aquesta senzilla obra d'Església.

Aprofundir en el missatge cristià per a donar-lo a conèixer

Els catequistes tindran una escola bàsica on formar-se

BARCELONA (Barcelonès). — Un dels objectius prioritaris que enguany ha marcat el cardenal de Barcelona el secretariat diocesà de catequesi, és el de la formació de catequistes a través d'una escola bàsica, oberta a tothom que senti el desig d'aprofundir el missatge cristià i posseir uns coneixements sistematitzats de la pastoral catequètica.

L'escola bàsica de catequistes té programats uns cursos monogràfics sobre els temes objectius mar-

(centre de Sant Andreu) Isidre Sardà (centre de Badalona) Josep Cardús (centre de Granollers) i Josep M. Aragonès (centre del Penedès).

Aquests centres començaran les activitats docents aquest mes i a tots ells es podran cursar les assignatures de l'Escola Bàsica de Catequistes. Per a més informació hom és pot dirigir al Secretariat de l'Escola, carrer de la Diputació, 231. Barcelona. 7. Tel. 254.18.98.

Els tres primers fascicles sortiran aquest primer trimestre de curs. També cal dir que un equip de catequistes especialitzats en pedagogia catequètica, prepararà uns materials catequètics de caire pràctic, ja sigui recollint experiències reeixides d'alguns centres, o bé traduint i adaptant materials d'altres països o creant materials nous amb vista a la catequesi familiar, catequesi d'infants de nou a onze anys i catequesi d'adolescents. Aquest material serà garantit pel Secretariat Diocesà de

Meditació de novembre

Quan el doctor Manyà esclafí en un plor

Fa poques setmanes i en ocasió de publicar-se la MISCELLANEA MANYÀ, un col·lega sacerdot em contà aquesta anècdota:

«Estava ell i un altre seminarista, aleshores estudiants de Filosofia al Seminari de Tortosa, complint el torn de vetlla davant el túmul del bisbe Fèlix Bilbao i Ugarriza. Aquest Prelat morí el 18 de novembre de 1943 i el seu cadàver com era preceptiu, quedà exposat en una de les sales del palau episcopal abans de celebrar-se l'enterrament, precedit de processó, pels carrers de la capital diocesana. Els joves seminaristes veieren entrar Mn. Manyà i un altre prevere..., i com s'agenollaren davant del taüt, pregant llarga estona. Finalment Mn. Manyà esclafí en un plor tot dient: "Ja ha passat tot!". S'aixecà ràpid, besà l'anell del bisbe difunt i es retirà tot seguit.

Aleshores el teòleg gandesà tenia 59 anys. Havia conegut dos bisbes: Rocamora i Bilbao. El segon, D. Fèlix, durant 17 anys. Amb tots dos havia patit una tirantor ben coneguda a Tortosa per la postura anticatalana i castellanitzant dels Pastors i els seus àulics, i per altra banda la línia valenta catalanòfila del canonge magistral.

No el podien acusar d'heterodox en l'ensenyament al Seminari o a l'Institut, ni tampoc en qualsevol de les nombroses publicacions, sermons o conferències. Molt menys pels seus costums, ni dubtar tampoc de la seva pietat sacerdotal.

Era senzillament perquè el lúcid teòleg i eficient Professor, el Consiliari dels joves feiocistes, el simpatitzant de postures obertes i liberals tenia "la mania" d'estimar Catalunya. I precisament a Tortosa i precisament ell, un sacerdot incardinat en un "mundillo" de cononges i clergat amb llurs cercles concèntrics. Moltes pàgines del llibre, recent editat MISCELLANEA MANYÀ, fan llum sobre aquest trist i llarg afer.

Manyà, Belluig, l'amic entranyable, i els seguidors que fundaren a Tortosa la "Lliga espiritual de la Mare de Déu de la Cinta", com una adaptació de la similar de Montserrat a la resta de Catalunya, determinaren suprimir-la passats dos anys del seu naixement. Així escriuen el 31 de març de 1921: "que ells deuen indiscutible respecte al Prelat i volen sotmetre's a les seves decisions". Això passà amb el bisbe Rocamora. La mateixa línia i postura obedient es comprova amb el bisbe Bilbao, "Consiliario nacional de la Acción Católica" enfrontat amb el feiocisme a Tortosa els anys 1931-36.

Recordo, de converses, d'escriure i en concret d'una conferència al cinema Femina de Tortosa als primers anys del Concili Vaticà II, com afirmava, Manyà, la seva crítica a l'Església des d'una postura raonada, independent, però sempre respectuosa i des de la fe. Ens deia: fem crítica de fills a la mare que tot i reconeixent llurs defectes i limitacions, l'estimen i de tal manera ho fan, que pugui més la comunió filial i l'agraïment que les nafres maternes, les quals per altra banda rebutgem.

Aquell besar l'anell episcopal, un mati de novembre de 1943, podia ésser un bon símbol de postura filial. Si per una part dialogava amb els bisbes exposant clarament les seves discrepàncies, a l'hora de la veritat, Manyà era capaç de callar, esperar, obeir... i besar sincerament l'anell de la jerarquia.

Vet ací, una meditació de novembre.

J. Blanc

cats en el procés de formació dels catequistes. Al final de cada curs, els alumnes hauran de realitzar unes proves d'avaluació.

L'escola lliurarà un certificat de capacitació als alumnes que hagin cursat totes les matèries del programa complet, i superat les respectives proves d'avaluació. Aquest certificat capacita el seu posseïdor per a rebre de mans del bisbe la corresponent missió pastoral en l'acció catequètica.

S'ha creat també un consell de l'Escola Diocesana de Catequistes, òrgan dependent del secretariat diocesà de catequesi, per estudiar tot el procés de la formació dels catequistes i preparar material que pugui ajudar al reciclatge permanent.

El consell és format pel director del secretariat, mossèn Jacint Matas, i els professors mossèn Josep M. Aragonès, senyoreta Enriqueta Capdevila, mossèn Jaume Castro i mossèn Jesús Huguet.

La secretaria general de l'Escola Bàsica de Catequistes és al carrer Diputació, 231. Tel. 254.18.98. Barcelona, 7 (edifici del Seminari conciliar).

Per tal de facilitar la formació bàsica dels catequistes, l'escola que promou la delegació de catequesi de Barcelona, donarà aquests cursos els seus ensenyaments en diversos centres.

S'ha confiat la direcció d'aquests centres a Jacint Matas, (centre de Barcelona, subzona 1,1 i 1,2) Frederic Bassó (centre de Barcelona: Sant Gervasi-Sarrià) Josep M. Jubany

Fascicles de continguts doctrinals

El consell de l'Escola Diocesana de Catequistes de Barcelona, escoltat el prec fet pel secretariat diocesà de catequesi, de preparar materials per a un reciclatge dels catequistes, ha confeccionat una col·lecció de fascicles, que sortiran amb una periodicitat d'uns tres cada trimestre i que inclouen cinc blocs fonamentals de continguts doctrinals de la fe i pastoral catequètica.

Els blocs que formen la col·lecció de fascicles són: el teològic, per tot el que fa referència al contingut doctrinal de la fe cristiana. El bloc moral, que pertany al comportament cristià. El bloc bíblic, fonament del coneixement de la Paraula Revelada. El bloc catequètic, com a renovador de la pastoral catequètica, situant-la dins el marc general de la pastoral eclesial. I el bloc de ciències humanes, amb continguts a tenir en compte a l'hora de planificar la pastoral catequètica, segons edats llocs i condicionaments.

L'edició d'aquesta col·lecció de fascicles la farà el Secretariat Diocesà de Catequesi conjuntament amb la Facultat de Teologia de Sant Pacià, d'on alguns professors han ofert la seva directa col·laboració.

El Secretariat Diocesà de Catequesi creu que aquesta col·lecció de fascicles, no solament fornirà als catequistes d'un material al seu abast, sinó que també serà un bon material de reciclatge per a aquells cristians que vulguin aprofundir la seva fe, o es preparin per a l'exercici d'un ministeri laical dins la pastoral de l'Església.

Catequesi de Barcelona i se'n faran unes cinc publicacions durant aquest curs 1979-80. La col·lecció s'anomenarà «Gual» i el primer quadern versarà sobre el cicle Advent, Nadal i Epifania.

EXCURSIONES COSMOS

FIESTA DE LA PURISIMA VISITA A AVINYÓ DE LA PROVENÇA

Salida, viernes a las 7, tarde, noche en ruta. Día de la Purísima completo en Avinyó para poder visitar el Palacio de los Papas, Jardines y Museos, Puente de St. Bénézet, Calles típicas, etc. Domingo, al regreso el Puente del Gard y Uzès Pensión completa, todo incluido 5.900

VIAJES COSMOS

E. Granados, 19 Granvia, 654 Pº Valldaura, 266 Telf. 254.28.49

Primera i fonamental atribució del ser humà

Dossier del bisbat d'Osca sobre el «Dret a néixer»

Osca. — El Butlletí Oficial del bisbat d'Osca publica un "dossier", en el que afirma que el dret a néixer és el primer i el fonamental dels drets humans, dels que avui tant es parla i que són, en no poques ocasions, tan brutalment conculcats.

El "dossier" recull diferents testi-

monis sobre el dret a néixer, que diuen, en síntesi, el següent:

Doctor Alfredo Kastler, premi Nobel de Medicina: "desde el punt de vista biològic, qualsevol pràctica abortiva, per primerenca que sigui, deu ser considerada com un homicidi.

Doctor Hernández Conesa, a "Noticias Médicas": "els anticonceptius son avortius".

Joan Pau II, a Nowy Targ (Polònia). "Si es trenca el dret de l'home, a la vida, en el moment que comença a ser concebut dintre del si matern, s'ataca directament tot l'ordre moral que serveix per a assegurar els bens inviolables de l'home. Entre aquests, la vida ocupa el primer lloc".

En una altra ocasió, Joan Pau II insistí: "son inacceptables les lleis públiques que permeten el divorci i l'abort. Es quelcom que atempta contra l'ordre, la justícia i la pau".

La ràdio Vaticana: Demanar als metges que "es converteixin en homicides fora tant com demanar a un carabiner que es fes terrorista".

Bisbes francesos: "L'abort és la supressió d'un ésser huma, un acte moral, una falta greu. Es un mal per a la societat".

Els rabins dels Estats Units i del Canadà varen cursar un telegrama al primer ministre d'Israel, Menahem Begin, en el que s'oposen a la recent aprovació israeli d'una llei sobre l'abort. En el mateix manifesten que no callaran fins que "aquesta vergonya sia eliminada. Declarem amb convicció absoluta que una llei destinada a legalitzar l'abort, inclús en els casos que els metges afirmen que no hi ha perill per a la mare, equival a un assassinat". I acaben dient que "Tots els jueus presents al Sinai han escoltat el manament "no mataràs".

Doctor Lejeune: l'home poseis un nombre d'"Elements" equivalent a la xifra deu elevada a la potència 14; es a dir, que té un cervell un milió de vegades més poderós que el cervell electronic més poderós de la NASA. "I tot es troba ja en la mes petita cel·lula, en la que es troba l'home en el moment de ser concebut, quan cap en la punta d'una agulla, ja que té el mateix patrimoni genètic que quan sigui adult".

País Valencià

Mns. Cases: «El laic també forma part de l'Església»

Castello. — Mons. Cases, ha remarcat recentment, sobre el tema "Sacerdots i seglars", que "El laic no pot definir-se negativament, com una persona no destinada al sacerdoci o a la vida religiosa. Ell també és església, ell participa dels dons i carismes que l'Esperit Sant ofereix a la seva Església".

Sense laics no hi ha Església. Continuem repetint el que ja fa segles va dir el Papa Lleó Magne: "Reconeix, oh cristià, la teva dignitat".

"El sacerdot i el laic segueix dient-tenen missions diferents, però complementàries. Sacerdots i laics ens necessitem. El sacerdot sol, no construeix l'Església. El laic sol, no construeix l'Església. Aquesta mutua necessitat ens ha de portar al mutu amor, respecte i comprensió. El laic ha d'escoltar el sacerdot, però el sacerdot ha d'escoltar el laic i observar amb amor les seves virtuts, les seves moltes virtuts".

«Es pot ser feliç en el sacerdoci»

"A molts nois -diu Mons. Cases- els ha passat pel cap la idea d'ésser sacerdots, però l'han abandonada per que no els ofereix garanties de felicitat". Dirigit-se a ells, el Prelat segueix dient: "Es pot ser feliç igualment en el matrimoni que en el sacerdoci. Però la felicitat no passa per la comoditat, per l'egoisme, sinó lliurant-se als altres. En la vida del sacerdot hi ha moltes ocasions de viure cara als altres".

Els indica després l'exemple de la M. Teresa de Calcuta, una vida de total lliurament als altres, "el centre de la qual -diu ella mateixa- és l'Eucaristia".

Qui lliura a la M. Teresa el pa de la vida és el sacerdot.

Mallorca

El doctor Ubeda advoca pels trasplantaments d'òrgans

Ciutat de Mallorca. — "Extreure un òrgan d'un cos mort, no solament no és profanació o menyspreu del cos, sino, tot el contrari, és quelcom que el dignifica i ennobleix, perquè permet que la vida es perllongui en un altre cos mercès a la donació d'un òrgan que ja no podia seguir desenvolupant la seva funció en el cos que deixa".

Així ho diu el bisbe de Mallorca, doctor Teodor Ubeda Gramate, en una carta pastoral publicada amb motiu de la celebració de les II Jornades Nacionals de Malats de Ronyó, en la qual demana ajuda i comprensió per aquest.

"Els familiars als quals han de tenir això ben present i, si no es donen raons molt particulars, han d'estar disposats a autoritzar el trasplant el bé d'una altre persona. Així ho demana l'amor cristià i la submissió a la voluntat de Déu que vol que s'allargui la vida dels homes tot el possible, sempre que no s'emprin mitjans deshonestos per això. Es aconsellable que fem en vida, declaració de si volem que, després de la nostra mort, els nostres òrgans puguin ésser transplantats a una altra persona sempre que pugui ésser d'utilitat".

Teletip

44 seminaristes; 9 sacerdots en tres anys

Bilbao. — "Per primera vegada en la seva historia, en el present curs, el Seminari de Bilbao tindrà menys de 50 seminaristes. Exactament 44. I després de deu anys en els quals s'ha ordenat a uns 8 sacerdots per any, aquest moment hem de dir que en els propers 3 anys no s'ordenaran més de 9 capellans. Probablement, la xifra serà menys... Les dades, malgrat la seva fredor, ens han de fer pensar a tots... El futur immediat no es presenta gaire encoratjador referent al nombre de capellans possibles", digué el bisbe de Bilbao, Mons. Larrea, en la inauguració del curs al seminari diocesà.

Després d'una missa concelebrada presidida per Mons. Larrea, hi hagué una acte acadèmic. El recotr del seminari en llur salutació, va dir al Bisbe "Necessitem i esperem de vós la vostra confiança, el vostre apropament i la vostra correcció fraterna per a poder seguir éssent fidels a l'Evangeli, a l'Església i al nostre Poble en aquest procés educatiu, que és el Seminari".

Robo sacríleg a Medina del Campo

Valladolid. — Sis taules de pintura religiosa del retaule de la capella del "descendiment", ha estat robades a la basílica de sant Antolí, a Medina de Campo. Un calze del segle 16 i un incenser d'argent han desaparegut, i també una taula d'escola italiana, també del segle 16, representant l'enterrament de Crist. Les sis taules robades són obra del pintor Juan de Urena i foren pintades l'any 1542.

Els infants, el cantó més dolorós de l'emigració

Santander. — "No podrà estranyar que la jornada d'atenció eclesial a l'emigrant enfoqui, aquesta vegada, L'Any Internacional de l'Infant, ja que precisament els infants dels emigrants presenten un dels aspectes més dolorosos en aquest gran problema de l'emigració", remarca Mons. Del Val en una exhortació sobre el dia de les Migracions.

Els alumnes de batxillerat opten per la religió

Langreo. — Nomes 17 alumnes, dels quasi 2.000 matriculats als tres instituts de Batxillerat de Langreo, han escollit l'assignatura d'Ètica i Moral. "Aquesta decisió -segons informa el seminari d'Asturies "Aquesta Hora"- ha estat interpretada, en mitjans competents, com un índex de l'elecció per un discerniment just dels valors religiosos, assentats sobre la fe".

Pastoral extremeña: Vers una evangelització més eficaç

Badajoz. — "Tristement, malgrat d'estar suficientment esclarida la diferència entre fe i política, encara hi ha gent que, o no s'en fia o no enten quin és el paper de l'església en el món", ha declarat el Vicari de Pastoral de Badajoz, en Carles Gutierrez, amb motiu de les Primeres Jornades de Pastoral extremeñ. Amb aquestes Jornades es pretén cercar -afegeix el Vicari- "nous canals pastorals que ens donin una evangelització més correcta i eficaç: els laics militants són una part integrant de la regió i de l'evangelització".

Des del primer moment, els Vicaris de pastoral han pretés que "tots els cristians extremeñs (de manera peculiar, els més compromesos en la vida pastoral) prenguessim consciència de la necessitat de marxar pastoralment units en la nostra regió, per poder donar d'aquesta manera, resposta coherent als molts problemes, tant d'ordre religiós com social, que te plantejats el nostre poble extremeñ".

Reglament per als cossos eclesiàstics del exercits

El ministeri de Defensa prepara l'aplicació d'un reglament d'uniformitat dels capellans dels cossos eclesiàstics dels tres Exèrcits. El reglament té la finalitat d'establir una norma conjunta i, a la vegada, respectar les peculiaritats de cadascun dels tres cossos.

Nou institut de teologia per a laics

Toledo. — Ha estat creat a Toledo un Institut de Teologia per a laics, integrat en l'Estudi Teològic de Sant Ildefons. El nou Institut es proposa facilitar una informació més completa i actualitzada de la fe i capacitar adequadament els que s'incorporen al ministeri de la catequesi i de l'ensenyament de la religió als centres docents. El pla d'estudis consta d'un trieni de teologia i un any d'especialització. Cada curs comprèn, en els seus dos semestres, un total de 280 hores de classe.

150 seminaristes

Logroño (PA). — Segons estima el seminari diocesà de Logroño, les xifres de seminaristes de la diòcesi allunyen de tota visió catastròfica encara que la situació no sigui del tot satisfactòria.

"El nombre d'alumnes, en el començament d'aquests curs 1979-1980, totalitzava els 130, els quals es reparteixen així: 62 són als tres cursos de 2on grau d'EGB; 33 es troben cursant el BUP; i els 35 restants, pertanyen al seminari de teologia.

I CENTENARI
Centre Catòlic de Sant Vicenc
dels Horts 1880 - 1980

Festes Commemoratives durant l'any 1980.
Presidència Honorífica: President de la Generalitat, Cardenal arquebisbe de Barcelona, Pare abat de Montserrat.

Cent anys al servei
de la cultura

Pastoral d'uns bisbes suïssos sobre els immigrants

«No hi ha estrangers dins de l'Església Catòlica»

Friburg. — "Evangeli i missió", òrgan en llengua francesa de les diòcesis de Lausanne, Ginebra i Friburg, ha publicat l'acord que ha estat signat entre aquestes diòcesis i les diòcesis de Salento al sud d'Itàlia, referent a una pastoral comú sobre els emigrants.

Aquest acord vol ésser una resposta als problemes pastorals que planteja la presència de nombrosos emigrants vinguts d'aquesta regió d'Itàlia, o retornats a casa seva després de residir a Suïssa i molts precisament en les diòcesis de Lausanna, Ginebra i Friburg.

Aquest acord és el resultat d'una recerca comuna, iniciada per un grup de bisbes, sacerdots i laics d'origen italià o suís.

Fraternitat universal.

La idea mestra d'aquest document és la idea de l'Església, osigui que "no hi ha estrangers dins l'Església". En la introducció, se'n fa clara menció: "Ara ja no compta ser grec o jueu, o estranger..." (Col 3.14). És necessari que

siguin donats signes manifestos de la nostra voluntat de realitzar aquesta fraternitat universal". La introducció esmenta l'experiència viscuda: "Les jornades passades junts ens han permès de viure una autèntica experiència de comunió eclesial. I ha semblat veritablement important, per es deuenir germans de debò, prendre el temps necessari per escoltar-nos mutuament per a millor conèixer-nos i fer millor una obra pastoral comú".

Conclusions.

El document enumera certes constatacions, posa en relleu els punts d'atenció, formula propostes, unes referents a l'Estat i a l'economia, ja a Suï-

ssa, ja a Itàlia, les altres corresponen a l'Església a les diòcesis respectives, tant suïsses com italianes. En les conclusions, s'estipula que s'ha de crear una comissió interdiocesana amb el fi de continuar un estudi teòric i analític dels problemes de l'emigració, de promoure una pastoral comuna referent als sagraments, a fi de millorar el contin-

gut i els mètodes de catequisi i estudiar la pròxima creació d'una oficina de premsa comuna i l'aplicació de les propostes contingudes en l'acord. Una part històrica s'adjunta a l'acord, així com la llista de les persones que han participat en les deliberacions. El document serà enviat a les institucions eclesiàstiques i als polítics, tant a Suïssa com a Itàlia.

En el seu centenari

El Papa presidí un homenatge a Einstein

Roma. — Joan Pau II ha presidit una sessió extraordinària de l'Acadèmia Pontificia de ciències, d'homenatge a Albert Einstein, amb motiu del centenari del seu naixement.

Després d'altres etapes històriques, és l'any 1936 que l'Acadèmia pontificia de ciències va ésser definitivament instaurada per Pius XI. Els seus estatuts li donen l'objectiu principal d'afavorir el progrés del conjunt de les ciències exactes.

Nomenats pel papa, els setanta acadèmics són escollits entre els més grans científics de tot el món, sense cap discriminació d'ordre religiós o racial; molts premis Nobel formen part de l'Acadèmia.

L'Acadèmia es reuneix periòdicament en sessió plenària, organitza setmanes d'estudi, té cura de l'edició de comptes presentats, memòries científiques i de les publicacions acadèmiques *Commentari et Scripta varia*. Una setmana d'estudis anual és especialment important per què es lliura a un savi la Medalla d'or de Pius XI; (l'any 1963 va lliurar-se a l'especialista danès en qüestions atòmiques el professor Bohr, rebut per Pau VI).

El president actual de l'acadèmia és el professor Carlos Chagas, del Centre de Ciències Mèdiques de l'Universitat de Rio de Janeiro.

Teletip

Santuari dedicat a tres grans religions

El Cairo. — El president egipci ha presidit la cerimònia de la col·locació de la primera pedra d'un santuari de la pau, dedicat a les tres grans religions: judaïsm, cristianisme i islamisme, i que serà construït al peu del Sinai. La cerimònia tindrà lloc en la presència del nou Gran Rabí de El Cairo, M. Ventura, el Patriarca copto-ortodox She-nouda III, i l'Iman Rahman Bissar. El projecte arquitectònic és de l'austriac C. Holzmeister, autor dels plans de la catedral de Belo Horizonte (Brasil). Els treballs, que consistiran en la construcció d'una sinagoga, una església i una mesquita, situades una al costat de l'altre, s'acabaran dintre de dos anys.

Mig milió de marcs per a l'ajuda als leprosos de l'Egipte

Würzburg. — L'obra d'Assistència alemanya als leprosos (DAWN), amb un promig de 500.000 marcs (uns 18 milions de pessetes), contribueix enguany a l'ajuda als leprosos de l'Egipte. Amb aquesta aportació es transformarà la leproseria AbuZabaal prop del Cairo, en un centre de tractament, formació i investigació; també es milloraran les condicions de vida d'un segon centre prop d'Alexandria i s'assistirà la província amb medicaments i material pedagògic, i l'ampliació d'un taller de rehabilitació per a guarits, a Alexandria. Segons els càlculs del govern egipci i de l'Organització Mundial de la Salut, hi ha registrats a l'Egipte uns 30.000 casos de lepra.

Un bisbe anglicà en pelegrinatge ecumènic a Roma

Roma. — El bisbe John Allin, "bisbe-president" de l'Església episcopaliana (anglicana) dels Estats Units, ha fet un "pelegrinatge ecumènic" a Roma, amb el desig d'estreñer els llaços que uneixen les Esglésies catòlica i anglicana.

A Roma, el bisbe ha visitat el monestir calmadulenc de Sant Gregori el Gran, que té una gran importància històrica pels anglicans, ja que d'allà va sortir el gran evangelitzador d'Anglaterra sent Agusti de Cantorbery. El bisbe anglicà va prendre part en una cerimònia al costat de l'Abat general dels Camadulencs, Dom Callati, i l'Abat general dels benedictins dom Dammaertz. Després va fer una visita al pare general per llurs iniciatives a favor de la unitat cristiana.

Amb motiu de la seva estada a Roma, el bisbe Allin ha pres part en l'assemblea del Centre anglicà, creat fa deu anys per a promoure les relacions entre Roma i els anglicans.

Associació catòlica compra terrenys al Brasil

Stuttgart (PA). — L'Associació de Camperols catòlics de la diòcesi de Rottenburg/Stuttgart, ha decidit realitzar compres de terrenys al Brasil del Sud per a assegurar l'existència de petits llauradors brasilers que foren expulsats de llurs possessions, així com dels agricultors sense mitjans econòmics. Aquesta acció de solidaritat, sota el lema "Camperols ajuden a camperols" ha estat motivada per la situació desesperada dels camperols a l'Amèrica lla-

tina, es diu en una declaració donada a conèixer a Stuttgart.

L'Associació de camperols catòlics va comprar 40 hectàrees a Mirandópolis, prop de Sao Paulo. La empresa és sota el patrocini de l'Obra assistencial episcopal "Misereor". Sota aquest patrocini, els Camperols brasilers varen crear una empresa comunitària per a la cria de cucs de seda i les plantacions de papia. La primera collita s'espera pel 1981. Fins llavors, l'obra comú dels petits camperols serà mantinguda pel Banc Rural de l'Església.

Inquietuts sobre el futur de Nicaragua

Managua. — Notícies procedents de Nicaragua, de les quals es fa ressó l'Oficina d'Informació Missional de Madrid, fan creure que aquest país té un esdevenidor molt incert. Tant des del punt de vista dels medis catòlics responsables com d'altres medis no comunists, que van prendre part en la lluita per enderrocar el règim de Somoza, es manifesta la creença que es vol implantar el comunisme al país amb el suport de Cuba.

Una informació provinent de Nicaragua diu que aquesta creença l'inspira l'actitud dels nous dirigents del país: "De fet, diuen, ells han cridat un miler d'instructors cubans per a fer un treball d'alfabetització en el món rural. I tot-hom sap que aquests intructors no ensenyaran el catecisme. Al mateix temps, set-cents joves han estat enviats a Cuba i el cert és que no hi van per a aprendre religió. S'està a punt de confiscar finques i arrendaments que no pertanyen a Somoza... A la televisió es presenten films cubans, i els periòdics publiquen moltes notícies comunistes".

Els cristians i la lluita contra la tortura

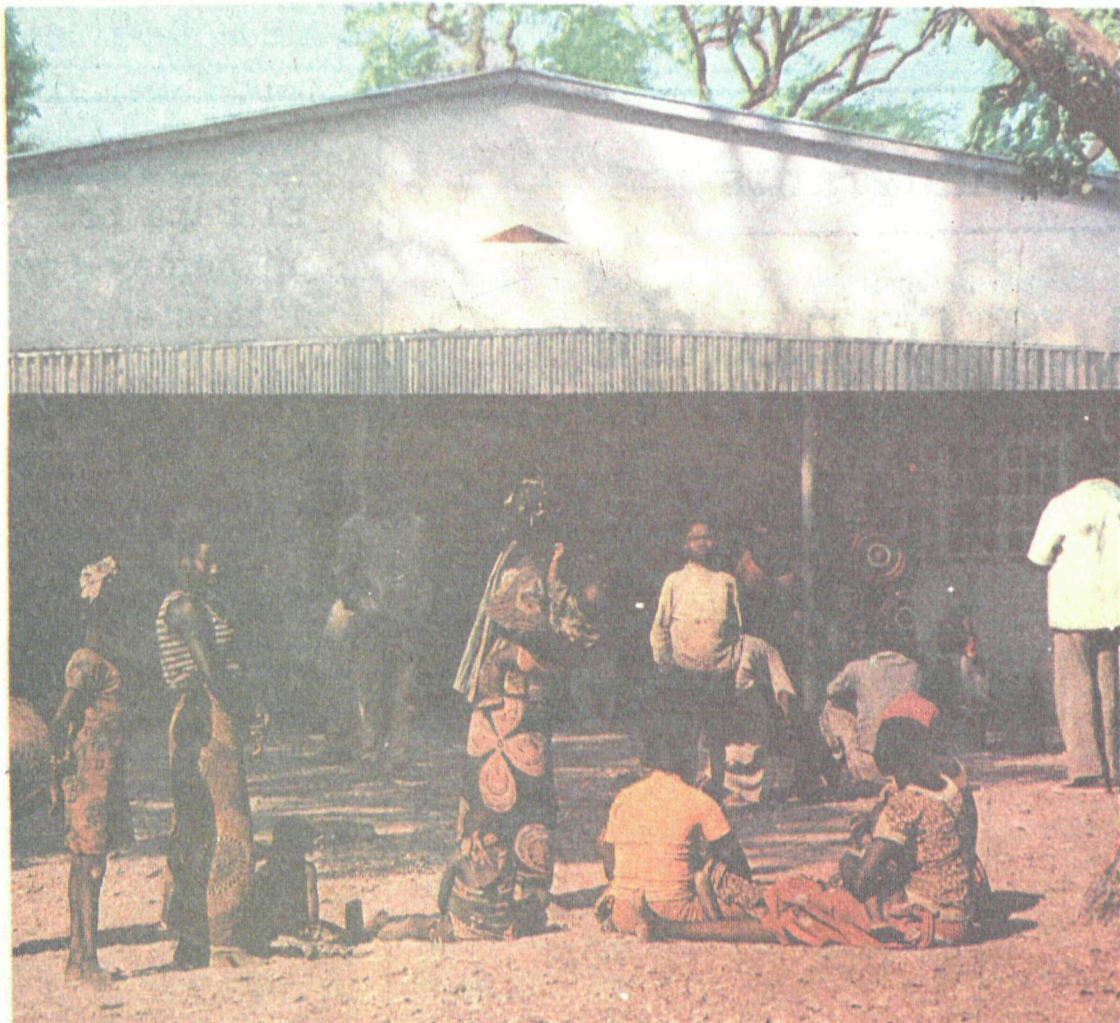
Què podem i què devem fer els cristians davant el fet inqualificable de la tortura? Tortura física, tortura moral, tortura terrorista i tortura "oficial"...? Pregar? Certament. I després creuar-nos de braços? Si se'm permet l'estirabot "hi ha coses que Déu... la feina quedarà per fer!"

El senyor Mac Bride, president internacional d'"Amnesty Internacional" i que vaig tenir l'honor de tractar durant uns anys a Ginebra, va dir, fa dos anys, a la televisió, francesa: "Són precisament les religions les que haurien de prendre la iniciativa en el que nosaltres fem. I si hi ha organitzacions com "Amnesty", com la "Lliga dels drets de l'home" i organitzacions de juristes arreu del món, és en gran part perquè les religions no han fet llur feina arreu."

Per a corroborar la seva afirmació em cita la carta que Sant Ambrosi, bisbe de Milà (340-397), va escriure a l'emperador Teodosi, quan aquest va fer assassinar, pels seus soldats, 7.000 persones: "No gosaria oferir el sacrifici de la missa si hi volguessiu assistir. Podria celebrar davant d'un home que ha vessat la sang d'innombrables innocents, el que m'està prohibit de celebrar davant d'un que n'hagués vessat la d'un de sol? No ho crec pas". És a la llum d'aquesta citació que s'ha de comprendre el que certs bisbes, o conferències episcopals, de l'Amèrica Llatina, de l'Àfrica del Sud, de l'Àsia, o dels països de l'Est, diuen o escriuen.

Mac Bride creu que els cristians -ell és catòlic, i no se'n amaga hem de ser humils en el nostre combat per a l'abolició de la tortura "ja que pertanyem a una Església, els homes de la qual, en temps no massa llunyans varen consentir la conculació del que avui en diríem el dret de l'home". L'Església Ortodoxa, diu, manté un silenci, que podem comprendre però no aprobar, davant dels camps de concentració i l'escàndol de les "clíniques psiquiàtriques" a l'URSS.

J.E.J.

Gràcies als esforços de tots els qui treballen als països necessitat i als que des de ací donen suport a aquesta iniciativa, es va construint hospitals i dispensaris. A la fotografia, el dispensari, en plena activitat, d'Tchad-Beboro.

En la «Fulla informativa» editada per **Medicus Mundi Barcelona**, corresponent al mes de maig de 1977, llegim unes breus i senzilles declaracions del Dr. Raimon Rovira i de la seva esposa Montserrat Vall (ATS) fetes en el moment de llur comiat per a prendre l'avió que en poques hores els havia de portar al cor de la selva del sud Camerú, per a encarregar-se de la direcció de l'Hospital de Ngovayang, fundat per la Delegació a Barcelona, de **Medicus Mundi Espanya**.

—Què deixeu i què busqueu amb la vostra marxa?

—«Deixem la família, els nostres amics, el mitjà cultural on hem viscut sempre i també hem deixat el treball, però no n'estem apenats perquè anem a complir una il·lusió que fa temps havíem desitjat. Busquem, o volem, aportar-hi els nostres coneixements mèdics-sanitaris per a potenciar la Medicina Curativa a nivell d'Hospital i la Medicina Preventiva i Educació Sanitària.

—Amb quin esperit hi aneu?

—Amb esperit de servei per tal d'aportar el nostre «gra de sorra» en el procés de culturització d'aquest poble, dins de l'aspecte sanitari...

Ara els hem tingut durant tres mesos entre hospitals i han tornat a marxar amb més il·lusió que mai... Acabat ja el seu contracte han demanat i subscrit una pròrroga de dos anys més i el dia 6 del propassat setembre tornaven a volar cap a l'Àfrica, amb la diferència sobre el primer viatge, que ara marxaven no dos, sinó tres, ja que entre les coses bones que els hi han ocorregut, en el mes de gener de l'any passat, varen tenir la joia del naixement del seu primer fill, en Marc, en el mateix Hospital on ells estan treballant i donant el millor de la seva vida...

Un esforç humanitari

Però no cregueu que siguin ells els únics ni els primers. Des de l'any 1963, que, a Espanya, tenim **Associació Medicus Mundi Espanya** que, sense fer gaire soroll, modestament, va construint i mantenint Hospitals i Dispensaris en diversos països africans i ja són molts els sanitaris —metges, farmacèutics, i ATS— que hi han treballat i hi estan treballant...

A la vista d'aquests fets segurament que us preguntareu què és **Medicus Mundi**... Què pretén?... Què ha fet fins el moment present?... Aquestes i d'altres preguntes són les que hem fet a un dels fundadors, el Dr. Cortadellas, que des de fa quinze anys dedica les seves vacances treballant en algun dels Hospitals que han fundat...

—Ens podria explicar què i com va néixer **Medicus Mundi**?

—Fent una mica d'història, direm que era pel mes de febrer de 1963 quan, fruit d'unes converses amb el Dr. Francesc Abel, jesuïta, vàrem fundar una **Associació** que pretenia agrupar els sanitaris per tal d'judar als països que es començaven a conèixer amb el nom de Tercer Món.

Simultàniament, metges d'Alemanya, Àustria, Bèlgica, França i Holanda, intentaven fundar una **Associació Internacional** amb quasi els mateixos objectius que nosaltres... ens hi posàrem en contacte, vàrem ésser admesos i, tots plegats, vàrem fundar el **Medicus Mundi Internacional** passant, la nostra **Associació**, a constituir la seva «Branca Espanyola». El nostre primer president, el Dr. Manresa, va ésser elegit vice-president del MMI.

Aleshores varen començar per a nosaltres uns anys d'intens treball. Primerament a Barcelona,

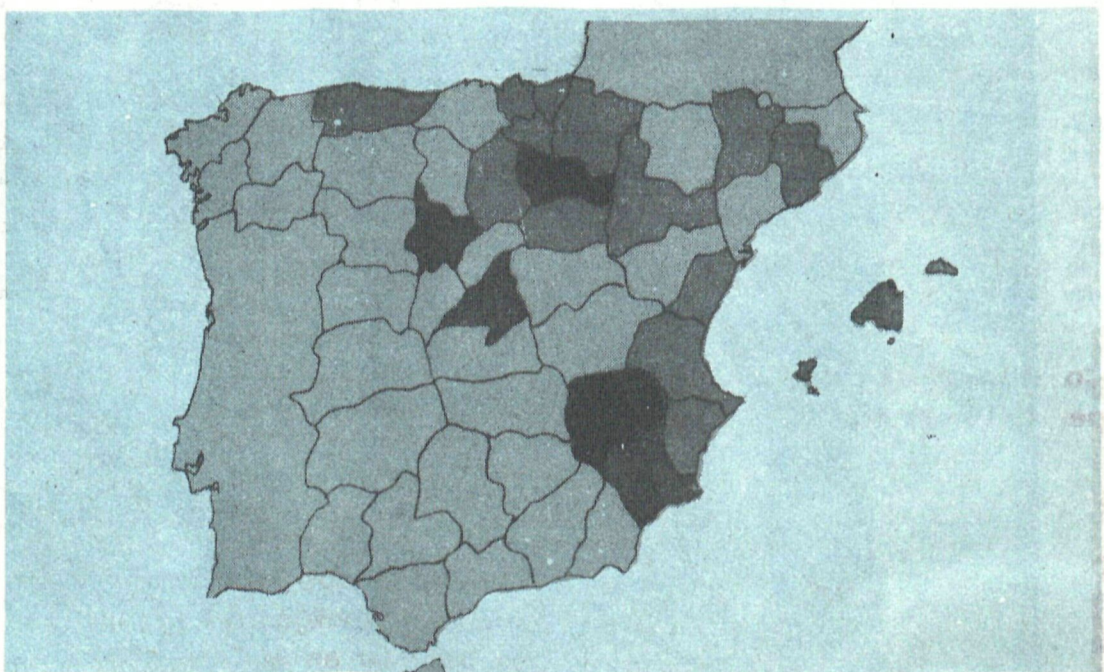
per a consolidar-nos i, en segon lloc, intentant expandir l'Associació pel rest de l'Espanya on, poc a poc, anaven sorgint metges que responien a la nostra invitació i així, més lentament del que hauríem volgut, s'anaren fundant les Delegacions d'Alacant, Viscia, Valladolid, Balears, Castelló, Artúries, Alava, Madrid, València, Sòria, Navarra, Saragossa, Lleida, Murcia, Albacete, Burgos, Guipúscoa, Logronyo. Cadascuna d'aquestes Delegacions tenen el seu objectiu propi, escollit lliurement i sota la seva responsabilitat.

Gràcies a l'esforçat treball dels pioners que es posaren al front d'aïtals Delegacions i gràcies a l'aportació moral y econòmica dels associats i dels molts amics protectors, a l'hora actual, tenim fundats:

8 Hospitals (amb un total de 420 llits) - 22 Dispensaris - 7 Maternitats - 2 Centres Nutricionals, donant una assistència directa a una població de més de mig milió de persones, a més dels que, provinents de llocs més llunyans, acudeixen als nostres Centres Sanitaris.

—Què és **Medicus Mundi**?

—És una **Associació Internacional**, professional del Tercer Món, en l'aspecte sanitari. Aquesta ajuda es fa sense cap discriminació, ni racial, ni política, ni religiosa i es procura integrar-la en el desenvolupament comunitari del país i d'acord amb la planificació sanitària dels respectius governs.

MEDICUS MUNDI ESPANYA va fundar-se el 1963 i fins el 1979, s'han fundat 19 Delegacions Provincials. S'està fent realitat l'objectiu d'aconseguir l'Ajuda Sanitària al Tercer Món. Les delegacions de Logroño i Albacete han estat les darreres que s'han obert.

Tchad-Beboro, és un poblat sanitari construït per **Medicus Mundi**.

Hospital construït a Ngovayang en el que existeixen sales de part, esterilització i operacions.

Casa nostra

li : Una asso- als pobles

— Què pretén fer?
— Certament que amb aquesta ajuda sanitària no es pretén solucionar el greu i gran problema sanitari del Tercer Món, problema que no pot ésser abordat aïlladament, ja que depèn, en gran part, de l'estat socio-econòmic d'aquests països, però sí que pot oferir les condicions adequades per tal que les persones que desitgin treballar en aquest camp, puguin fer-ho amb una preparació que els permeti salvar els obstacles que indubtablement se'ls hi presentaran.

Col.laboració personal i material per el Tercer Món

La col.laboració de **Medicus Mundi** es manifesta per:

- Preparació, selecció i contractació de personal.
- Ajuda en personal, material i orientació tècnica de determinats projectes.
- Formació de personal autòcton.
- Medicina Curativa, Preventiva i Educació sanitària de la població.
- Fundació i manteniment d'Hospitals i Dispensaris.
- Sensibilització de la gent del nostre país per tal d'aconseguir una ajuda econòmica que ens permeti dur a terme els nostres projectes.

La col.laboració personal es tracta de treballar durant uns anys en aquests països en vies de desenvolupament. La pràctica ha demostrat, que per a poder fer un servei veritablement eficaç i útil és necessari aclimatar-se, conèixer la població, la llengua, costums, guanyar-se la confiança, conèixer les malalties dominants, etc. Per tant, és convenient un mínim de dos a tres anys i, a ésser possible, més. Això no vol dir que en un Hospital on ja hi hagi un metge fixe, pot ésser d'utilitat que un especialista en una matèria determinada hi vagi per tal de tractar els malalts prèviament seleccionats, amb la qual cosa s'aconsegueix, a la vegada que una ajuda efectiva, donar suport moral al metge que hi està treballant.

L'ajuda en el nostre propi país: potser amb aportació econòmica, ja que per a sostenir tots aquests objectius és necessari cobrir el pressupost cada dia més elevat. L'aportació moral mantenint un contacte amb els que estan treballant a primera fila, acollint-los i facilitant la seva reintegració a la tornada.

L'aportació intel·lectual i científica, tenint-los al corrent de l'evolució científica i professional a casa nostra i enviat-els-hi revistes, llibres, servint de consellers quan ens demanin el nostre parer i àdhuc estant disposats a substituir-los en les vacances.

Pels qui disposin d'hores lliures —per què no els jubilats— és pot també ajudar en la recerca d'associats o col.laborant en el treball de la secretaria, en la traducció d'articles, cartes, etc.

També és col.laborar amb **Medicus Mundi** quan es cerquen solucions als problemes sanitaris del nostre propi país, ja que el fet de preocupar-nos pels països més necessitats no vol dir que restem indiferents a les necessitats dels que ens envolten.

—L'organització de **Medicus Mundi** és igual per a totes les branques nacionals?...

— Si fonamentalment tenim els mateixos objectius, la manera d'assolir-los depèn de tantes circumstàncies que a **Medicus Mundi** no s'ha fixat un patró únic per a tothom. Hi han diferències fonamentals entre les diferents branques i així tenim que mentre que algunes d'elles no s'han de preocupar del problema econòmic, ja que disposen de l'ajuda oficial o bé privada, procedent d'organitzacions d'ajuda al Tercer Món, nosaltres, a Espanya, no comptem amb altres ingressos que el que procedeix de les quotes dels membres associats o bé de l'aportació de gent que vol ajudar al Tercer Món a través de les nostres realitzacions. Comptem també, de tant en tant, amb l'ajuda de la Campanya contra la Fem i de grups d'amics o bé d'algunes parròquies.

En quasi tots els altres països es compta amb la possibilitat de substituir el servei militar per un servei fet al Tercer Món i molts dels Hospitals que tenen al seu càrrec es reflen d'aquests cooperants.

Desgraciadament això no s'ha aconseguit a casa nostra.

També, en molts llocs, les companyies aèries faciliten viatges a preus més reduïts o bé, al final de l'exercici anual, donen una quantitat variable segons els viatges fets durant l'any, o bé facturen el material a preus més reduïts... cosa que tampoc s'ha aconseguit.

Medicus Mundi que compta amb menys elements d'ajuda, ha estat més «quixot» i s'ha embrancat amb la fundació d'Hospitals i Dispensaris, cosa que no fan les altres branques ja que, generalment, donen l'ajuda a Hospitals ja construïts i que ja estan funcionant, proporcionant los el personal o pagant part dels seus presupostos.

Condicions que han de reunir els candidats, metges o ATS, que volen treballar en el Tercer Món...

«En primer lloc és important conèixer les motivacions que els impulsen a marxar... diu el Dr. Cortadellas. Desig d'aventures?... possibles avantatges econòmics?... Fer "turisme", conèixer món?... Ganes de fer un "rodatge", d'adquirir experiència professional?... Simplement portats per un «humanitarisme» o en recerca d'una "evasió" a problemes familiars, professionals o àdhuc, econòmics... o veritablement portats pel desig de fer quelcom per la gent necessitada... Com es pot veure la decisió pot dependre de moltes coses, però no cal dir que s'ha de conèixer bé el que és pretén al donar-se uns anys al servei dels altres abans d'acceptar la seva candidatura...»

En quant a les condicions que han de reunir és podriem sintetitzar dient:

— Una preparació tècnica polivalent; un coneixement, almenys teòric, del Tercer Món en general i del lloc on es vagi destinat. Un «Saber-se despullar» de la seva civilització i acceptar la dels altres; estar disposat a saber escoltar, estudiar i arribar a conèixer la manera d'ésser d'aquells que conviuràn amb ells.

— Saber adaptar-se a una «vida en equip» i superar aquelles dificultats que això comporta. Pensar que els problemes que sorgeixen en el Tercer Món, vistos des d'aquí, apenes si els donarem importància, però allà, sovint són insuperables i que l'aïllament, l'haver de conviure tot el dia amb diferents caràcters sovint acaben amb la bona convivència de l'equip. A primera vista sembla un problema sense importància, però, a la pràctica, és una trista realitat que «crema» als que s'hi troben i desanima als que ens sentim responsables d'haver-los enviat.

— Com a condicions a reunir, també, s'ha d'ésser «idealista» però «tocant de peus a terra»; jove en edat, però madur en experiència; dotat d'un perfecte equilibri nerviós i moral, animós, caritatiu, adnegat, dúctil, prudent, humil i amb una voluntat a tota prova...

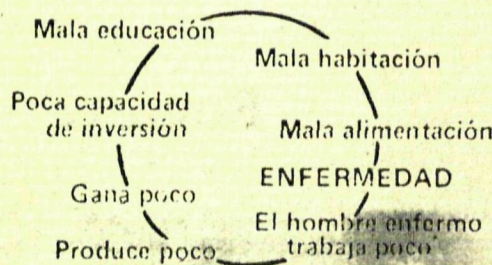
— En el cas concret del sanitari, la seva preparació tècnica ha d'ésser més exigent, ja que s'anfrontarà amb una sèrie de problemes greus que exigeixen una solució immediata... problemes mèdics, problemes quirúrgics i tocològics, que haurà de resoldre sense comptar amb l'ajuda de ningú i amb unes condicions mínimes de seguretat. Cal també dominar la llengua oficial del país.

«En una ocasió —explica el Dr. Cortadellas— em varen preguntar què era el que m'impulsava a anar al Tercer Món. La meua resposta va ésser: «S'hi pot anar portat d'un esperit humanitari, però són tants els problemes que a diari sorgeixen, que si no s'hi va impulsat per un esperit sobrenatural és quasi segur que no es resisteix... I això ho continuo sostenint ara i l'experiència d'aquests anys ens ho confirma.»

Segons **Medicus Mundi** que es mantinguin fidels als principis de l'Associació: «Ajuda indiscriminada a tot aquell que ho necessiti sense que hi influeixi ni la religió, ni la política, ni la raça... i això comporta una estricta neutralitat política, és a dir,

EL PROBLEMA SANITARIO DEL TERCER MUNDO

La ENFERMEDAD constituye uno de los eslabones del "Circulo Vicioso" de los países en vías de desarrollo

	Países desarrollados	Países subdesarrollados
MORTALIDAD GLOBAL:	10 x 1.000	17 al 32 x 1.000
MORTALIDAD INFANTIL:	15 al 25 x 1.000	hasta 300 x 1.000
El 25 % de los niños mueren durante la lactancia El 50 % de los niños no llegan a la pubertad		
ESPERANZA DE VIDA AL NACER:	65 a 70	35 - 70 años

	HOSPITALES	N.º DE CAMAS	DISPENSARIOS	MATERNIDADES	FARMACIA y Lt.º	CENTROS NUTRICION	Población atendida n.º habitantes	PRESUPUESTO ANUAL PTAS.	N.º DE ASOCIADO A MEDICUS MUNDI
ALAVA			1				10.000	700.000	280
ALICANTE						1		1.000.000	300
ASTURIAS	1	50	1	1	1		50.000	1.500.000	120
BARCELONA	1	50	2	1	1		20.000	2.400.000	1.000
CASTELLON	1	40	1	1	1		15.000	800.000	200
GUIPUZCOA	1	60	1	1	1		100.000	3.000.000	100
LERIDA			1				5.000	250.000	90
MADRID	1	50	1	1	1		80.000	1.500.000	120
NAVARRA	1	100	1	1	1		150.000	3.500.000	900
VALENCIA			1				15.000	500.000	70
VIZCAYA	1	40	12	1	1	1	60.000	3.500.000	600
TOTALES	7	390	22	7	7	2	505.000	15.650.000	3.780

que si be cadascún dels components de M.M. pot pensar lliurement el que cregui més convenient des del punt de vista personal, en quan actúa com a M.M. ha d'ésser neutral.»

Des del punt de vista estatal **Medicus Mundi** no compta amb cap ajuda oficial, encara que des de fa un temps sembla que si vol comptar en el que es refereix a l'ajuda als països africans (segurament per l'obertura) espanyola capa aquests països), però no han aconseguit encara ni la substitució del Servei Militar pels que volen treballar en els Hospitals, ni el reconeixement de puntuació en concursos per APD o de la Seguretat Social, ni tan sols com a interinitats.

— Des del punt de vista sanitari quina és l'orientació actual de M.M.?...

— Al principi, la nostra ajuda sanitària estava enfocada vers una Medicina Curativa, el tractament de la gent malalta, però fruit de l'experiència i també de l'orientació que actualment es va manifestant entre la major part d'organitzacions d'ajuda sanitària, ens orientem cap a la Promoció Sanitària. Això que sembla un joc de paraules no ho és pas, ja que modifica radicalment l'enfoc que estem donant als nostres objectius. La Promoció Sanitària comporta no sols la Medicina Curativa sinó que s'ocupa de la Medicina Preventiva de l'Educació Sanitària i de la Protecció Materno-infantil, així com també de la formació de personal autòcton.

«Estem plenament convençuts que és d'absoluta necessitat l'aconseguir que la gent es vagi sensibilitzant i comprngul els beneficis que els pot reportar una acció sanitària ben orientada, que sigui la gent la que ens demani l'obertura de dispensaris com a fruit d'una necessitat «sentida» i que col.labori en la construcció dels Centres de Salut».

El present i el futur de M.M. a Espanya

«Veig el present —diu el Dr. Cortadellas— com una agrupació d'amics que han lograt comprometre als familiars i a les amistats per a associar-se amb nosaltres, però, en molts cassos, sense que es sentissin veritablement compromesos en la nostra obra, especialment en els primers temps en que els parlavem de projectes però no podiem presentar realitat. Això ens obliga a plantejar-nos d'una manera seria la necessitat d'aconseguir més ajuda ja que, donat l'encariment de la vida, temem que dins de poc temps i sentir-ho molt, ens veurem obligats a abandonar alguns dels objectius actualment en marxa».

També preocupa a **Medicus Mundi** la dificultat d'assegurar l'assistència sanitària per la manca de personal i la dificultat que hi ha d'aconseguir l'adhesió de la joventut.

Punt de vista

Rupérez

Per la importància intrínseca del fet i per la mateixa repercussió que ha aconseguit és impossible d'eludir el comentari sobre el segrest del senyor Rupérez, membre del Congrés de Diputats espanyol. És un fet destacat i greu: ningú no ho nega. Amb tot, però, fóra un error de perspectiva creure que és un fet realment nou. Aquest segrest, les repercussions del qual són tan explicables, és una anella més en una cadena de violència, de manca de respecte al proïsme i de confusió de valors. Lamentable i ben lamentable és, per tant, la violència exercida en la persona del senyor Rupérez, com lamentable i ben lamentable ha estat, tantes de vegades, l'exercida anteriorment contra tantes persones. No es tracta de posar-ho tot en un mateix sac perquè sí, sinó de voler entendre el problema en tota la magnitud i de no caure en el parany de fer massa distincions en un mateix estil de violència i manca d'humanitat.

Malgrat que la comparança pugui arribar a ésser escruixidora, és inevitable la referència italiana: ¿Quil pot dubtar que el cas d'Aldo Moro va tenir una transcendència política excepcional? A la vegada, però, ¿quil pot dubtar que el segrest del cap del govern italià fou, també, una anella més en un seguit tràgic de violències de tota mena? Una cosa és la influència explicable en els plantejaments generals i el seguit d'interrelacions que cada cas origina, però, al marge d'aquestes circumstàncies extrínseques, hi ha en tota els casos l'atemptat contra l'home, la ruptura de la convivència, la imposició de la força com a llei, la destrucció anihiladora material i moral. I no seria just d'establir categories, ja que, intrínsecament no n'hi ha.

El segrest del diputat Rupérez, en posar nom i cognom de banda de les víctimes, facilita l'apropament humà al problema, i fa que el que tantes vegades és una condemna generalitzada i, per tant, teòrica, esdevingui una condemna particularitzada i, per tant, concreta. Això explica la importància assolida per les veus de refús: hi ha, en aquest moviment i en una dimensió d'abast mundial, la manifestació d'un clam ple de sentit, un clam que sembla que ha de tenir una força decisiva; tot fa pensar, però, que aquesta força no ho arribarà a ésser de debò si, entre tots, no aconseguim de superar la protesta i la condemna individualitzades, per una protesta i una condemna que s'enfrontin amb el moll del problema i diguin que no a tota mena de violència, a tota mena d'opressió contra la voluntat dels altres, a tot atac a la convivència civilitzada entre els homes, en el ben entès que qualsevol defallença en aquesta via possibilita actes com el que tan lamentablement afecta el senyor Rupérez, aquests actes que l'actualitat converteix en bandera i commouen la sensibilitat mundial. Però l'efront per se' no és ni més gran ni més petit que el que afecta un ciutadà més anònim, civil o militar, militant o independent, blanc o negre, ric o pobre, creient o no creient...

Josep Fauli

Falta responsabilitat dels pares

El nen «malalt de televisió», tractat en el IV Congrés Internacional de la Família

ZURICH. — Un infant pot enmalaltir de televisió, d'excés de televisió. Als Estats Units hi ha clíniques pediàtriques infantils que guareixen aquesta «malaltia» descoberta recentment. Així ho ha afirmat el periodista i filòsof suís, Klaus Amman, en llur relació en el IV Congrés Internacional de la Família, celebrat els dies 2 i 3 de novembre a Zurich, segons informa l'agència Europa Press.

Un excés de televisió produeix en l'infant: nerviosisme, somnis obsessius, disminució del rendiment a l'escola (i a vegades es dona la culpa a l'escola), desinterès per iniciatives intel·lectuals i físiques, disminució del desenvolupament per inactivitat motriu, avoriment, cansament excessiu, etc. I també passa el mateix als adolescents i adults, encara que potser amb una major resistència.

En una enquesta feta a França a 3.000 infants, segons Klaus Amman, el 44 per 100, entre els 2 i 5 anys, diu que prefereix la televisió al seu pare, i el 20 per 100 a la seva mare. La televisió actua llavors com una «baby-sitter» barata. La majoria dels infants es passen una mitjana de 23 hores setmanals davant del televisor.

«Els nens no paeixen bé la televisió —diu Christa Meves, protestant, alemanya, dona enèrgica i fluida de criteris— perquè no tenen capacitat d'empassar-se tantes imatges al mateix temps. Després de veure la tele, els queda, a dins, una pila de problemes sense resoldre i d'interrogants sense resposta».

La televisió crea moltes vegades una desorientació moral, segons Christa Meves, perquè els programes no tenen un criteri definit i coherent, moltes

ocasions són amorals i a vegades fins i tot immorals. El nen no absorbeix, llavors, el contrast que pot trobar en una família amb principi, i el nen, ja des de petit, comença a tenir problemes, sense que els pares en sapiguin el motiu.

«Llavors, s'ha de tancar la televisió? No, diu el senyor Fontes, secretari general de la Fundació Internacional de la Família, amb seu a Zurich, i president de l'associació família FERT (Barcelona). S'ha de procurar de fer-ne bon ús. La televisió és un bé per la humanitat quan és utilitzada amb responsabilitat per part dels pares, i quan els programes de la televisió tenen en compte la família, llurs consumidors més directes i quasi exclusius. No és dolenta la velocitat, el vi, el medicament, sinó que ho és el seu ús excessiu o fora de temps».

Solucions pràctiques

En la seu del Congrés, es donaren solucions pràctiques als pares de família, i entre d'altres, cal destacar les següents:

— Els pares s'han d'informar i fer-ho prèviament als seus fills quan veuen un programa. Els programes és millor veure'ls tota la família i comentar els aspectes positius.

— Els pares han de fixar un temps —breu— per a veure la televisió, deixant espai a la vida i activitats pròpies d'una família. La televisió no ha de tancar la família. Cal tancar la televisió a les hores de menjar.

— Els dirigents de les cadenes de televisió han de respectar la institució familiar, i els programes han d'ajudar la unitat i convivència de la família.

— Els pares s'han de treure la mandra de sobre i informar-se prèviament dels programes, així com de participar

amb cartes, taules rodones, en públic, etc., sobre la televisió.

— Les associacions familiars i les famílies han d'ésser consultades a l'hora de fer una programació de televisió, com ja passa en molts països.

El professor de l'Universitat de Roma, Gianfranco Bettetini, productor de la RAI-TV va remarcar en aquest congrés la influència de les ideologies, que amb subtilitat, entren per la petita pantalla. En moltes ocasions es crea a la tele un ambient de banalitat i superficialitat. És necessari —diu— tenir un sentit crític, que s'aconsegueix amb una bona informació sobre el mitjà televisiu. Aquesta informació fa augmentar el sentit crític i la llibertat del tele-espectador, fent-lo menys dependent del medi.

En el tema de les ideologies, diu el professor Bettetini, no s'ha de caure en la falsa veritat dels debats. En els debats, triomfen moltes vegades la veritat del qui exposa millor el tema, o el menys surt una veritat que esdevindrà la mitjana aritmètica de les opinions exposades.

Així requereix formació en el tele-espectador.

Dues mocions

Aquest IV Congrés Internacional fou clausurat amb dues mocions molt aplaudides pels 400 representants d'uns 30 països d'arreu del món. La primera era un agraïment i adhesió al Papa Joan Pau II per les seves paraules aclaridores sobre la família, defensat els seus drets i deures.

En la segona moció, els congressistes es van adherir a la resolució 4.376 del Parlament Europeu, que defensa el dret a la vida des del primer moment de la concepció, i va aconsellar els governs d'Europa perquè defensin aquest dret.

Ha estat notícia

(De "Mundo Diario")

El segrestament de Rupérez sense novetat

Javier Rupérez, secretari de relacions internacionals d'UCD i diputat per Cuenca del mateix partit, segueix essent notícia a tot arreu, pel seu segrestament fet per la branca polític-militar d'ETA. L'esmentada organització ha donat a conèixer les condicions que exigeix per la llibertat del diputat ucedista: llibertat per a cinc presos bascos malalts i la creació d'una comissió investigadora del Consell General Basc sobre les tortures fetes als presos bascos. Per la seva part, el govern ha

manifestat que no negociarà amb els segrestadors.

D'entre les nombroses peticions de llibertat, cal remarcar la de Joan Pau II, realitzada espontàniament en la seva audiència dels dimecres.

Alliberats els tretze ostatges USA

Han estat alliberats tretze ostatges de l'Ambaixada dels Estats Units a Teheran, no obstant, els estudiants islàmics han amenaçat amb portar a judici per espionatge i castigar segons la llei islàmica, els 49 restants, si el derrocat xà és tornat a l'Iran. D'altra banda, el president Carter, ha declarat l'estat d'emergència nacional per la crisi iraniana i el bloqueig dels dipòsits del Govern de Teheran als bancs americans.

El ministre d'Assumptes Exteriors de la URSS visita Espanya

El ministre d'Assumptes Exteriors de la Unió Soviètica, Andrei Gromyko, ha arribat a Madrid per fer la primera visita oficial d'un alt dirigent de la URSS a Espanya. En el convit que li va oferir el seu col·lega Marcelino Oreja, així com en les entrevistes que va realitzar amb el rei Joan Carles i el president del Govern, Gromyko atacà fortament la OTAN i lloà la distensió internacional.

La OTAN modernitza el seu arsenal nuclear

Els 11 ministres de Defensa del Grup de Plans Nuclears de la OTAN, han decidit modernitzar el seu armament nuclear. El pla preveu la construcció d'onze llança-coets nuclears «Pershing-2» i 464 exemplars «Cruise». Aquestes armes es distribuïràn, a Alemanya, Itàlia, Anglaterra, Bèlgica i Holanda.

Reapareix «The Times»

El diari anglès «The Times», ha reaparegut després de quasi un any de suspensió per motius laborals entre

l'empresa editora i els sindicats, cosa que ha suposat una pèrdua de quasi quatre mil milions de pessetes. De la primera edició es tiraren 452.000 exemplars, que varen esgotar-se en una hora.

Resolta la crisi Boliviana

Lidia Gueller, presidenta del Congrés, ha desplaçat de la presidència de la República de Bolívia, el coronel Natusch, capítol del cop d'estat del propassat 1 de novembre. La nova presidenta del país sud-americà ocuparà el càrrec interinament fins a les noves eleccions presidencials del 1980.

Ensenyament religiós

El ple del Congrés ha refusat una proposició no de llei, socialista, en la qual se sol·licitava la derogació immediata de les ordres del Ministeri d'Educació, del propassat 28 de juliol, que regulen la formació religiosa al batxillerat i la Formació Professional, en el present curs acadèmic i la formació religiosa als centres de preescolar i EGB.

Nous atemptats al País Basc

El tinent coronel Tomás López de Diego, ha resultat greument ferit en ser metrallat per dos desconeguts a San Sebastián. L'atemptat va ser posteriorment reivindicat per ETA militar. Juan Luis Aguirreureta Arzamendi, també ha estat assassinat a Mondragón per dos joves, quan anava a treballar.

Un aristòcrata anglès espiava per la URSS

Margaret Thatcher, primer ministre d'Anglaterra, ha anunciat a la Cambra dels Comuns, que Sir Anthony Blunt, de 72 anys, aristòcrata, protector dels quadres de palau, sota els regnats de Jordi VI i Isabel II, i ex assessor artístic de la Reina, és el quart home de la xarxa d'espionatge britànica al servei de la URSS.

El President Tarradellas per terres navarres i aragoneses

Josep Tarradellas, ha visitat Navarra i Aragó. El president de la Generalitat s'entrevistà amb diverses personalitats i va assistir a nombrosos actes organitzats amb motiu de la seva visita.

Reapareixen quatre diaris catalans

Després d'una setmana d'incomunicació amb els seus lectors, reapareixen els quatre diaris del Grup «Mundo» —després d'una llarga reunió dels representants de les empreses del grup «Mundo» i membres de la Coordinadora dels treballadors. Mentrestant s'està tramitant l'expedient de regulació d'empleu.

El preu del cru el doble a Espanya

Espanya pagarà, l'any vinent, entre 11.000 i 13.000 milions de dòlars per les importacions de petroli de l'estranger, que vol dir que la factura de cru per l'any 1980 costarà el doble del que ha costat aquest any.

(El Correo Catalán)

Finestral de la caritat

Joves delinqüents

Al 1979 foren empresonats 13.000 joves a casa nostra, els quals varen perpetrar el 80 per cent de tots els delictes comesos aquesta any a Espanya. Quants anys tenien? De 7 a 9 anys el 4 per cent, de 10 a 11 anys el 24 per cent i de 13 a 16 anys el 71 per cent. El major percentatge és l'empresonament comesos per nosaltres entre 14 i 15 anys. Barcelona, Madrid, Sevilla, València i Astúries són les províncies amb més delinqüència juvenil. Paral·lelament a una política de seguretat i prevenció, hom es preguntaria pels condicionaments socials que fan possible aquestes altes cotes de delinqüència entre els joves. Tots, d'algun manera, en som responsables.

Peticions

- 7.522 — Ancià necessita un audífon. Cobra una petita pensió per a ell i la seva esposa. No tenen fills. Costa 10.000 ptes.
- 7.523 — Peó sense feina i malalt del cor. Té tres fills menors. Per a evitar el deshaucí manquen 20.000 ptes.
- 7.524 — Pintor de parets sense feina. Té dos fills petits, l'un, deficient mental. Per a transporte col·legi: 6.000 ptes.
- 7.525 — Peó en atur per força. Té set fills, els gran de 18 anys, també sense feina. Els hi manquen 10.000 ptes. per a llogar els deutes.
- 7.526 — Cap de família amb tres fills. El gran de 7 anys li fa falta col·legi especial per a autisme. Manquen 10.000 ptes. per a un pagament del col·legi.
- 7.527 — Pare amb vuit fills, el gran de 12 anys. Té invalidesa permanent. L'hi urgeix pagar un deute de 5.600 ptes.
- 7.528 — Peó eventual amb quatre fills menors. Urgeix llogar el retard del lloguer. Són 8.400 ptes.
- 7.529 — Mare abandonada del marit amb els fills, el gran de 16 anys. Ha trobat una vivenda però els manquen 21.000 ptes. per a la entrada.
- 7.530 — Matrimoni amb fill únic minúscul. El pare està malalt. Els manquen 8.000 ptes.
- 7.531 — Peó en atur ha estat 3 setmanes malalt ocasionant despeses. Per a sortir-ne de la dificultat manquen 6.500 ptes.
- 7.532 — Matrimoni amb tres fills, el gran de 12 anys, subnormal profund. Per enfermetat del pare s'han retardat en el lloguer amb 15.123 ptes.
- 7.533 — Paleta amb greu malaltia. Té cinc fills, el gran de 20 anys fa el servei militar. Es varen endeutar amb 10.000 ptes.
- 7.534 — Amb 16.200 ptes. completaria el total per a evitar el deshaucí una família amb cinc fills menors i el pare amb atur forçós.
- 7.535 — Fuster malalt de tuberculosi pulmonar. Ha sortit del Sanatori. No té família. S'ha retardat en el pagament de la pensió. Els manquen 12.600 ptes.
- 7.536 — Mare a punt d'infantar. Té dos fills de 7 i 3 anys. El marit ha mort repentinament. Li manquen 12.000 ptes.
- 7.537 — Peó en atur forçós amb dos fills de curta edat. S'ha retardat en el lloguer amb 13.480 ptes.
- 7.538 — 7.200 ptes. per al transport escolar de quatre infants. El pare en atur i amb set fills de 1 a 15 anys.
- 7.539 — Matrimoni amb tres fills menors. Per manca de feina tornaran al seu poble d'origen. Per això els manquen 5.000 ptes.
- 7.540 — Dues germanes de 70 i 76 anys. La gran invàlida, ha precisat tractament mèdic especial i s'han retardat en el lloguer. Els manquen 15.000 ptes.

SALUT DE LES VOSTRES FAMILIES

PROTEGIU-LA EFICAÇMENT BEVENT

AGUA **VITAL** DE FOURNIER

DE LA GARRIGA
GRAN PUREZA DIGESTIVA DIURETICA

HOSTAL MONTCORBISUN CASAU - VIELLA

Todo confort
Calefacción central
Restaurante gastronómico

Estancias especiales para la Navidad,
Año Nuevo y Reyes

Próximo a las estaciones de esquí de Tuca y Baqueira.

Reservas en Barcelona: Tel. 254.88.49

Problemàtica viva

Fe i opcions polítiques

Sease voler prejutar una presa de posició posterior, tampoc voldria caure ingenuament en una afirmació que em sembla abusiva i és aquesta: la implantació del socialisme és un pas endavant en la dialèctica vers el regne de Déu.

Dic que una tal afirmació, escoltada i defensada, em sembla abusiva, si no és ambigua, tot i que s'hagi de matissar molt al formular la resposta. La meua perspectiva és històrica, o sigui, consisteix en preguntar-se si cada vegada que hi ha hagut un canvi substancial de règim polític, ha existit l'ipso facto, un acostament al Regne de Déu. La resposta em sembla negativa d'una manera palmària.

La caiguda de l'Imperi Romà, per exemple, i la instauració dels reis germànics produeixen un canvi substancial, amb tot el que motiven, i és obligar l'Església a cristianitzar una cultura nova. El pas del feudalisme a l'Edat Moderna, amb el seu absolutisme regit tan característic, tampoc em sembla que al mateix un pas cap al Regne, i crec que avui pocs el defensarien, i no obstant, fou un pas endavant en l'estructuració històrica de la societat occidental. L'Església titubeja entre la societat antiga i la nova, però al capdavant es va llançar a crear unes condicions de vida cristiana i de santedat, a la societat renaixent i després contra-reformista. Si avui algunes expressions

de Bossuet respecte al règim de Lluís XIV ens semblen obsoletes, quan no absurdes, no podem oblidar que en el seu temps eren perfectament actuals i acomodades a la realitat.

Pel que fa a la commoció del 1789 i a les successives revolucions del segle XIX, crec que pot dir-se, si fa o no fa, el mateix. Algunes clergues foren entusiastes de la Revolució Francesa. (Per exemple l'autor del pamflet *Le trois-*

me état, que reflexa molt bé la situació del moment). Però també hi ha hagut clergues entusiastes del Risorgimento italià, del nacionalsocialisme germànic o del falangisme. ¿Els deu molt, l'Església?

Em refereixo al Poble de Déu que té sentit profund de les realitats definitives. La resposta, si més no, no em sembla unànime ni contundent.

Fernando Guillen Precker Sch. P.

La Bíblia a l'abast

El fill d'home

La setmana passada comentàvem un text del llibre de Daniel. Era la conclusió del bloc apocalíptic d'aquest llibre. Avui ens trobem amb un text que pertany al primer recull d'aquest bloc. Intentem situar-lo.

El capítol 7 de Daniel marca l'inici de la segona part del llibre. Aquesta segona part ens presenta una col·lecció de quatre apocalípals o revelacions. La secció probablement més antiga de la col·lecció és la constituïda pel nostre capítol. Els altres tres apocalípals els trobem en els capítols 8, 9 i 10-12. El procediment literari usat aquí és l'anomenat de la profecia després del fet. La nostra sensibilitat topa amb aquest procediment o gènere literari. Per a nosaltres «profecia» és sinònim de predicció del futur, evidentment abans que aquest futur sigui present i al marge de les possibilitats naturals de preveure. El profeta, doncs, vindria a ser una mena d'endevinaire dotat de llums sobrenaturals. Per a la Bíblia en canvi «profecia» és sobretot la paraula dita en nom de Déu. El profeta, doncs, és el qui proclama allò que Déu li ha comunicat. Ve a ser com l'altaveu de Déu. Per això el text bíblic ens introdueix moltes vegades al ministeri del profeta amb aquestes locucions: Així diu el Senyor, o Així parla el Senyor Jahveh, o també: Orde de Jahveh. El qui parla és Déu; l'home fa de transmissor, traductor si ho preferim, de la paraula de Déu. El Senyor es comunica amb el profeta a través de «visions», que no són necessàriament precepcions sensorials, sinó que poden ser intuïcions, reflexions, o contemplacions interiors. Evidentment el verdader profeta actua sota la moció de l'esperit i per això el profeta bíblic —el nabi— és anomenat l'home de l'esperit. Així la contemplació d'una feta —i ho són precisament perquè ja han estat fetes— sota la inspiració de Déu pot portar el profeta a «llegir-los» d'acord amb la voluntat divina, afirmada o negada per aquell esdeveniment. Llavors el profeta diu la seva visió, fa teologia de la història, remota o pròxima. La llum d'aquesta reflexió teològica il·lumina llavors la obscuritat del futur i ens assegura la fidelitat permanent de Jahveh, que és l'únic fonament de l'esperança del poble. El

profeta no és un fabricant de calendaris fatalistes, sinó l'animador de l'esperança del poble com a signe de l'acció alliberadora de Déu.

Fem un esquema del capítol setè del llibre de Daniel. Es comença amb la data (v. 1). Segueix el relat de la visió de les quatre bèsties —els quatre grans imperis que, l'un darrere l'altre, han ocupat Israel fins al moment que escriu l'autor— que surten de la mar gran, la nostra Mediterrània, imatge aquí de l'oceà del caos dels orígens de la creació i ubicació dels poders contraris a l'actuació de Déu (vv. 2-8). Vió el judici de Jahveh —un anell— sobre els quatre imperis opressors (vv. 9-12). Presentació del Fill d'home, instrument de la salvació de Déu, i que en el text pren la forma d'un petit poema (vv. 13-14). S'ofereix després la interpretació de la visió (vv. 15-27), amb una referència especial a la persecució del temps d'Antíoc (vv. 24-25) i a la victòria de la causa de Jahveh —el poble dels sants de l'Altíssim— (vv. 26-27) i la cloenda de l'apocalíptic (v. 28).

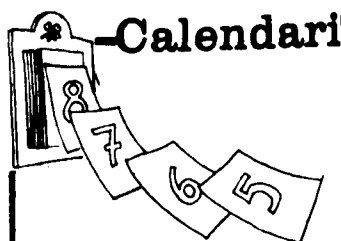
La visió és realment un mal son. El protagonista reu, en somni, la tràgica realitat que devora el seu poble. No és gens estrany, doncs, que, tal com es diu en el v. 15, el seu esperit es contorbeix i els seus pensaments fossin realment alarmants. La conseqüència normal, tant de la imatge —el somni— com de la realitat que es vivia quotidianament, sembla que l'hauria de menar al pessimisme i a la desesperació.

Enfront d'un poder tan gran i terriblement diabòlic, no hi ha res ni ningú que hi valgui. La revelació, però, obre les portes a la confiança en el poder salvador de Déu. La terrible força de l'opressor serà esmicolada pel poble d'Israel, que en la visió apareix com un home. És la consoladora ironia de Déu. El pecat ha convertit l'home en un poder que esclafa. En lloc de realitzar-lo l'ha convertit en un monstre sorgit del caos. Déu en canvi ha fet simplement l'home. La seva acció —la salvació— l'allibera de la trampa de la monstruositat i el realitza en plenitud com el que és: un home. En tota la seva pobresa, que als poderosos els pot semblar

menyspreable, l'home —el Fill d'home— és la imatge viva de Déu, portador del seu poder, capaç de foragitar el mal, perquè és l'únic poder que allibera de veritat. La salvació de Déu ve d'ell i de ningú més. El Fill d'home de la visió ve enmig dels núvols del cel: no l'ha produït la terra ni el caos. La sobirania, la glòria i la reialesa no les ha preses per la força a ningú; tampoc no li han pervingut per herència humana: són pura gràcia. I han estat donades per Jahveh. Per això no enganyis al seu carro de vencedor ni oprimeixis els homes: espontàniament tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. Déu és el qui ho ha fet i no pas l'esperança dels homes de Déu. La revelació és una invitació a l'esperança en el Déu que salva. Israel serà veritablement salvat.

L'escriptor bíblic llegeix el present amb clau d'esperança i endevina les petjades de Déu pel futur quan aquest es faci present. La seva visió però resulta curta. Déu és sempre sorprenent en els seus recursos salvadors. Per al profeta, el Fill d'home del llibre de Daniel és una imatge col·lectiva. Es tracta en realitat d'Israel, nascut de l'amor i de la voluntat de Déu. Ara és escamit pels poderosos de la terra. És el tast amarg del fruit del seu pecat. Però la feblesa d'Israel compia amb el poder real de Jahveh que és el seu costat i el farà triomfar dels seus enemics. En el NT però el Fill d'home veritablement vingut del cel no és cap imatge d'un col·lectiu, sinó que és una expressió personal de Jesucrist. Ell és l'autèntic home, el nou Adam, que allibera i aplega el poble dels sants. Ell és també el prototipus de l'home nou, present sempre en la seva Església i en tota i cadascun dels homes. Ell és el Rei que dona testimoni de la veritat, el principi i la fi de tot i de tothom el Déu de l'univers. Que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.

Josep M. Aragonés

Calendari

Diumenge, 25 de novembre.— Festa de Crist Rei. La celebració d'aquesta festa va ser instituïda pel papa Pius XI, l'onze de desembre de 1925. La festivitat tenia, per al papa i per a la mentalitat d'on eixí, una significació fonamentalment social general. La reialesa de Crist, en la dimensió teològica del Salvador que conquereix, per al Pare, l'univers, ja és proclamada i celebrada durant l'any en altres solemnitats.

St. Gonçal.
Festa major a Llívia i Sarroca de Bellera.
Fira a Ponts i Arbaca.
El sol surt a les 6,52 i es pon a les 4,25.

Dilluns, 26 de novembre.— Sts. Conrad, Amador i Marcel, papa.

Dimarts, dia 27 de novembre.— Sts. Facund, Primitiu i Virgili.

Dimecres, dia 28 de novembre.— St. Gregori III, papa, i Sta. Caterina.

Dijous, dia 29 de novembre.— Sts. Sadurní, Demetri, Il·luminada.

Festa major a Callús, La Roca i St. Sadurní d'Anoia.

Divendres, dia 30 de novembre.— Sts. Andreu, Constanci i Zòsim.

Festa major a Torroella de Montgrí, Tona i Vallgorguina

Dissabte, dia 1 de desembre.— Sts. Eloi, Cassià i Sta. Natàlia, mr.

Festa major a la Llacuna i Tàrraga.

Amb aquest dissabte, 1 de desembre, s'acaba el temps litúrgic, que en diem "ordinari de l'any". Durant ell hom no celebra cap aspecte peculiar del misteri de Crist; més aviat, aquest mateix misteri és viscut en la seva plenitud, particularment els diumenges.

L'Església celebra

25 de novembre.— Jesucrist, Rei de l'Univers. Lectures: 1ª Dn 7,13-14; Salm 92; 2ª Ap 1,5-8; 3ª Jo 18,33 b-37.

26 de novembre.— Dilluns de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: 1ª Dn 1, 1-6. 8-20; 2ª Dn 3,52-56,3ª Lc 21,1-4.

27 de novembre.— Dimarts de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: 1ª Dn 2, 31-45; 2ª Dn 3,57-61. 3ª Lc 21, 5-11.

28 de novembre.— Dimecres de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: 1ª Dn 5,1-6,13-14,16-17. 2ª Lc 20, 2ª Dn 3,62-67; 3ª Lc 21,12-19.

29 de novembre.— Dijous de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: 1ª Dn 6,11-27; 2ª Dn 3,68-74; 3ª Lc 21,20-28.

30 de novembre.— Sant Andreu, apòstol. Lectures: 1ª Rm 10,9-18; Salm 18; 3ª Mt 4,18-22.

«Somriu: Jesús, viu»

L'enigma de Crist

Qui és aquest per qui tanta han mort, a qui tanta han estimat fins a la bogeria, de qui tanta han abusat per imposar els seus dogmes personals i els seus interessos?

Des de fa dos mil anys, el seu nom ha estat en boca de milers de màrtirs i també —all— en boca d'assassins més o menys legals. La seva doctrina

inflamà el cor de sant Francesc d'Assís i també —all— les fogueres de la intolerància. Deixebles seus ens anomenem aquells que hem aconseguit —per fi— compaginar el seu amor amb el diner. En la seva fe s'inspira la monja que, a Àfrica, abraça als leprosos, i en la seva fe creuen inspirar-se alguns que avui agafen la metrallera guerrillera i revolucionària. L'invoca el monjo de la trapa, que renuncia, fins i tot, a

ser propietat de la seva paraula, i l'especulador, que fa el senyal de la creu amb gest mecànic, abans de festejar el seu darrer triomf bolshéic.

Qui és, qui és aquest rei que travessa de mig a mig la història com una espasa ardent i produeix una fruita tan oposada, d'amor o de sang, d'entrega o de violència, de bogeria o de vulgaritat? Qui és i què n'hem fet d'Ei, com hem usat o tractat la seva veu, quin suc misteriós o malit n'hem tret de les seves paraules? És foc o bé opi? És bàlsam que cura, espasa que fereix o morfina que abateix? Qui és? «Tu ets reis»?

Penso que l'home que no ha respost a aquesta pregunta, pot estar ben segur que encara no ha començat a viure i que no és digne de trepitjar aquesta terra que l'ombra d'Ei travessa per a benedicció o per a terror.

Ei està tornant

Al 1971 vaig viure a Nord-Amèrica, durant els mesos que esclatava la «Jesús revolució». Milers de joves s'aplegaven jolosos en allò que en diem «l'exèrcit revolucionari del Poble de Jesús». L'evangeli s'havia convertit en el seu «llibre roig». Portaven samarretes en les que podia llegir-se: Jesús és el meu Senyor o «somriu: Déu t'estima». En els vidres dels cotxes es llegien rètols que baladrejaven: «Si el teu Déu és mort, accepta el meu. Jesús és viu». Pels carrers ensopegaves amb joves de cabells llargs, amb túniques sobre les quals brillaven unes creus gegants i et saludaven amb el seu signe marcial: el braç aixecat, la mà tancada i un dit que apunta al cel assenyalant el «one way», l'únic camí. Quan agafaves un telèfon, a l'altre costat no et responien «digu'm» o «allò», sinó

«Jesús t'estima». La ràdio divulgava cançons que deien coses com aquestes: «Buscava la meua ànima i no la trobava; buscava el meu Déu i no el trobava; aleshores em mostrareu Jesús, i vaig trobar en Ei, la meua ànima i el meu Déu».

I un dia, els periódics contaven que un sacerdot metodista —el reverent Blessit— arrossegà un grup de més de mil joves que anaren a la caserna de la policia de Xicago, per cridar fort: «Poble! Jesús us estima, nosaltres us estimem! I rera la cridòria, la col·lecta; les bosses, després de passar de mà en mà, tornaren a mans del reverent plebs de marihuana, de «Píndoles de LSD, que el pare Blessit va posar a les mans dels atònits policies.

En busca del seu regne

Potser la societat està redescobrint que el seu regne no és d'aquest món consumista; potser vol adonar la nova «estrella» que llua més enllà de la muntanya. Aquesta és una generació que busca a Crist, fa poc que ha dlt un professor de la universitat de Budapest. «Allò que els comunistes tirem en cara als cristians —ha escrit Machovech— no és el ser seguidors de Crist, sinó precisament el no ser-ho. Potser sí. Potser l'estrella ha tornat a aparèixer en l'horitzó; potser el regne de justícia, de veritat, de pau i d'amor és desllat i reclamat... I potser és per això que estem tan inquietats. Podria ser que el segle XX acabés dient, amb sant Agustí: «Tard et vaig conèixer, oh Crist! Vares fer-nos, Senyor, per a Tu, i el meu cor ha estat inquiet fins a descansar en Tu.

J.M.D.

De la mateixa manera que justícia i maldat no s'avenen, ni tampoc claror i tenebra, així tampoc el Regne de Jeeuorist no pot coexistir amb el regne del pecat

Orígenes

Un nou divorci

Els de la creu a l'esquerra i els del Crist a la dreta

En realitat, només hi ha dues filosofies de la vida: una consisteix en això: primer el convit, després el mal de cap; l'altra consisteix en el següent: primer el dejuni, després el convit.

El món modern, que nega el delictes personal i només admet crims socials, que no troba lloc per l'arrepentiment personal i només el troba per a reformes socials i públiques, ha divorciat Crist de la seva creu: l'espos i l'esposa han estat separats.

El que Déu havia unit, els homes no han separat. Com a resultat d'això, tenim la creu a l'esquerra i Crist a la dreta. Cadascun ha estat esperant nous companys que l'adoptin en una mena de segona unió adulterina. Ve el comunisme i s'apodera de la creu, exemptada significat per sí mateixa; ve la civilització occidental i escull per a ella el Crist sense nafres.

El comunisme ha escollit la creu en el sentit que ha tornat a un món egoista un sentit de disciplina, d'abnegació, de submissió de dura tasca, d'estudi i de consagració a finalitats supraindividuals. Però la creu sense el Crist, és sacrifici sense amor. d'Aquí ve que el comunisme hagi produït una societat autoritària, cruel, opressora de la llibertat humana, plena de camps de concentració, escamots d'afusellament i rentats de cervell.

La civilització anomenada occidental post-cristiana, ha escollit el Crist sense creu. Però un Crist sense un sacrifici que reconcilli el món amb Déu, és un predicador ambulant barat, incolor, que mereix arribar a ésser popular

pel seu gran sermó de la muntanya però que també mereix la impopularitat pel que va dir referint-se a la seva divinitat per un costat, i pel que va manifestar referent al divorci, el judici i l'infern, per l'altre. Sense la seva creu, el Crist no és més que un insuportable precursor d'un humanisme que ensenyi una fraternitat sense llàgrimes.

El problema que actualment es planteja, és el següent: Pot ser que la creu que el comunisme aguantava entre les seves mans, trobi a Crist abans que el Crist sentimental del món occidental trobi la creu? Serà potser a la inversa?

Fulton J. Sheen

Quan diem

Crist Rei de l'Univers

Fa deu anys, en promulgar-se el nou Calendari romà postconciliar, es va produir una variació en la data de celebració de la solemnitat de Crist Rei, i una gairebé insignificant variació en el títol mateix de la festa. Pel que fa a la data, es passava de celebrar la festa el diumenge abans de Tots Sants, a celebrar-la el diumenge abans de començar l'Advent, és a dir, en l'últim dels diumenges anomenats «ordinaris». Pel que fa al títol, s'anomenava des d'aleshores a Crist «Rei de l'univers», és a dir, de tot el que Déu ha creat, «del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles».

El mateix any 1969, en publicar-se el leccionari dels diumenges i festes, el document oficial presentava així el contingut de les lectures de la solemnitat de Crist Rei de l'univers: «Les lectures del diumenge, 34 i últim dels ordinaris, celebren Crist Rei de l'univers, anunciat per la imatge típica de David, proclamat com a tal enmig de les humiliacions de la Passió i de la Creu, que regna ja ara en l'Església, i que ha de tornar a la fi dels temps».

Si tenim en compte que des de l'any 1925, en el qual Pius XI va inaugurar aquesta diada la festa es celebrava abans de Tots Sants, ens adonarem de la intenció d'aquest canvi en el calendari. El Regne de Crist no és només una realitat a pensar en funció de l'Església que viu en el temps present, sinó una realitat que desborda les fronteres del temps i de l'espai. No és queicom a celebrar «abans» d'anar al cel, sinó que és queicom que uneix el cel i la terra. El Regne de Crist —el Regne de Déu— és present ja a la terra en la mesura en què Ei mateix i hi ha vingut, i està present amb la seva Església, cada dia, fins a la fi del temps; però la plena realització d'aquest Regne només s'esdevindrà quan Crist retornarà al Pare tota la creació. El Convili Vaticà II ho diu admirablement: «El Regne ja és misteriosament present a la terra nostra, i, quan vindrà el Senyor, arribarà a la seva perfecció» (Gaudium et Spes, 39).

Heus aquí el sentit d'un canvi de calendari: un canvi d'orientació en la contemplació del Regne de Crist; o, millor dit, un elxamplament del camp de visió, i una forma d'invitar-nos a treballar ardidament pels valors del Regne de Déu, amb la seguretat que, quan el Senyor tornarà, tots aquests valors de dignitat, de comunió fraternal i de llibertat, els retrobarem, neta tota ella de tota màcula, il·luminats i transfigurats...» (Gaudium et Spes, 39).

Pere Tena

Costums i tradicions

El gall de Santa Caterina

Santa Caterina d'Alexandria quin festa es celebra ahir, fou un gall. Es a dir, un gall en sentit figurat i que amb els seus espinguets desvetllava la gent del seu temps. Cantava les quaranta als pagans, ni que fossin poderosos com el mateix emperador. Filla d'antics reis, posseïa una gran cultura i d'allò que havia après, res no la captivà tant com la moral que ensenyava Pare el Patriarca, l'estudi de l'insuperable Sermó de la Muntanya i la humil grandesa de la Verge Maria.

Convertida al catolicisme en plena època de persecucions (S. III i IV) fou emmurallada públicament a un nombrós grup de savis —hom parla de cinquanta— que després de la disputa es convertiren i la seguiren pels camins del martiri. Perquè, ja és sabut, que ella sofí el turment de la roda erigida de ganivets que miraculosament es trencaren al contacte amb la seva carn. Aleshores el butxi, amb l'espasa la degollà apenat el seu quíquiriqui.

Referents a Santa Caterina, tenim a casa nostra dos costums molt peculiars. Un a Ripoll, es relacionava, justament, amb el gall. A darreries del segle passat encara es practicava. No tenim notícia de si existia en algun altre lloc. La vigília de la festa, els vallets sortien al llit i sortien pels carrers, enarborant sabres de fusta mentre cantaven: **Gall de Santa Caterina, rina.** Tu que en passes la farina, al m'espantes el cec, amb un cop de sabre et llevaré el nas.

L'endemà, de bon matí, els nols amb un gall cadascun, es dirigien a l'indret ja tradicional, de les efores, i organitzaven baralles entre els animalets. Els vallets més grans anaven al turó de Puigxoriol i els petits al pla de Sant Pere. De retorn organitzaven una cercavila, amb els galla al braç, els sabres enlaire i tornant a cantar. A vegades algun animalet moria en la baralla i, els altres, eren escapçats. Si se'n perdona algun, l'havien de tornar a la família que els hi havia deixat. Els morts se'ls menjaven.

A Manresa la festa venia de lluny i era propia dels estudiants de filosofia que en el segle XVI abans de fundar-se els seminaris, rebien lliçons dels canonges i dels religiosos del Carme i Sant Domingo. Després s'extengué als altres col·legis.

Al dematí oïen missa a l'altar de l'Angel Custodi, de la Seu i a la tarda felen una excursió a l'ermita de Santa Caterina on resaven el rosari; després barenaven i començava la gresca popular. Tenim una casca

de ferro amb morrió, a l'estil dels romans; el noi més valent se'n posseïa un i els altres l'havien d'apedregar. El cap de ferro els perseguia i quan en capturava un, aquest havia de substituir-lo. Generalment, cada col·legi tenia la seva colla.

Igualment enarboraven penons fabricats amb papiers de color i amb alguna imatge, generalment de la Santa que durant el matí exhibien als balcons i finestres. A la tarda els duien amb ells a fora. Quan s'abolí el costum de les pedrades contra el cap de ferro, les feren contra els penons que, naturalment, aviat restaven esmicolats. A banda de la desús dita ermita, anaven també a Puigterrá, a la Culla, al Guix o al Pla del Gravet i de retorn també desfilaven pels carrers de la ciutat cridant: «Visca Santa Caterina!».

No coneixem, com hem dit abans, més tradicions nostrades. De totes maneres suposem que ambdues, d'alguna manera estan relacionades. La santa era, repetim-ho, un gall que les cantava clares i, per això, per passar la farina dels savis pel cec del catolicisme, la mataven amb l'espasa. I simbòlicament, els «romans» de Manresa apedregaven el penó del seu nom, o el cap de ferro que possiblement era símbol de la seva egrègia ascendència.

Finalment recordem que Santa Caterina és patrona dels filòsofs, dels advocats i oradors, per la seva filosofia i oratòria; dels carreters, moliners, esmolets i oillers, per les rodes i de nols per casar gràcies a les seves nocces. Ahí i que fou una de les tres santes que indueixen Joana D'Arc a Alliberar Orlenas. No sabem, si és per això que les modistes franceses —les «catterinetes»— també la tenen per Patrona.

Esteve Busquets i Moles

Pensant-hi bé

La posta...

Un poeta ha dit: La posta és la maduresa d'un dia que a l'alba ha nascut infant.

Es, podem afegir-hi, contemplat a la llum del ponent el relleu del treball del dia.

Es tornar a casa amb la joia d'una sembra realitzada i l'esperança d'una collita en el demà.

Es el començ de les hores de tranquil·litat pacífica i de descans meregut.

Es constatar que els dies, la vida, no passen debades, ni moren sense deixar rastre.

Es l'espera dels estels en la nit com a penyor d'un nou dia.

Si no hi haguessin postes de sol, com coneixeríem l'esclat de l'alba? Si no hi hagués nit, com podríem mirar les estrelles?

(Mare meua, pensar que hi ha persones que no han vist mai una posta de sol...)

Potser ni una sortida de sol... o que no aixequen mai el cap (el cor, la mirada) per a contemplar els estels... trist!

(No m'agradaria viure al Cap Nord on diuen que els dies i les nits són sempre a mitges).

(Es clar, després anem pel món malhumorats, sense «veure», sense viure plenament res.)

Els qui tenim certa edat sabem que moltes il·lusions se'n van a la posta. I què? Si ja ens han donat la seva llum i la seva poesia?

No us heu fixat que, moltes vegades, els ulls dels ancians estan amaratats de llum i miren fets a horitzons desconeguts pels joves?

Que m'he posat romàntic? No homes, no!

Però... si no hi ha albes, ni postes, ni nits estelades, ni horitzons, ni demà, ni futur... què sentim té la vida?

La vellesa de la persona és realment la posta d'un sol meravellós, d'una vida nascuda com una petita llum gràvida de promeses.

La nostra actitud envers els avis i les àvies és, sovint, cruelment superficial i inhumana.

No valorem la seva història com a persones. I així se'ns fa difícil la comprensió de les seves limitacions i dels seus condicionaments.

Aleshores, a poc a poc, anem perdent la capacitat d'una relació joiosa amb ells. En les limitacions de la seva vellesa no els sabem tornar la pacient sol·licitud amb que ens van tractar-nos en les limitacions de la nostra infantesa. Amb quin dret fem escarafalls d'un tresor amagat en la vellúria de l'estoig?

Una cosa és veure els soldadets, planxadets i ben enllustrats, desfilant per les avingudes de la ciutat; l'altra veure'ls tornar de la guerra.

Què en sabem nosaltres de les seves silencioses batalles personals, de les seves petites victòries i derrotes quotidianes de les amors i de les il·lusions, de les focors i de les fidelitats viscudes intensament al llarg d'una vida?

La publicitat de cara a la moda infla el globus de la joventut.

Nosaltres sabem que la grandesa de la persona és present en totes les etapes del seu viure; però, sens dubte, que la maduresa de qualsevol realitat s'acredita a mesura que el temps, la vida, l'experiència, l'amor i la llibertat li donen més projecció i fondària.

Una cosa ben diferent és: el punt de partida, la sembra, la promesa, el projecte, l'il·lusió; i l'altra: l'arribada al terme, la collita, la realització d'una llarga vida de treball, de donació i de servei.

A mi m'agrada el sol de mig matí i una cara jove amb promesa de futur.

Però la posta de sol de la vida d'una persona i el relleu panoràmic dels seus dies i de les seves realitzacions m'impresionen immensament; són com el blat a l'era, el vi ranci al celler, l'oli a la guerra, la casa peiral plena de vida i de promeses en camí de plenitud.

Xesc Solís

La font del desmai

Seleccions i comentis: Climent Forner

Jacint Verdaguer

Enquany ha fet setanta-set anys que va morir. Mn. Jacint Verdaguer i Santaló, nat a Folgueroles el 17 de maig del 1845. En ell i per ell culminava aquell vet i entusiasmant moviment literari i patriòtic conegut amb el nom de Renaixença, de l'impuls del qual Catalunya encara viu.

En aquesta hora de represa de tantes coses i en el frontispici d'aquesta petita societat poètica que pretén de donar a conèixer els valors antics i moderns, humans i cristians de les nostres lletres, bo serà d'invocar l'alt patrocini del sacerdot-poeta. La Font del Desmai, el deliciós racontat prop de la masia de can Tona on es covà la seva vocació literària ens serveixi de lema i de símbol.

La plana de Vic

A L'esbart de sos poetes

Niuada de calàndries, poetes de ma terra,
jo enyoro vostres càntics d'amor, dintre la mar;
avui que el maig aboca ses flors pel pla i la serra
all, qui us sentia a l'hora de l'alba reflar!
Qui pogués amb vosaltres voler per les rouredes
que beuen les suades de l'aspre Pirineu,
i vora els banys de clanes d'aquelles pollancredes
descabdellar lo somni que és vida del cor meu!
Ja es deuen prats i ribes cobrir de verde domasaca,
cada turó amb la vesta de flors que més li escau,
la santa primavera per rebre entre sos braços
que amb nuviels adreços hi baixa del cel blau.
Que amargues són, que amargues d'aquesta mar les ones
per qui nasqué en la terra i en un bressol florit!
Dolç, aire de la pàtria que a tota la vida dónes,
per què a mi sols tes ales m'allunyen del seu pit?
Niuada de calàndries, poetes de ma terra,
jo enyoro vostres càntics d'amor, dintre la mar;
avui que el maig aboca ses flors pel pla i la serra
cantau, cantau vosaltres, deixau-me a mi plorar!

Jacint Verdaguer

Racó del Llenguatge

Els noms dels pobles, encara. (I 4)

Molts dubtes es produeixen en haver d'escriure un nom de població català en un text castellà o al revés.

Deixem a part aberracions com la de traduir Terrassa per Terrasa, que clarament és un derivat de terra, i si fos costum de traduir tots els noms propis n'hauríem de dir Tierraza, però mai Terrasa que és una forma arbitrària i desnaturalitzada, sense cap tradició i sense cap respecte per les lleis fonètiques i ortogràfiques.

Deixem a part aberracions com la de traduir Terrassa per Terrasa, que clarament és un derivat de terra, i si fos costum de traduir tots els noms propis n'hauríem de dir Tierraza, però mai Terrasa que és una forma arbitrària i desnaturalitzada, sense cap tradició i sense cap respecte per les lleis fonètiques i ortogràfiques.

Deixem també les traduccions a mitges

com és ara San Vicente dels Horts, que a dreta l'he hauríem d'anomenar San Vicente de los Huertos.

El que cal és prescindir de manies i no voler traduir els noms típicament catalans ni que siguin en escrits castellans. Ja n'hi ha prou de Villanuevas, Villafrauncas, Villalba i Pueblos d'ací o d'allà! Anomenem els pobles pel seu nom clar i català: Vilanova, Vilafraunca, Vilalba i la Pobla de Segur, de Llívia o de Claramunt, de la mateixa manera que, amb molt bon criteri, hom ja no s'està de fer servir els noms de fonts en català fins i tot en documents oficials castellans. Per alguna cosa ha de servir haver-ne autoritzat la inscripció al registre civil.

Altra cosa són els noms que tradicionalment s'usen traduïts com per exemple Llérida i Gerona en castellà o Saragossa, Oseca, Terol, Córdova, i Cadix en català. També

per tradició traduïm noms de ciutats estrangeres com Nàpols, Ginebra, Milà, Colònia, i de països: Suïssa, Ucraïna, Veneçuela, Mèxic, Estats Units, etc. No traduïm, en canvi, les ciutats de noms espanyols com Buenos Aires, Los Angeles, San Francisco.

Perles ortogràfiques

En una pancarta a favor de l'Estatut lligim: «Catalunya es teva. Tu decideixes. PSUC. Si a l'Estatut.» No podem dubtar sobre l'accent gràfic de la l i de la u, que sempre és agut ('), ni sobre el de la A, que sempre és greu (a). Hi ha qui es pensa que posant accents greus, es trencades i es geminades a tort i a dret obté un text més català. També cal accentuar és si és una forma del verb ser.

Albert Pera

Un bon obsequi de Nadal:
una subscripció anual a

Catalunya
Cristiana

no me importa
el mundo
de los niños

seguro que le será difícil la primera vez..
aún más difícil repetirlo una segunda.

La sardana i la dansa

Doble homenatge.-

Demà a la tarda, al Palau de la Música Catalana, se celebra un extraordinari homenatge pòstum als qui foren excelsos folkloristes i promotors de la dansa catalana, Aureli Capmany i Joan Matas.

Si bé la trajectòria i la projecció d'en Capmany ha esdevingut d'una completa popularitat, la tasca d'En Matas, orientada primordialment a l'Esbart Barcino, que creà l'any 1929 i dirigí fins el 1968, haurà restat més modesta, però mereixedora d'ésser reconeguda al costat d'Aureli Capmany, de la mateixa manera que ambdós, junts, treballaren en la recerca i foment de danses populars de la terra catalana.

En la festa de demà intervindrà prop d'una vintena d'esbarts, presentant una dansa cadascun d'ells i adherint-se així al reconeixement que el vallet popular deu a aquests dos homes, enamorats de Catalunya i a la que serviren a través del que els era més afí: el folklore.

Aplecs Gironins. —

La Comissió Gestora d'Aplecs Sardànics de les Comarques Gironines treballa activament en la preparació de la propera temporada, i és precisament avui, a Caldes de Malavella, en la seva segona reunió d'enguany, que ultimarà el calendari d'aplec pel 1980, entre tota una sèrie de diferents temes a tractar, dels quals cal mentar la renovació de càrrecs de la Junta i la confirmació dels preus d'entrada als aplecs, que queda fixada amb la quantia de 200 pessetes l'entrada normal i 100 pessetes pels jubilats.

Esbart Verdaguer. —

Un grup de dansaires està gestionant la formació de nous components units als encavallaments en el Verdaguer, pugui tornar a la plantilla tota la força i importància que assolí anys enrera i que fou admiració (i també crítica imponent) de tot el país. El primer pas és la convocatòria d'un curs de dansa catalana, que realitzarà els mesos de novembre i desembre. Els interessats en assistir-hi cal que es posin en con-

tacte pel telèfon 248.40.52, o que es presentin al carrer de Nàpols, 115, entressol, Barcelona.

Ballades sabatines. —

24 novembre. Barcelona, tarda, avinguda de la Catedral, cobla La Principal del Llobregat.

Arbeca, matí, cobla Marina. L'Hospitalet del Llobregat, nit, concert, cobla La Principal de Collblanc.

Ripoll, nit, concert a l'església parroquial, cobla Clutat de Girona i Coral del Vallès.

Riudellots de la Selva, tarda, cobla Foment de la Sardana.

Sant Climent del Llobregat, tarda, concert de festa major, cobla Maravella.

Sant Climent Sescebes, festa major, matí i tarda, cobla La Principal de la Bisbal.

Terrassa, tarda, a la plaça Vella, cobla La Principal del Vallès.

Tor, tarda, cobla La Principal de la Garrotxa.

Josep Ventura.

Fent Pinya

Els bordegassos de Vilanova: quatre de vuit carregat

A les acaballes de la temporada s'ha produït la sorpresa — agradable sorpresa per a l'afeció — i és que Els Bordegassos de Vilanova han carregat el Quatre de vuit, el carro gros, el castell eix per a tota colla que vulgui esdevenir puntera. Aquest cronista vol deixar molt clar que publicament i privada ha remarcat sempre el gran futur de la colla vilanovina (Els Bordegassos, és clar, ja que no voldríem ferir susceptibilitats absurdament a flor de pell) al llarg dels anys, i això per fets molt senzills: una trajectòria clara i ascendent i una voluntat ferma de reeixir, i donar sempre un pas endavant ja que hi ha una joventut que és, fidel al seu esperit el qual va ésser un dels factors clau a l'hora de sorgir com a colla castellers. Així doncs, quan menys s'esperava, ha sorgit dintre del nostre món una nova colla gran, una colla puntera; i diem que no s'esperava, malgrat que s'havia comentat el seu intent, perquè en el nostre món hi ha nobles intents però mai no es pot afirmar que tindràn èxit, la qual cosa fa que un cronista hagi d'anar amb peus de plom a l'hora d'escriure, o que un afecionat, d'acord amb la trajectòria d'una colla al llarg de la temporada, adopti l'actitud de Sant Tomàs. Però ara, deixem-nos de dèries i celebrem amb jolies aquest esdeveniment, més valuós al tenim en compta que és la colla que ha conse-

guït el Quatre de vuit amb menys anys d'existència com a tal (descomptant la Joves dels Xiquets de Valls, la qual considerem successora de la moderna i ja desapareguda colla Muijerre) i també al primer intent, durant aquest segle. Ja al llarg de les setmanes hem parlat de les colles de castells de set que fan passos endavant per tal de destacar-se, i Els Bordegassos de Vilanova ho han fet amb escreix, per la qual cosa els hem de donar la més sincera i profunda enhorabona.

Pau Casals i els castells

Els mitjans de comunicació han parlat ja amb escreix del retorn de les despulles del Mestre a casa nostra, a la seva vila. Tots ells han fet elogis i glossat la personalitat de l'home i del músic, del patriota mort a l'exili per fidelitat als seus principis de Pau i Justícia. A nosaltres el tema ens toca directament, ja que també n'hem de parlar, però d'un aspecte poc conegut: Pau Casals castellor. Sí, el mestre fou castellor de soca-rel, i no podia ser a més en la persona d'un vendrellenc, i més si és artista. Pau Casals no sols veia, sino que, fonamentalment, vivia els castells, en qualsevol actuació on hi era present; estava a baix, al «rotlló», amb la mirada tensa i la sang bullint, amb més intensitat cada vegada que pujava un nou pla fins arribar l'enganxa. Hi entenien molt de castells, tant que fins va arribar a presidir el jurat del primer Concurs de Colles de l'història castellera després del resorgiment — el 1932 a Tarragona — la presidència del qual no era pas honorífica sinó estrictament tècnica, ja que el paper presidencial pot ésser decisiu al moment de valorar un castell en concret si hi hagut punts conflictius o d'aportacions. Per tot això Pau Casals ha esdevingut el castellor més universal. D'altra banda, l'entroncant aquesta dèria seva amb la professió, és de destacar que va harmonitzar una veraló del «Toc del castell» per a les gralles (amb

variant sobre el tradicional) la qual encara s'interpreta avui, sobretot pels grallers vendrellencs. Per acabar de glossar l'interrelació de Casals amb els castells, glossa improvisada i a culta-corrents, volem deixar constància que una de les seves composicions mundialment famosa, la «Sardana per a violoncel», si bé era inspirada en la «Processó de Sant Fèlix» de la festa major de Vilafranca — segons paraules seves — el motiu musical destacat i reiterat és el «toc del castell».

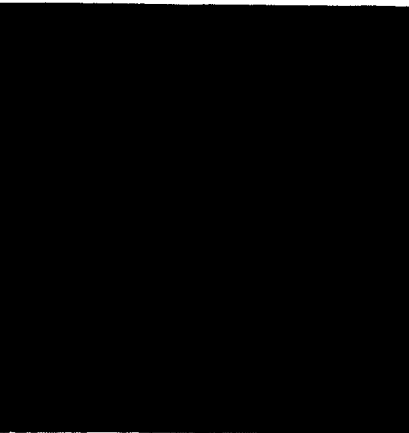
El dissabte dia 10, just al moment que les seves despulles eren baixades al panteó del cementiri vendrellenc, al costat de la seva mare i la seva primera esposa — en un fred i esventegat, però bell capvespre tardor — Els Nens del Vendrell plantaven un Pilar de cinc l'enganxa del qual li va oferir des del cel les Quatre Barres simbolitzades per quatre clavells vermells i cinc de grocs. Era el darrer adéu (potser més íntim i profund, però senzill alhora) al Mestre, al patriota, al vendrellenc, al castellor...

Pròximes actuacions:

25 de novembre. — A Barcelona: Castellers de Barcelona (A La Sagrera i a Sant Andreu)

A Montblanc: Joves dels Xiquets de Valls.

Jaume Casanova «Crossa»

Excursionisme i cultura

La capella de Sant Miquel de Vilaclara

Avui visitarem la comarca de l'Anoia, on existeix, a part de moltes més, una capella anomenada de Sant Miquel de Vilaclara o de Can Guixa. És en ruïnes, però això no vol dir res: l'arquitectura i el record del que va ser són els mateixos.

El que més cal destacar d'aquesta capella és l'absis, en el que les arcuacions i bandes llombardes són de primera categoria per la seva simplicitat i fina línia del més depurat romànic. Aquest absis també té una finestra, i cal remarcar que la volta de l'única nau que forma la capella està esfondrada i, com a curiositat, podríem dir que a l'interior del que era la capella hi ha un cup, cosa que ens fa pensar que ja deu fer una bona colla d'anys que aquesta capella és fora de culte, car el cup es veu de construcció de més de cent cinquanta anys.

Per arribar a aquesta esglésiola, la millor manera en aquest moment — i dic en aquest moment, perquè abans de fer el túnel dels Brucs el camí era per un altre lloc —, doncs bé, actualment cal entrar-hi per un camí que hi ha a l'esquerra a cosa de tres-cents metres abans d'arribar a la boca est del túnel dels Brucs. La distància fins a la masia anomenada la Guixa és aproximadament d'un quilòmetre i mig, amb prou feines. L'escursió es pot completar anant a visitar el monument al timbaler del Bruc del Mig, situat entre la carretera de la població i la nova carretera de Barcelona a Lleida.

Com també és recomanable la visita a l'església parroquial del Bruc, que, a més de ser d'un estil romànic ben bonic, té la gran curiositat del seu campanar rodó, en la part baixa, ja que en caure la part alta el referent quedat. Les finestres geminades del campanar rodó són dignes de la més distingida visita, com també les pintures del seu interior que daten del segle XIII.

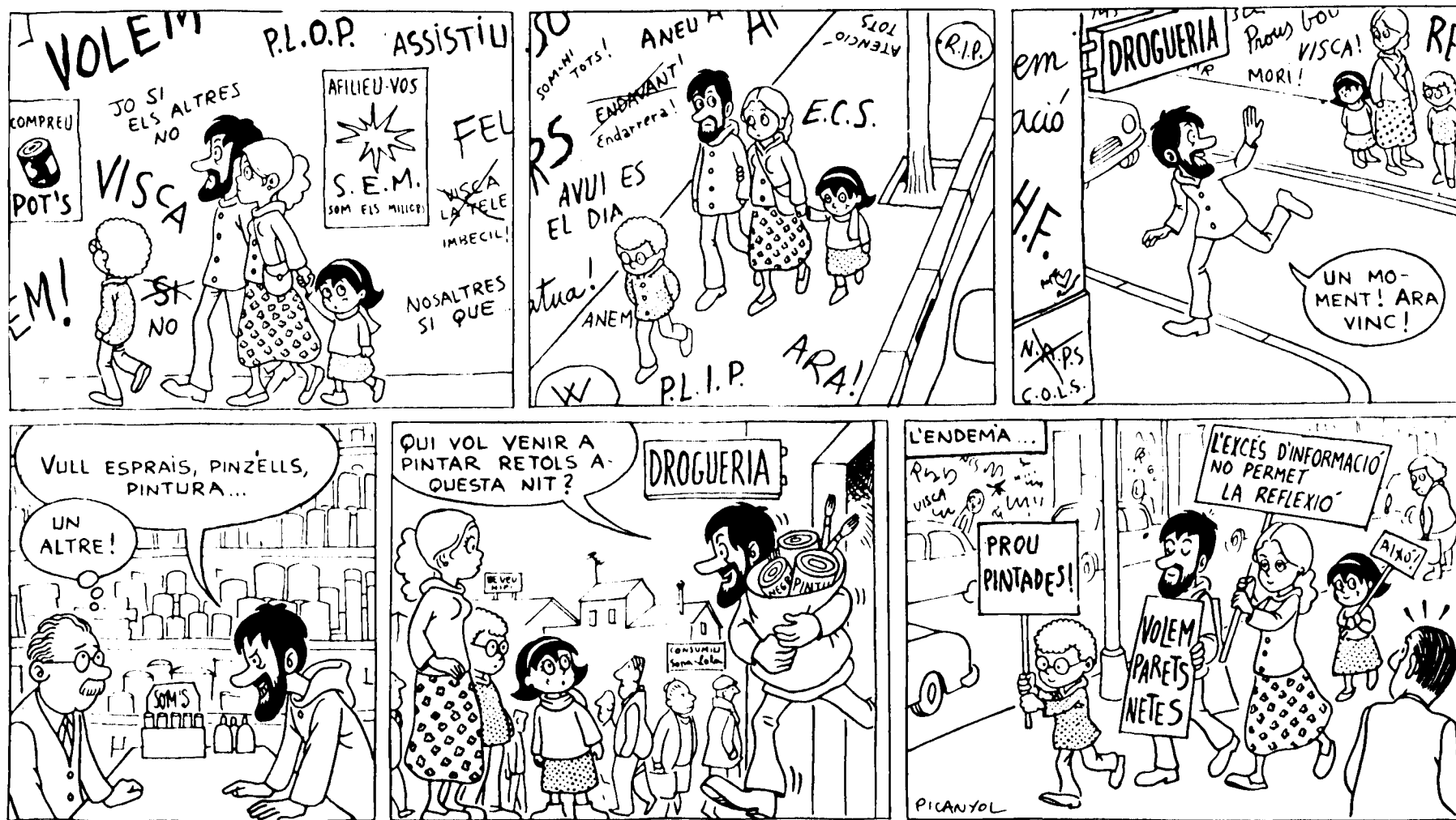
Municipi: el Bruc

Comarca: L'Anoia

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 391): 5° 26'15" i 41° 35' 30".

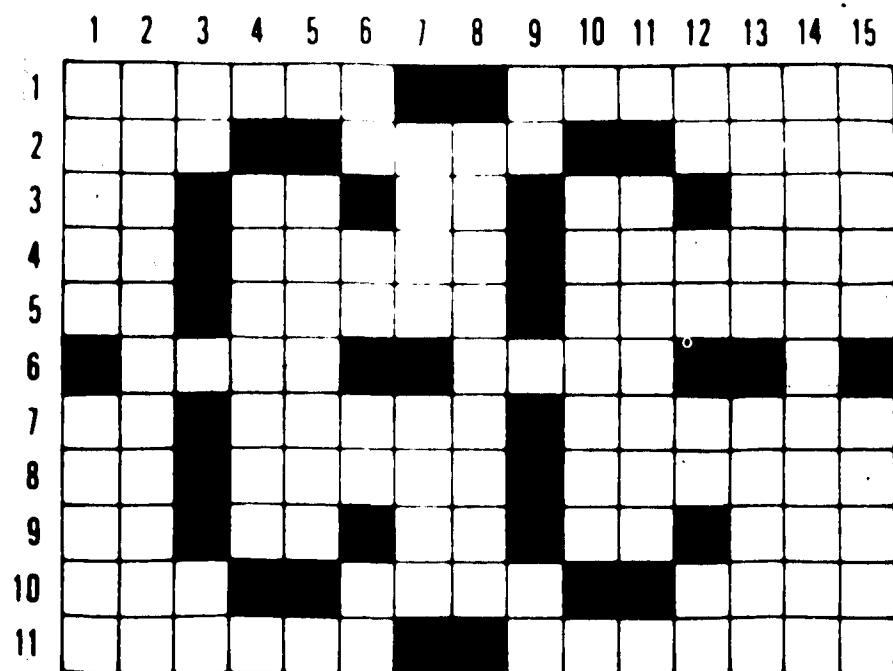
Josep M. Gavín

DANONE

Sense paraules

Encreuats

HORITZONTALS:

1.- A l'inrevés: Ciutat del País Basc. Comarca catalana, la de més al sud. 2.- Adverbi de comparació que sona com una campana. Que no n'hi falta gens (fem). Encamini, guii. 3.- Prefixe negatiu. A l'inrevés: aliment. A l'inrevés: Preposició llatina, vers, cap allà. Veu militar. Nens deficients totals. 4.- Consonants de nata. Brillar. Peça de roba per abrigar (plr). 5.- Vokal repetida, és la del crit de l'ase. Es diu de l'ocell que canta be. 6.- A l'inrevés: Arbust de flors blanques i medicinals. A l'inrevés: simia. Punt cardinal. 7.- Símbol del cobalt. A l'inrevés: glacen l'aigua. Que té serenitat (fem) 8.- Terminació dels alcohols. Dono vida, entusiasme. Escollida. 9.- Article neutre. Consonants de rat. Prefixe negatiu. Inicials del partit d'Es Fraga. Culpable, acusada. 10.- Varó però li falta la H. Lloc on pasturen les vaques. A l'inrevés: prefixe que significa contrari, advers. 11.- L'apòstol que substituï Judes el traïdor. Musicalment, part que es canta.

VERTICALS

1.- Encerta. Au domèstica 2.- Nom compost de moltes viles catalanes, (de Farnés, de Queralt, Cervelló) 3.- Adverbi de lloc. Conjunció llatina 4.- Cinquanta. Poble de Comarca de Montsià. As. 5.- Punt cardinal. Que plau, que és agradable. Primera vocal. 6.- Consonant repetida. A l'jectiu numeral. Símbol del liti. Partit socialista 7.- Tinc odi (que és cosa molt dolenta). Príncep àrab. 8.- Diòcesi primada de Catalunya. 9.- La meua. Nitrogen, Consonants de toc. 10.- Punt cardinal. Ciutat de Montsià. Vocal 11.- Punt cardinal. A l'inrevés: Donar premis. El mateix punt cardinal. 12.- Consonants de Tomas. Dues més de Narcís. Mesura japonesa. En anglès: pronom personal neutre. 13.- Noto. A l'inrevés: i en castellà: Acosta, apropa. 14.- Que gaudeix d'indpendència. 15.- A l'inrevés: port de Roma. Vocal repetida, és la dels badalls.

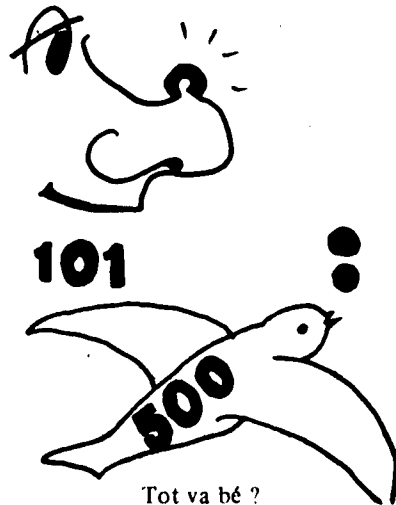
HORITZONTALS

1.- GALAIC AIDICCA 2.- OCA CAPA CROA 3.- TO RO SL BA UNA 4.- IN OCUPA ARTESA 5.- cs mulat rtista 6.- FRAPETRE 17.- AG NADAD ORBETA 8.- CU IRENE CERIU 9.- UI CA CS AS XCI 10.- SRA TACO FUIL 11.- AERIES CAPITOL.

VERTICALS

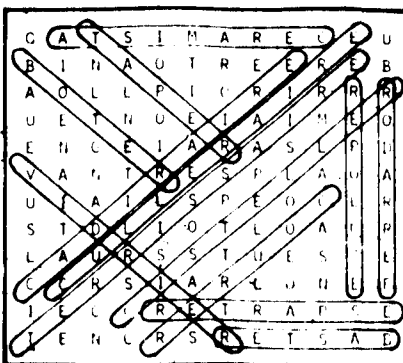
1.- GOTIC ACUSA 2.- ACONSEGUIRE 3.- LA R AR 4.- A ROMANIC I 5.- OCUPARA E 6.- CC UL DE TS 7.- ASPA ANCA 8.- PLATERESC 9.- AA T OC 10.- I BARROCA A. 11.- D ARTERES P 12.- IC TI BR FI 13.- CRUES EIXUT 14.- CONSTITUCIO 15.- AAAAA AMILL.

JEROGLÍFIC

Tot va bé?
Solució al jerooglífic anterior
VIC

Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Hostòria Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enviue-la a "CATALUNYA CRISTINA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, referem uns premis una vegada mes. Bona feina i... sort!

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

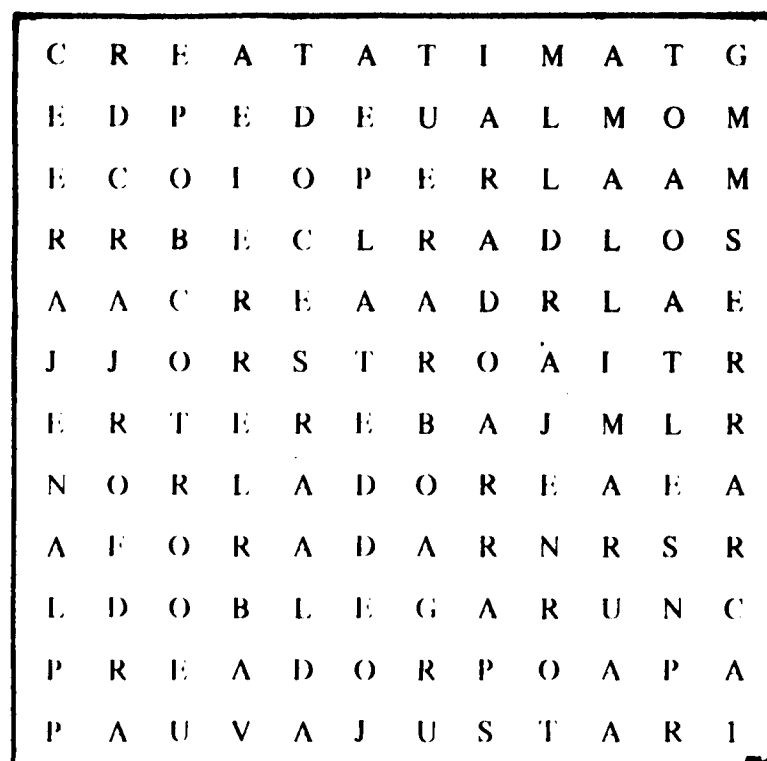

Concesionario:
GALLES

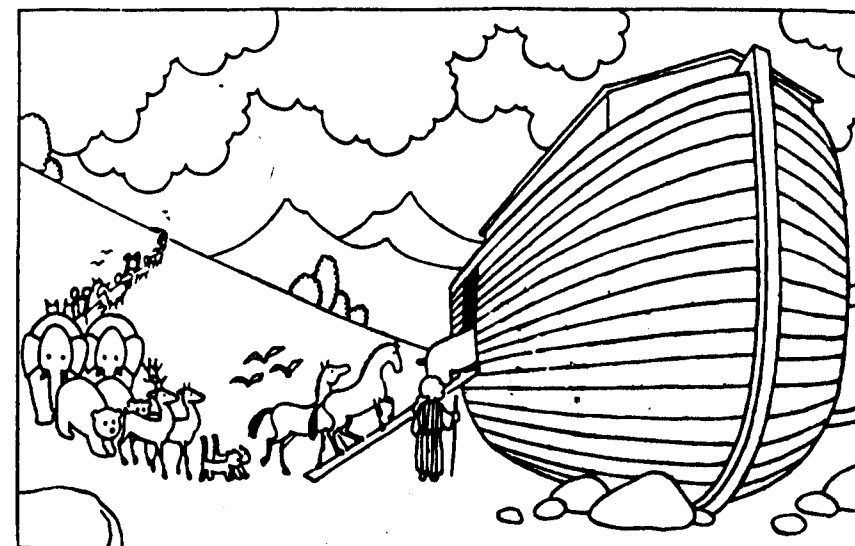
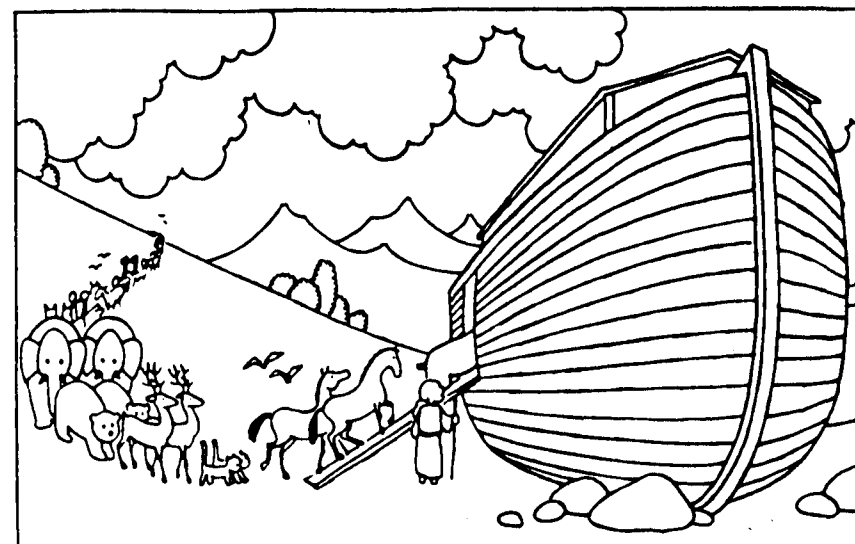
Condessa sobradell. 3
Barcelona 2

Sopa de lletres

Busqueu dotze operacions que fa un manyà en el seu ofici. Amb les lletres sobrants trobareu un text de la Populorum progemió, i el nom del seu autor.

Els errors a dotzenes

El seu rostre inspirava la fe

Una vintena de volums sobre Lourdes, permet afirmar que René Laurentin és, en l'actualitat, el seu principal especialista. Ara, amb motiu del centenari de la mort de santa Bernadette, ens arriba el seu darrer llibre, escrit per al gran públic i acuradament compilat al llarg de més d'una vintena d'anys d'estudi crític (1). Aquesta nova vida de santa Bernadette Soubrons aconsegueix la recomanació que ella mateixa va donar, molt abans de morir, als futurs historiadors de les aparicions de la Verge: «Com més senzill s'escriu, millor. El biògraf ha aconseguit perfectament l'encàrrec. Tot el llibre és impregnat de senzillesa evangèlica. Bernadette és una santa senzilla, humil, modesta, pobre, sofrint, alegre, simpàtica, amb una alegria comunicativa, amb rautes d'humor».

Bernadette havia vist la santíssima Verge Maria. Per això el seu rostre tenia un encant que inspirava la fe, com ho diria Fablich, l'escultor de la primera imatge de les aparicions, i com testimoniaran nombrosos convertits, el contemplar-la en èxtasi. El seu rostre, era un reflex de l'alegria interior que li donava la unió amb Déu. «Ni Flésole, ni Perugino, ni Rafael han fet mai quelcom tan suau i al mateix temps tan profund com la mirada d'aquesta noia ingènua», escriurà Fablich (pàg. 128).

A partir del 21 de febrer del 1858, amb 14 anys recent completats, Bernadette sofreix els interrogatoris de la policia, dels magistrats, dels metges, dels sacerdots, dels periodistes. La noia surt endavant amb humil candor i sincera seguretat. Respon a tots esgotadament, sense voler convèncer. Personalment, Bernadette és el millor prova de l'aparició, dirà un abat (pàg. 114).

La vident de Lourdes, era filla d'una família unida per l'amor, tant en la felicitat com en la desgràcia. En la seva infantesa coneixerà més que res la

desgràcia, en forma de misèria, vident, insalubre, malaltia, impossibilitat d'anar a l'escola, pare calumniat; però estarà sempre envoltada de l'amor de tots els seus, amor que, al llarg de la seva vida, servirà a la Gràcia per a forjar la seva perfecció a Lourdes i a Nevers, com a religiosa. La santedat de Bernadette és la realització pràctica del missatge marí que va rebre: pobresa, oració i penitència, aquestes eren les directrius que encoratjaven la vida de Bernadette (pàg. 209). En la vida quotidiana troba ocasió per a santificar-se. Per aquesta raó, la seva perfecció és a l'abast de qualsevol criatura. Es va santificar en l'indigència. «Vi-via una nit espiritual, senzillament, la nit dels pobres: la dels qui espere la bona nova fent la voluntat de Déu (pàg. 34). El rostre de Bernadette inspirava la fe, perquè els seus ulls havien vist Maria, la Mare de Jesús (2). S'ha de tornar a llegir vides de santes amb l'ànima oberta a la moció de l'Esperit.

Marsà, M.S.C.

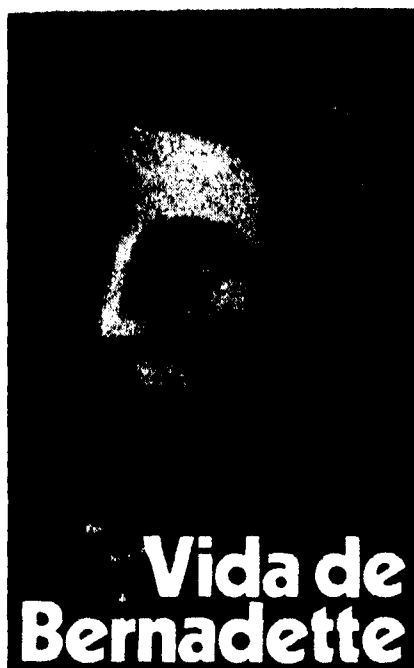
(1) René Laurentin: Vida de Bernadette. — Edit. Herder, Barcelona, 1979. 260 pàgs.

(2) Llegir un fragment del llibre, a continuació d'aquest comentari.

Un fragment Reconeixement de les aparicions

«Per fi se la invita a precisar de quina manera la Verge va pronunciar les paraules del 25 de març: "Jo sóc la Immaculada Concepció". Aleshores s'alça, estén els braços i ajunta les mans. Quelcom succeeix en la senzillesa d'aquest gest inspirat.

«Dues llàgrimes es venen veure córrer pel rostre del vell bisbe. Després de la reunió, vivament emocionat encara, diu al seu vicari general:

Vida de Bernadette

— Hey vist aquesta nena?

«El 18 de gener del 1862, tretze mesos més tard, el bisbe promulga l'instrucció en la qual reconeix les aparicions:

«Nos, jutgem que la Immaculada Mare de Déu, s'ha aparegut realment a Bernadette.

«Aquest judici es recolza en els fruits espirituals del pelegrinatge, els guariments i la pròpia Bernadette (1).

(1) René Laurentin: Vida de Bernadette, pàg. 124.

Cuina

Truita al forn

1 kg. i mig de patates
150 gr. cansalada magra
1 gra d'all
9 ous

Pelar les patates i tallar-les a trossos com per a truita. Tallar la cansalada a quadrets petits, fregir-los amb una mica d'oli, quan siguin daurats, treure'ls i guardar-los en un plat, després afegir-hi oli, quan sigui calent, tirar-hi les patates, tapar-les i deixar-les coure a foc suau, remenant-les de tant en tant, després treure la tapadora i coure-les a foc viu uns moments, per a que es daurin lleugerament, afegir l'all picat finalment i la cansalada fregida, escorrer-les i adobar-les amb sal.

Batre els ous com per a truita, adobar amb sal i tirar-los sobre les patates posades amb plata de forn. Ficar-lo a forn regular, uns 15 o 20 minuts al forn de baix i quant estigui quasi quallada, encendre 3 o 4 minuts el forn de dalt (gratinador).

Llom al caramel

1 kg de llom
1/2 kg de sal
3 tasses d'arròs
1/2 cullerada de curry
una mica sucre
una cullerada escassa de maizena
1/4 litre de brou

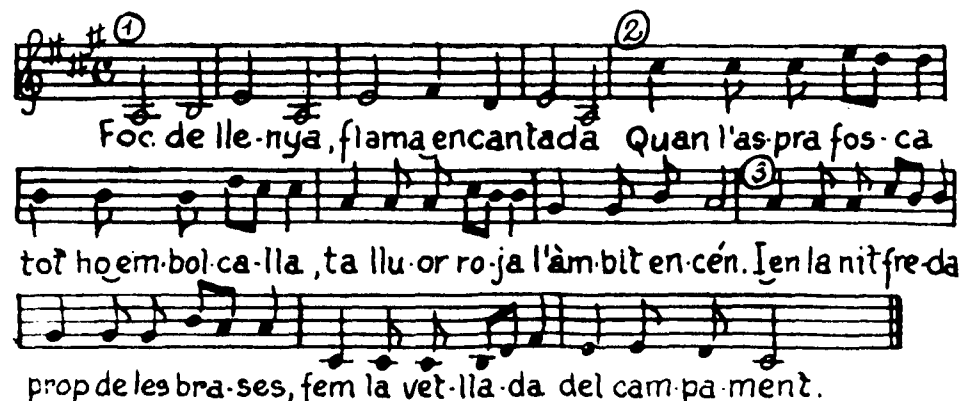
Posar el llom en una cassola, ficar-hi aigua fins quasi cobrir-lo després afegir 1/2 kg. de sal i posar-ho a coure a foc viu, sense tapar. Quan comenci a bullir fort, abaixar el foc i deixar-ho coure uns 3/4 d'hora, fins que la sal torni a quedar seca, després treure-ho amb unes pinces i rentar-ho amb força aigua freda, després eixugar-lo.

Posar en una paella gran, unes 3 cullerades de sucre, posar-ho a foc suau per a que es formi caramel clar, passar el llom per la paella, per a que resti acaramelat lleugerament. Es serveix acompanyat de motllos d'arròs blanc, fregit amb mantega. Salsa: Una cullerada escassa de maizena i mitja cullerada de "curry" dissolt amb 1/4 de litre de brou fred. Apropar-ho al foc i quan sigui cremós servir-ho molt calent amb salsa.

La partitura setmanal

20. EL FOC

Canó

ENCANTS sobre el paper

Aquests encants sobre el paper, és un servei que CATALUNYA CRISTIANA ofereix als seus lectors perquè puguin comprar, vendre, intercanviar, qualsevol mena d'objectes, o efectuar altres operacions de compra-venda.

- CATALUNYA CRISTIANA publicarà gratuïtament els anuncis, almenys els vegades.
- Posarà gratuïtament en comunicació els interessats.
- CATALUNYA CRISTIANA obté el dret, durant els mesos, sobre els objectes anunciats.
- CATALUNYA CRISTIANA, cobrarà de l'anunciant un percentatge variable no inferior al deu per cent sobre el valor de la transacció efectuada en la mateixa data de la venda.
- L'anunciant, durant els mesos, cedirà els drets de venda de l'objecte de la transacció a CATALUNYA CRISTIANA.
- Al formalitzar l'anunci en les nostres oficines es facilitarà tota mena d'informació complementària.

Els interessats en posar el seu petit anunci gratuït, que escriu a «CATALUNYA CRISTIANA», carrer València, 244 1er. Barcelona 7, o bé telefonin als núms. 215,27,39 — 215,37,30

Compro una o dues campanes per una església de muntanya

Ref. 1002

Es ven apartament a Salou: 3 habitacions. Edifici modern prop del mar, per 1.500.000 pessetes.

Ref. 2005

Es ven una bicicleta B.H. en bon estat, per 3.500 pessetes.

Ref. 2008

Es ven un aparell d'aire acondicionat, americà i en molt bon estat. Corrent 125 v 11.000 frigories, per 50.000 pessetes.

Ref. 2007

Es venen unes botes d'esquí, en bon estat, del número 41, per 1.500 pessetes.

Ref. 2008

Es venpis nou a la zona de l'Estació del Nord. Preu a convenir amb facilitats de pagament.

Ref. 2009

Compro una skis i fixacions, que no siguin molt vells i es venguin a bon preu.

Ref. 1004

Es ven un TV marca Werner, 23 pulgades, blan i negre, per 10.000 pessetes.

Ref. 2011

Es ven una col·lecció de la revista CIUDAD, «Cuadernos de Divulgación Cultural Lleidana», dels anys 1950 al 1959, per 5.000 pessetes.

Ref. 2012

Es ven una màquina registradora, marca «GOLD» per 75.000 pessetes.

Ref. 2013

Es ven una equip de música Hi-fi amb amplificador Sanyo 60-60 w, platino-giradiscos Sanyo semi-automàtic, càpsula magnética, agulla SHURE-75, bafes 3 vies, 75 w. per el preu de 140.000 pessetes.

Ref. 2014

Memòries d'un misantrop

Malifetes juvenils

La tradició és la tradició. S'ha de continuar cost el que costi, tal com diu la cançó. La tradició local era que el jovent fes malifetes la nit de Nadal, en sortir de missa de gall o de gallina. Era considerat gallina qui no gosava fer-ne alguna de sonada.

Les malifetes s'havien de cometre col·lectivament, comunitàriament, tal com pertoca al jovent de la comunitat misantròpica. Sense que els veïes l'autoritat local constituïda abans de la Constitució. Encara no s'havia inventat allò de la imaginació al poder, però es valorava el fet de poder tenir imaginació.

Un any el jovent en va fer unes quantes amb premeditació, nocturnitat i malícia de saietes. Va canviar una rètola indicadora. El que assenyalsava el camí del club de golf, el va plantar davant l'abocador de runa a la vora de la riera. I el que assenyalsava l'abocador, a l'entrada del camí del golf. Després va fer d'altres trapelleries, com arrencar una banca de la parada d'autobusos i col·locar-la a la pla de l'ajuntament. I anar fent.

Mentre el jovent es dedicava a aquestes malifetes simbòliques, parabòliques o hiperbòliques, sortí de trascantó el «sereno» municipal. Era un home gran, bon jan com un infant, amb gorra de vigilant i al cinyell una pistola penjant. El jovent anava caminant amb el banc arrosegant, sense immutar-se ni un instant.

El «sereno» va fer un clam autoritari en un castellà «d'etre par la maison», tal com pertocava a l'autoritat armada. Va dir alguna cosa així com «Altu a l'autoritat!». Els joves van apressar el pas amb banc i tot. L'autoritat municipal no els podia atrapar, malgrat que els encalçava amb totes les forces que el calçat i l'edat li permetien. Va desenfundar simbòlicament la pistola, apuntant cap al cel i cridant que dispararia. Finalment els joves van deixar el banc davant la casa gran i van dir cames ajudeu-me.

El bon jan de jalo vigilant n'havia reconegut algun. Hi havia un parent de l'alcalde i d'altres de la seva colla. I en va donar part a l'autoritat superior. L'endemà la primera autoritat municipal cridà els malfactors a comparèixer. Els va imposar una multa d'un parell de centes pessetes. Els joves no es van immutar. El dia de fer efectiu el pagament de la multa es van presentar amb un paquet misteriós. El van obrir davant l'alcalde i el secretari. Hi havia les pessetes exigides, però en peces de cinc i de deu cèntims. L'alcalde blau es va posar vermell com un tomàquet madur. No va tenir més remei que acceptar els diners: eren demonedes legal. S'havia salvat la tradició.

Guillem del Món

Subscriu-vos a CATALUNYA CRISTIANA

Redacció i Administració: València, 244 1er

Barcelona 7

Telefons: 215.27.39 — 215.27.34 — 215.28.06 — 215.24.33

La O.A.R. Diocesana de Barcelona

Lliura condecoracions i inaugura temporada

La Junta directiva de la O.A.R. Diocesana de Barcelona (Obra Atlètica Recreativa), es reüní fa pocs dies per al de celebrar la fi d'una temporada i el principi d'una altra. Al mateix temps hom lliurà medalles d'or i argent a personalitats lliades i vinculades al Bàsquet, Fútbol sala y Tenis de taula.

Segons digué el Delegat Diocesà per a la O.A.R., Alfons Canut, aquestes condecoracions constitueixen el màxim reconeixement de llur treball. «Són per els que senten la vocació de l'esport i el serveixen amb fe i abnegació».

En l'acte es lliurà una condecoració al nostre director Mn. Joan E. Jarque per la seva tasca al front de la Delegació Diocesana per a l'apostolat seglar.

El Delegat Diocesà per a la O.A.R. Alfons Canut, fa a mans d'una placa en agraïment a la seva desinteressada i magnífica col·laboració en els campionats celebrats la passada temporada, al president del Tenis de taula «l'Olive», Joan Piera.

L'OBRADOR

escola i taller de ceràmica

CURSETS DE NADAL
I D'ESTIU

Inscripcions a
L'OBRADOR.
ESCOLA CERAMICA
Oberta tot l'any
Campo Florido, 10
Barcelona-27
T. 340 43 48

«El Misteri d'Elx» en pel·lícula

A la seu de l'UNESCO de París s'ha presentat una pel·lícula sobre el «Misteri d'Elx» obra de música religiosa que des del 1370 es representa en aquesta ciutat del sud del País Valencià per les festes de l'Assumpció de Maria al Cel, pel mes d'agost. Precisament l'argument d'aquesta representació dramàtica musicada és el misteri de la mort i assumpció de la Mare de Déu.

Es tracta d'un film de dues hores de durada en el que s'explica l'origen i desenvolupament de la «Festa» o «Misteri», obra representada i cantada per veïns de la ciutat valenciana i des de sempre en català sobre un text del segle XIV. La música originària d'aquell temps ha sofert modificacions i ampliacions principalment els segles XVI i XVII i en el segle present ha quedat definitivament establerta per Oscar Esplà. Alguns anys ha estat gravada en disc i començada a conèixer internacionalment, tot i que Felip Pedrell, el gran defensor del nacionalisme musical a casa nostra ja ho havia intentat a principi de segle.

La filmació ha estat feta directament a l'església arxiprestal d'Elx. Aquesta església fou construïda amb unes especials característiques que fessin possible la representació del «Misteri», i ha plantejat una corrua de problemes que tan sols s'han pogut resoldre gràcies a la disposició de molts mitjans materials. Els productors i financers del film han estat la Folger Shakespeare Library de Washington i el National Endowment for the Humanities del Govern nordamericà, tots dos sota el patronatge del Fons Internacional per a la Promoció de la Cultura, organisme que depèn de la UNESCO.

En el film es troben dues parts: una primera dedicada a presentar què és el Misteri d'Elx i una segona en la que es filmà el mateix. Els realitzadors han estat Gudié Lawaets i Michael Dodds.

El film es passarà per diferents televisions i esperem que també a casa nostra.

LLEGIU I DIFONEU

Radars

SOCIAL

ORGAN DE LA
FEDERACIO DE CRISTIANS DE CATALUNYA

Albino Luciani —

Cartes del Papa Luciani

Pàgina 48

4. Els carismes no són caça reservada de ningú; poden ser donats a tothom: sacerdots i laics, homes i dones. Una cosa, però, es *poder tenir*, i una altra, *tenir de fer* els carismes.

Trobo escrit en el vostre llibre de les *Fundacions* (c. VIII, n. 7). «Una penitent assegurava al confessor que la mare de Déu l'anava sovint a trobar i s'entretenia a parlar-li més d'una hora, revelant-li el futur i moltes altres coses. I com que entre tantes extravagàncies sortia alguna veritat, ho tenia tot per veritat. Vaig entendre tot seguit de què es tractava... però em vaig limitar a dir al confessor que esperés l'èxit de les profecies, que s'informés del gènere de vida de la penitent i exigís altres signes de santedat. Finalment... es va veure que tot eren extravagàncies.»

Estimada santa Teresa, si vinguessis avui! El nom «carisma» es deteriora; es distribueixen patents de «profeta» a mansalva, atribuint aquest títol fins i tot als estudiants que s'enfronten a la policia en les places o als guerrillers de l'Amèrica llatina. Es pretén contraposar els carismàtics amb els pastors. Què diríeu vós que obeeixen els confessors fins i tot quan els seus consells resultaven oposats als que us donava el mateix Déu en la pregària?

I no cregueu que sigui pessimista. Això de veure carismes per totes bandes espero que sigui només un xarampiò pasatger. Per altra part, sé bé que els autèntics de l'esperit van sempre acompanyats d'abusos i de flasos dons. A pesar d'això, l'Església ha titat sempre endavan.

En la jove església de Corint, per exemple, hi havia una gran florida de carismes, però sant Pau se'n preocupà bastant després d'haver topat amb alguns abusos. El fenomen es repetí tot seguit en formes aberrants més vistoses.

Dues dones, Priscilla i Maximilla, sostenidores i finançadores del montanisme a L'Assia, començaren predicant «carismàticament» un desvetllament moral det de gran austeritat, de renúncia total al matrimoni, d'absoluta disponibilitat al martiri. Van acabar contraposant-se als bisbes els «nous profetes», homes i dones que, «investits de l'esperit», predicaven, administraven els sagraments, esperaven el Crist, que d'un moment a l'altre havia de venir per inaugurar el regne mil·lenari.

En temps de sant Agustí fou Lucilla de Cartago, rica senyora, que el bisbe de Cecília havia escrisadat perquè, abans de la comunió, acostumava a posar-se sobre el pit un petit os no se sap de quin màrtir. Irritada i ressentida Lucilla va convèncer un grup de bisbes perquè s'oposessin al seu bisbe: perdut un procés prop de l'episcopat africà, el grup protestà, sense èxit, prop del papa, després prop del Concili d'Arles, després prop del mateix emperador i inicià una església nova.

Albino Luciani —

Cartes del Papa Luciani

Pàgina 45

A Santa Teresa d'Avila *

Teresa, una moneda i Déu.

Estimada santa Teresa,

Octubre és el mes de la vostra festa. He pensat que em permetríeu entretenir-me per escrit amb vós.

Qui contempla el famós grup marmori en el qual Bernini us presenta travessada per la fletxa del serafí, pensa en les vostres visions i èxtasis. I fa bé: la Teresa mística dels embadaliments en Déu és també una veritable Teresa.

Però també és veritable l'altra Teresa, que m'agrada més: aquella que està pròxima a nosaltres, tal com apareix en l'autobiografia i en les cartes. És la Teresa de la vida pràctica, que experimenta les nostres mateixes dificultats i que sap superarles amb traça, que sap somriure, riure, que es mou amb desimboltura enmig del món i dels esdeveniments més diversos, i tot això gràcies als abundosos dots naturals, però més encara a la seva constant unió amb Déu.

*Santa Teresa d'Avila, abans Teresa de Cepeda y Ahumada (1515-1582). De rica i noble família d'Avila, Espanya, carmelita a vint-i-un anys, es dedicà a una vigorosa activitat de reforma del seu Ordre que volgué retornar a la primitiva austeritat. A l'obra de la reforma, hi afegí una experiència ascètica i mística, testimoniada en admirables escrits: Camino de perfección, una Autobiografia i nombroses Cartes.

Cançó Rock

Gran activitat musical

La setmana passada, Barcelona ha estat el marc d'una intensa activitat musical, de signe ben variat i per a tots els gustos. El folk, el jazz, el rock, la cançó comercial i la cançó popular, han protagonitzat una sèrie de festivals celebrats recentment.

La cosa va començar amb un concert al Saló Oibelles a càrrec de dos grans guitarristes de folk: Stefan Grossman i Jihn Renbourn. Era un dels actes commemoratius del primer aniversari del segell «Guimbar-da», que té un catàleg discogràfic força interessant. Els dos intèrprets feren mostra de grans aptituds, però el local -doni per a festes i sessions de ball- no era, en aquest cas, el més adequat. Saló Oibelles no és un bon local per a concerts, i menys quan són acústics.

Un altre segell discogràfic dedicat al jazz-rock, ECM, ve ser el motiu d'un altre concert, aquest cop al Palau de Música Catalana. Diferents artistes d'aquest catàleg pujaren a l'escenari del Palau per a fer-hi jazz del bo. A la primera part fou el grup Azimuth, tercet format per John Taylor, Norma Winstone i Kenny Whwllwr. A la segona, hi va haver una jazzsession amb la participació de tres grans músics: Jan Garbarek, Egberto Gismonti i Charlie Haden.

Un altre festival destinat a celebrar el primer any d'existència del segell «Guimbar-da», especialitzat en canço popular d'arreu del món, es va fer al Palau de Congressos de Montjuïc, amb actuacions de Alain Gl-raux, Quintín Cabrera, Emilio Olao, Saburbano, Fausto y Trovante.

I la cosa no s'acaba aquí. El mateix dia -dissabte passat dos festivals multitudinaris tenien lloc al mateix

marc: el Palau d'Esports de Montjuïc. A la tarda, un festival de fans, amb Shaun Cassidy i altres artistes de tipus comercial. Al vespre era tota una altra cosa: un acte en solitari amb els presos polítics de l'Uruguay, en el que hi varen participar cantants d'aquell país, com Olga Manzano, Manuel Picón, Yamandú Palacios i Quintín Cabrera, i dels diferents pobles ibèrics: Francesco Pi de la Serra (Catalunya), Luis Ollia (Portugal), Jose Antonio Labordeta (Aragó). Embor (país Basco) i Rosa León (Castella).

En resum, doncs, una setmana plena d'activitats musicals per a tots els gustos, tal com dèiem.

Zeleste Concert

D'aquí unes setmanes s'obrirà novament Zeleste, la sala de música del carrer de l'Argenteria, que obrirà les seves portes altra cop, amb importants reestructuracions. Es probable que la reapertura sigui feta mitjançant una tanda d'actuacions de Pau Riba.

Mentretant, acaba d'iniciar-se una nova sèrie discogràfica d'Edigsa que, sota el nom de «Zeleste Concert», agrupa tot un recull de gravacions fetes en aquell local, de grups que formen part de la música d'improvisació, grups als que no cal passar setmanes i setmanes a l'estudi per a gravar un disc.

Aquestes gravacions en directe, no només donen un especial frescor a les interpretacions, sinó que a més a més abarateixen els costos de producció i, per aquest motiu aquest discos es poden vendre al preu especial de 850 pessetes, a meitat de preu.

Fins aquest moment ja han apare-

gut els dos primers de «Zeleste Concert» que són els dels grups Esqueixada Sniff i Tropopausa. S'anuncia ja l'aparició del tercer, que serà del grup Jazz Om, guanyador del darrer Festival de Jazz de Sant Sebastià.

Els propers: Camel, Gwedel i Elvis Costello

Tenim ja dates per als propers concerts de caire internacional. El dia 29 de novembre, al nou pabelló del Club Joventut de Barcelona hi actuarà el grup Camel, un conjunt de rock simfònic que havia ja actuat aquí. L'endemà, el dia 30 de novembre, al Palau d'Esports de Montjuïc, concert d'un important grup de canço tradicional: Gwedel. I el 18 de desembre, a Badalona, Elvis Costello, un dels noms destacats de l'anomenada «new wave» anglesa.

Disc conjunt Quico-Maria del Mar

Pi de la Serra i Maria del Mar Bonet acaben de treure un disc conjunt, amb les cançons que ja varen interpretar en els seus recitals del teatre Romea. A més a més dels seus propis temes, el Quico i la Maria del Mar han versionat peces de Shawn, Guilles Vignault i Robert Charlebois, Toti Soler, Stevie Wonder i Pau Riba.

El resultat és un bon disc, que pot reforçar la imatge popular d'aquesta dos intèrprets, ja que les cançons que interpreten tenen un llenguatge musical molt fàcil i plaer i, al mateix temps, ple de matisos de gran qualitat. És un àlbum que es fa de molt bon escoltar.

Joan Ramon Mainat

Barcelona Concert gratuït al Palau

El «Dimecres Musicals de Radio Nacional» celebraran una sessió dedicada al violoncel rus amb l'interpretació d'obres de Prokofiev i Rachmaninoff. Actuaran Rafel Ramos al violoncel i Emmanuel Ferrer al piano.

Serà el dia 28 a les 20, com sempre.

El concert i els comentaris que fa en Roger Alier seràn retransmesos pel II Programa (FM) de Radio Nacional des del Palau de la Música de Barcelona.

València

Es construirà un Palau de la Música

L'ajuntament de la ciutat de València amb col·laboració del Ministeri de Cultura han decidit construir un local especial dedicat a la música i que rebrà el títol de Palau de la Música. L'ajuntament valencià que hi té un gran interès, ha aconseguit que la Direcció General de Música del Ministeri de Cultura de Madrid es faci càrrec del 57 per cent de les despeses que comportaran la construcció del edifici.

L'obertura d'aquesta sala de concerts significarà una gran avanç per disposar a la ciutat del Túria d'un lloc escent per als concerts a semblança de l'existent a Barcelona. El Palau de la Música Catalana de Barcelona fou construït entre 1905 i 1908 i té capacitat per a més de dos mil espectadors.

Igualada

Concert d'Orgue

El proper dia 25 tindrà lloc a la Basílica de Santa Maria d'Igualada un concert d'orgue dintre del acte que

s'estan celebrant a la capital de l'Arola amb motiu del centenari de l'atorgement del títol de ciutat.

El concert té un gran interès tan per l'intèrpret com per l'instrument en si. Cal recordar que l'orgue de Santa Maria és una peça antiga de les més importants de Catalunya fet per A. Boscà i que ha estat restaurat a fons després d'anys d'estar en mal estat.

Pel que fa a l'organista, l'igualadí mossèn Valentí Miserachs només cal esmentar els seus càrrecs actuals: mestre de capella de la Basílica de Santa Maria la Major de Roma i primer organista de sant Pere.

Recordem aquesta

setmana a:

Giovanni Battista Lulli, nascut a la Toscana el 28 de novembre del 1632 i la mort de Venècia de Claudio Monteverdi el 19 de novembre del 1643.

Per anunciar a

CATALUNYA CRISTIANA

dirigir-se a
València, 244
de 9 a 13 i de 16 a 19
Telèfon: 216.37.60
Barcelona-7

Esclata la reforma protestant, la situació de l'església a Alemanya i França és crítica. Vos us neguitegeu i escriviu: "Nómes que fos per salvar una ànima de les moltes que allà es perden, hauria sacrificat mil vegades la vida. Però era dona!"

Dona!, però que val per vint homes, que no deixa d'intentar qual-sevol mitja i que aconsegueix realitzar una magnífica reforma interior i amb l'obra i els escrits influeix sobre tota l'Església; la primera i l'única dona que —amb santa Caterina— ha estat proclamada doctora de l'Església!

Dona de la llengua pura i de la ploma polida i tallant. Tenieu un altíssim concepte de la missió de les monges, però havieu escrit al Pare Gracian: "Per amor de Déu, miri bé el que fa! No cregui mai les monges, perquè si volen una cosa ho intenten per tots els mitjans possibles" I al pare Ambrosio, refusant una postulant dieu: "Vostè em fa riure, dient-me que ha comprés aquella ànima només de veure-la. No és tan fàcil conèixer les dones!"

Es vostra la lapidària definició del diable: "Aquell pobre desgraciat, que no pot estimar"

A don Sancho D'avila: "De distraccions en la recitació de l'Ofici diví, també en tinc jo... i me n'he confessat amb el pare Domingo, el qual m'ha dit que no en fes cas. El mateix li dic a vostè, perquè el mal és incurable" Això és un consell espiritual, però de consells, n'heu vessat a mans plenes i de totes menes, al pare Gracien li heu fins i tot donat el consell de cavalcar un ase més dolç en els seus viatges, que no tigués el vici de tirar per terra els frares, o bé que ell mateix es lligués a l'ase per tal deno caure!

Insuperable, però, apareguèreu en el moment de la batalla.

El Nunci, nogensmenys, us fa empresonar en el convent de Toledo, declarant-vos, "dona inquieta, rodamón, desobedient i contumaç...". Però des del convent els vostres missatges a Felip II, a principis i prelats desferen tot embull.

La vostra conclusió: "Teresa sola no val res; Teresa i una moneda valen menys que res; Teresa, una moneda i Déu ho poden tot!"

Per a mi, sou un cas notable d'un fenomen que es repeteix a la vida de l'Església catòlica, es a dir, les dones de per si no governen —això correspon a la jerarquia—, però molt sovint inspiren, promouen i, a vegades, dirigeixen.

Per una part, en efecte, l'Esperit "bufa on vol"; per l'altra, la dona, és més sensible a la religió i més capaç de donar-se generosament a les grans causes. D'aquí ve l'immens exèrcit de santes, de místiques i de fundadores que han aparegut a l'Església catòlica.

Al costat d'aquestes caldria tenir presents les dones que han dirigit moviments ascètico-teològics, els quals inflüiren en un radi molt vast.

La noble Marcel·la, que dirigí en l'Aventí una espècie de convent compost de patríceies riques i cultes, col·labora amb sant Jeroni en la traducció de la Bíblia.

Madame Acarie influencià il·lustres personatges com el jesuïta Cotton, el caputxí de Canfelt, el mateix Francesc de Sales i molts altres, que inflüiren sobre tota l'espiritualitat francesa del segle XVIII.

La princesa Amàlia de Gallitzin, del seu "Cercle de Münster" apreciat fins i tot per Goethe, difongué per tota l'Alemanya septentrional un corrent de vida intensament espiritual. Sofia Swetchine, russa convertida, el segle XIX, fou a França la "directora espiritual" dels laics i dels sacerdots més representatius.

Podria citar altres casos però retorno a vós que, a més de filla heu estat mare espiritual de sant Joan de la Creu i dels primers carmelites reformats. Avui tot és clar i llis pel que fa a això, però en els vostres dies va passar el que abans hem contat.

Per una part, vós, rica de carismes, forces ardents i lluminoses concedides per l'Església de Déu; per l'altra, el Nunci, o sigui, la jerarquia que havia de jutjar l'autenticitat dels vostres carismes. En un primer moment, donades unes informacions tendencioses, el judici del Nunci fou negatiu. Una vegada donades les necessàries explicacions i examinades millor les coses, aquestes s'aclariren: la jerarquia ho aprovà tot i els vostres dons pogueren expandir-se a favor de l'Església.

Però de carismes i de jerarquies, també se'n parla molt avui. Ja que fóreu especialista en la matèria, em permeto extreure de les vostres sobres els següents principis.

1. Per damunt de tot hi ha l'Esperit Sant. D'ell provenen tant els carismes com els poders dels pastors, a l'Esperit correspon formalitzar l'acord harmònic entre la jerarquia i els carismes i promoure la unitat de l'Església.

2. Carismes i jerarquia són ambdós necessaris per a l'Església, però de forma diversa. Els carismes actuen d'accelerador, afavorint el progrés i la renovació. La jerarquia ha de fer més aviat de fre per tal d'afavorir l'estabilitat i la prudència.

3. A vegades, carismes i jerarquia s'esntrecuen i se sobreposen. Certs carismes, en efecte, són donats principalment als pastors com els "dons de governar", recordats per sant Pau en la carta als Corintis. Viceversa, pel fet que la jerarquia ha de regular totes les etapes principals de la vida eclesial, els carismàtics no poden sostreure's a la guia d'aquesta amb el pretext que tenen carismes.

Setmana del 25 de novembre al 1 de desembre de 1979

Programes de Televisió

diumenge TV	dilluns TV	dimarts TV	dimecres TV	dijous TV	divendres TV	dissabte TV
PRIMERA CADENA 10,01 PARLEM 10,30 EL DIA DEL SENYOR Retransmissió de la Santa Missa 11,15 GENT JOVE 12,15 SOBRE EL TERRENY Voleibol: Salestians St. Cugat. 13,30 SET DIES 14,30 NOTICIES DEL DIU - MENGE Primera edició 15,00 LA CASA DE LA PRA - DERA "El viaje de los ciegos" (II) 16,05 FANTASTICO 18,40 625 LINIES 19,40 ESTRENES TV "El último inquilino" (1978). Direcció: Jud Taylor 21,30 NOTICIES DEL DIU - MENGE Segona edició 22,00 ESTUDI 1 23,55 BONA NIT SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15,31 AZAFATAS DEL AI - RE "Las Vegas" 16,15 VIKI EL VIKINGO 16,45 DOCUMENTAL "El Namib" 17,45 LOS CASOS DE RO - FORD 18,45 PANORAMA MUSICAL "Funció socio-cultural dels cors" (I) 19,15 CONCERT Usandizaga, Boccherini y Rodrigo por Narciso Yepes. 20,00 LLARG-METRATGE "Brandy" (1965) Direcció: José Luis Borau Interprets: Alex Nichols, Maite Blasco, Antonio Casas, Paola Barbara, Robert Hundar. 21,45 LA DANSA Anatol Yanowsky en música de Bach, Varese, Pink Floyd. 22,30 A FONS Avui: Mercedes Fómica 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 CRONICA ESPORTIVA 14,00 CRONICA TARDA ENTRE NOSALTRES NOVEL-LA "La nit catalana" de Maria Aurelia Capmany Interprets: Montserrat Salvador, Ovidi Montllor, Josep Maria Carandell, Maife Gil, Pep. Munné, Ivan Tubau, Carles Lloret. CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 REVISTA DE TOROS 18,35 FESTIVAL DE LA CANCO INFANTIL IBERO AMERICANA Final nacional 20,00 GIBBSVILLE "Sábado por la noche" Autor: John O'Hara Direcció: Harry Harris Interprets: Briff MacGuire, Reggy McCay, John Savage, Gig Young, Salome Jens, Richard Mulligan, Riza Royce. 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 300 MILIONS 22,30 GRANS RELATS 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,30 REVISTA DE CINE 22,00 MES ENLLA Entrevista - col·loqui amb Erich von Däniken 22,30 OPINIO PUBLICA 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 SIGNES La fundació Jaume Bofill. Pau Vila. "El llibre 1,000 d'Edicions 62". 14,00 CRONICA TARDA CANTEM Avui: Araceli Banyuls NOVEL-LA "La nit catalana" de Maria Aurelia Capmany Realització: M. Vilaret. CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 REVISTA DE TOROS 18,35 FESTIVAL DE LA CANCO INFANTIL IBERO AMERICANA Final nacional 20,00 GIBBSVILLE "Sábado por la noche" Autor: John O'Hara Direcció: Harry Harris Interprets: Briff MacGuire, Reggy McCay, John Savage, Gig Young, Salome Jens, Richard Mulligan, Riza Royce. 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 PRIMERA PAGINA 22,30 GRANS RELATS 23,25 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 OPERA "Katerina Ismailowa" de D. Shostakovich, interpretada per la Companyia del Teatre Estatal de l'Opera de Kiew. 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 DE BAT A BAT 14,00 CRONICA TARDA DR. CAPARROS MEDI CINA GENERAL ELS MUSEUS Museu de Poblet NOVEL-LA "La nit catalana" de Maria Aurelia Capmany CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 VIURE CADA DIA 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 19,10 CINE ESPANYOL "Crimen imperfecto" (1970) Direcció: Fernando Fernán Gómez 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,36 ANTOLOGIA DE LA ZARZUELA Antologia de "Jugar con fuego" "Pan y toros", "Los diamantes de la Corona" y "El barberillo de Lavapiés" 22,30 GRANS RELATS 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 POP-GRAMA Programa dedicat al músic català Pau Riba 21,45 IMATGES 22,30 TRIBUNA DE LA HISTORIA "La década moderada: 1844-1854" 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 LES NOSTRES COSES El lliberal general Prim i el legendari general Savalls 14,00 CRONICA TARDA ESCENARI Presentadora Mónica Randall NOVEL-LA "La nit catalana" de Maria Aurelia Capmany CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 ELS ESPECTACLES 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS Tarzan CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 CAFE DE REDACCIO 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 20,20 CANCONS D'UNA VIDA Dedicat a Juanito Segarra 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 TEATRE BREU El tio de Alcalá de Carlos Arniches 22,00 SOMBRES D'AHIR Entrevista amb Alfredo Mayo 22,30 GRANS RELATS 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 18,00 BASQUET Copa d'Europa. Real Madrid-Tous Baller 19,47 REDACCIO DE NIT 20,30 POLIESPORTIU 21,00 TEATRE ESTUDI "El tintero" de Carlos Muñoz 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 PROGRAMA MONO - GRAFIC 14,00 CRONICA TARDA VOSTRE PREGUNTA NOVEL-LA "La nit catalana" de Maria Aurelia Capmany CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 GASETA CULTURAL 15,55 ELS ESPECTACLES 18,35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS Tarzan 19,25 AMB BUIT N'HI HA PROU "La guerra entre els Bradford" 20,10 MES VAL PREVENIR "La hipertensió" 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 L'HOMI I LA TERRA "Al borde de la extinción" (II) 22,00 EL NIU DE ROBIN "El cas de les set lliures" 22,30 GRANS RELATS 23,35 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,30 POLIESPORTIU 20,50 LLARG-METRATGE "Ninotchka" (1939) Direcció Ernst Lubitsch Interprets: Greta Garbo, Melvyn Douglas, Ina Claire, Bela Lugosi, Sig Rumann, Felix Bressart. 22,40 TRIBUNA INTERNACIONAL 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10,15 LLICONS DE CATALA 10,30 QUITXALLA CIRCUIT ESTATAL 12,01 PROGRAMA INFANTIL 13,30 TEMPS LLIBRE 14,00 EL CANTO DE UN DURO 14,30 NOTICIES DEL DISSABTE Primera edició 15,00 DON QUIJOTE "El caballero de la triste figura" 15,35 PRIMERA SESSIO "Camino de la venganza" (1968) Direcció Sidney Pollack Interprets: Burt Lancaster, Shelley Winters, Telly Savalas, Ossie Davis, Tony Eppert, Dabney Coleman. 17,30 APLAUSO 19,10 LA PANTERA ROSA 19,30 ASTUCIA PERILLOSA "Trampa" 20,30 INFORME SEMANAL 21,30 NOTICIES DEL DISSABTE Segona edició 22,05 DISSABTE CINE "Las tribulaciones de un chino en China" (1965) 23,55 BONA NIT SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15,31 BARBAPAPA 16,00 RETRAT EN VIU Elsa Baeza 17,00 NOVEL-LA "L'antiquari" de Walter Scott 18,00 RETRANSMISIO ESPORTIVA Ciclisme: "Criterium internacional" Desde el Palau dels Esports de Madr 19,30 LA CLAVE 23,25 BONANIT

Ja t'hi has
subscrit?

La teva subscripció la farà possible

A COR OBERT AMB ELS

NOSTRES LECTORS

CATALUNYA CRISTIANA fa vuit setmanes que ha vist la llum pública. L'acolliment ha estat ben favorable i us en remerciem cordialment.

Tots, però, desitgem que la seva solidesa inicial vagi esdevenint una realitat cada vegada més plena per a un millor servei pastoral.

Es per això que, arrel del temps Advent-Nadal us proposem, esperençadament, les següents suggerències:

- Cada subscritor proposar-se fer-ne dos més. Nadal és un temps a propòsit per a obsequiar als familiars i amics amb una subscripció de regal que durarà tot l'any. Penseu, encara, que el preu de la subscripció és actualment de 1.200 ptes., (preu de llançament), i que, a partir de l'1 de gener serà el normal de 1.300, (52 números x 25).
- Cada comprador adquirir-se un exemplar de més per regalar.
- Apadrinar una subscripció a favor dels missioners catalans arreu del món.
- Subscriure un paquet d'accions a 1.000 ptes. cada una.

L'esforç personal de cada u, segons les seves possibilitats, sembla poca cosa, però si tots els cristians de Catalunya ens ho proposem, farem de la nostra CATALUNYA CRISTIANA aquell òrgan de premsa que tots esperàvem al servei pastoral i testimonial de la nostra fe en Jesucrist. Rebeu per endavant el nostre agraïment.

També ens plau comunicar-vos que el P. Condal va recuperant-se de la seva malaltia, i que ben aviat espereu poder comptar de bell nou amb la seva valuosa col·laboració.

C.C.

Entre les vuit diòcesis catalanes, el nostre país té uns 1.500 missioners i missioners escampats pels cinc continents.

CATALUNYA CRISTIANA s'ha proposat de fer-los arribar el nostre periòdic regularment i, si podem, com a obsequi de Nadal. Hem fet «números» i no ens surten. Per això ens adreçem als «amics». Entre tots, no podríem fer aquest obsequi als nostres germans missioners?

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom

Cognoms

Domicili

Població

Envio les 1.200 ptes. per gir postal

Inclou un taló barrat per aquest import.

Preu el Banc/Caixa

Agència

que es serveix domiciliar

aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte

corrent nº

Lloc

SIGNATURA

En Na

provincia de

desitja subscriure un a missioner a, per un any, a CATALUNYA CRISTIANA.

El preu d'aquesta subscripció a l'extranger, (2.500 ptes.) tramesa inclosa, el faré efectiu:

Amb el taló bancari que us adjunto

Podem domiciliar el cobrament en el meu banc/caixa

de

compte corrent/libreta nº

i preu al meu banc/caixa que vulgui considerar aquesta butlleta com la meua auto-

rització per a aquest pagament.

Lloc

Signatura

El sotasignat

C/

telèfon

sol·licita la subscripció de

(.....) Accions de 1.000,- ptes. emeses

per EDICIONS TERRA NOSTRA S.A.

☐ Inclou un taló nominatiu bancari per

ptes.

a càrrec del Banc/Caixa

Envia un gir postal

Prega se li cobri per reembossament del rebut corresponent

de

de 19

Signat:

En Na

provincia de

desitja subscriure un a missioner a, per un any, a CATALUNYA CRISTIANA.

El preu d'aquesta subscripció a l'extranger, (2.500 ptes.) tramesa inclosa, el faré efectiu:

Amb el taló bancari que us adjunto

Podem domiciliar el cobrament en el meu banc/caixa

de

compte corrent/libreta nº

i preu al meu banc/caixa que vulgui considerar aquesta butlleta com la meua auto-

rització per a aquest pagament.

Lloc

Signatura